

P. G. Wodehouse

S-a făcut, Jeeves

— Jeeves, am spus, pot să vorbesc sincer?

— Sigur, domnule.

— Ce am de spus te-ar putea răni.

— Nicidecum, domnule.

— Păi, atunci...

Nu, stai puțin. Mai rămâi pe fir un minut. Am luat-o razna.

Nu știu dacă ai trecut și tu prin aceeași experiență, dar piedica de care mă lovesc întotdeauna când povestesc ceva este problema al naibii de dificilă de unde să încep. E o chestie pe care nu vrei s-o greșești, pentru că, dacă faci un pas pe alături, te duci imediat la fund. Adică, dacă bați câmpii prea mult la început, încercând să creezi atmosferă, cum se spune, și prostii de-astea, atunci nu reușești să captivezi, iar clienții îți întorc spatele.

Pe de altă parte, poți s-o pornești ca din pușcă, precum o pisică opărită, și publicul intră în ceață. Își ridică pur și simplu sprân-cenele și nu pricepe despre ce vorbești.

Iar eu, când am început relatarea cazului complicat al lui Gussie Fink-Nottle, Madeline Bassett, al verișoarei mele, Angela, mătușii mele, Dahlia, unchiului meu, Thomas, talarului Tuppy Glossop și al bucătarului, Anatole, cu dialogul de mai sus, văd că am adoptat a doua variantă.

Va trebui să mă întorc la punctul inițial al discuției. Luând lucrurile în ansamblu și cum-pănindu-le bine, presupun că se poate spune că toată afacerea a debutat, dacă „debutat” e cuvântul pe care îl caut, cu vizita aia a mea la Cannes. Dacă nu m-aș fi dus la Cannes, atunci n-aș fi cunoscut-o pe alde Bassett sau nu mi-aș fi cumpărat sacoul ăla alb marinăresc, iar Angela nu și-ar fi întâlnit rechinul și mătușa Dahlia n-ar fi jucat bacara.

Da, fără doar și poate că la Cannes a fost le point d'appui 1.

Atunci, s-a făcut. Dă-mi voie să expun solemn faptele.

M-am dus la Cannes – lăsându-l acasă pe Jeeves, pentru că mi-a dat de înțeles că nu vrea să piardă cursa de la Ascot – cam pe la începutul lui

iunie. Au călătorit împreună cu mine mătușa mea, Dahlia, și fiica ei, Angela. Tuppy Glossop, logodnicul Angelei, ar fi trebuit să ni se alăture, dar în ultimul moment n-a putut veni. Unchiul Tom, soțul mătușii Dahlia, a rămas acasă, pentru că nu suportă nicicum sudul Franței.

Așa că acum cunoști toată șleahta – mătușa Dahlia, verișoara Angela și subsemnatul am pornit-o spre Cannes chiar pe la începutul lui iunie.

1. „Pivot”, „punct de sprijin” (fr.). 8

Totul e limpede până acum, nu?

Am rămas la Cannes cam două luni și, în afară de faptul că mătușa Dahlia și-a pierdut și cămașa de pe ea la bacara și că Angela aproape că a fost înghițită de un rechin în timp ce făcea schi nautic, trasă de o barcă cu motor, toată lumea s-a distrat de minune.

Pe douăzeci și cinci iulie, bronzat și în formă, le-am însoțit pe mătușă și pe copilă pe drumul de întoarcere la Londra. La șapte seara, pe douăzeci și cinci iulie, am aterizat în Victoria. Pe la șapte și douăzeci sau cam așa ceva, ne-am despărțit după un schimb de politeturi, ele au zbughit-o în mașina mătușii Dahlia spre Brinkley Court, locuința ei din Worcestershire, unde îl așteptau pe Tuppy să vină în vizită peste o zi sau două, iar eu m-am dus la apartamentul meu, să-mi las bagajul, să mă spăl un pic și să mă pun la patru ace ca să dau o raită pe la Trântori să îmbuc ceva la cină.

Și mă aflam în apartament, frecându-mă pe piept cu prosopul după o baie atât de necesară, când Jeeves, în timp ce sporovăiam de una-alta – reînnoțind firele, cum ar fi – a adus brusc vorba de Gussie Fink-Nottle.

Din câte îmi aduc aminte, dialogul s-a desfășurat după cum urmează:

MANDEA: Păi, Jeeves, iată-ne din nou aici, nu?

JEEVES: Da, domnule.

MANDEA: Adică, vreau să spun, iar acasă.

JEEVES: Întocmai, domnule.

MANDEA: Parc-a trecut un secol de când am plecat.

JEEVES: Da, domnule.

MANDEA: Te-ai distrat bine la Ascot?

JEEVES: Minunat, domnule.

MANDEA: Ai câștigat ceva?

JEEVES: O sumă satisfăcătoare, mulțumesc, domnule.

MANDEA: Bine. Ei, Jeeves, ce mai e nou prin împărăție? M-a căutat sau m-a sunat cineva cât am fost plecat?

JEEVES: Domnul Fink-Nottle, domnule, a trecut des pe aici.

M-am zgâit la el. într-adevăr, nu exagerez când spun că am rămas cu gura căscată.

— Domnul Fink-Nottle?

— Da, domnule.

— Doar nu vorbești de domnul Fink-Nottle?

— Ba da, domnule.

— Domnul Fink-Nottle e la Londra?

— Da, domnule.

— Păi, asta mă dă pe spate.

Îți și spun de ce m-a dat pe spate. Nu prea-mi venea să dau crezare afirmației lui. Vezi tu, individul ăsta, Fink-Nottle, era una dintre creaturile acelea bizare pe care le întâlnești uneori în decursul vieții și care nu pot suporta Londra. Trăiește de ani de zile, retras ca o cârțiță, într-un sat singuratic din Lincolnshire și nu vine înapoi aici nici măcar pentru meciul dintre Eton și Harrow. Iar când l-am întrebat odată dacă nu i se pare că trece cam greu timpul, el mi-a răspuns că nu, fiindcă are un iaz în grădină și studiază obiceiurile salamandrelor.

Nu puteam să-mi imaginez ce l-ar fi putut aduce pe individ în orașul cel mare. Aș fi fost gata să pun mâna-n foc că, atâta timp cât nu se epuiza stocul de salamandre, nimic nu l-ar fi urnit din satul ăla al lui.

— Ești sigur?

— Da, domnule.

— Ai reținut corect numele? Fink-Nottle?

— Da, domnule.

— Măi, ce chestie extraordinară! Cred că au trecut cinci ani de când n-a mai venit la Londra. Nu face un secret din faptul că locul îl calcă pe nervi. Până acum a stat tot timpul lipit la țară, înconjurat complet de salamandre.

— Domnule?

— Salamandre, Jeeves. Domnul Fink-Nottle are o fixație zdravănă pe salamandre. Cred că ai auzit de salamandre. Chestiile alea ca un soi de șopârle mici care umblă brambura prin iazuri.

— O, da, domnule. Membri acvatici ai familiei Salamandridae, din specia Molge.

— Așa e. Ei bine, Gussie a fost dintotdeauna topit după ele. Le ținea și la școală.

— Am impresia că tinerii domni deseori fac asta.

— Le ținea în camera lui într-un soi de acvariu și îmi amintesc că putea. Presupun că încă de pe-atunci se putea deduce până unde o s-ajungă, dar știi cum sunt băieții. Nepăsători, nechibzuiți, preocupați numai de problemele noastre personale, nu ne-am gândit aproape deloc la ciudățenia asta din firea lui Gussie. Poate că am mai schimbat câte o remarcă despre asta, de genul „Mare ți-e grădina, Doamne”, dar nimic mai mult. Poți să ghicești ce-a urmat. Problema s-a împuțit.

— Într-adevăr, domnule?

Absolut, Jeeves. Pornirea l-a acaparat.

Salamandrele l-au biruit. Ajungând pe proprietatea lui, s-a retras în fundul provinciei și și-a dedicat viața țălâmbilpr fârtați. Presupun că și-a spus că e în stare să renunțe oricând la ei și apoi – prea târziu – și-a dat seama că nu poate.

— Deseori se întâmplă așa, domnule.

— Foarte adevărat, Jeeves. În orice caz, în ultimii cinci ani a trăit în casa aia din Lincolnshire ca un sihastru vestit pentru izolarea lui, care schimbă apa din acvariu la două zile și refuză să vadă pe cineva. De-aia am fost atât de uimit când mi-ai spus că a ieșit așa brusc la suprafață. Încă nu pot să cred. Mă gândesc mai curând că e o greșeală și că individul care a venit pe aici e o varietate diferită de Fink-Nottle. Tipul pe care-l cunosc poartă ochelari cu ramă de baga și are mutră de pește. Se potrivește cu ce știi tu?

— Domnul care a venit la apartament purta ochelari cu ramă de baga, domnule.

— Și arăta ca pus pe un platou?

— Se prea poate să fi existat o anumită asemănare cu un pește.

— Atunci trebuie să fie Gussie, presupun. Dar ce mama naibii l-ar fi putut aduce până la Londra?

— Mă aflu în poziția să vă pot oferi explicația, domnule. Domnul Fink-Nottle mi-a destăinuit motivul vizitei sale în metropolă. A venit fiindcă domnișoara este aici.

— Domnișoara?

— Da, domnule.

— Adică vrei să spui că e îndrăgostit?

— Da, domnule.

— Păi, asta mă lasă paf. Pe bune, mă lasă paf. Categorie, mă lasă paf, Jeeves.

Și chiar așa era. Adică, gluma-i glumă, dar există și niște limite.

Apoi m-am trezit gândindu-mă la alt aspect al acestei afaceri ciudate. Admițând faptul că Gussie Fink-Nottle, în ciuda tuturor legilor firii, se îndrăgostise, ce căuta bântuindu-mi apartamentul? Fără îndoială că într-o asemenea situație ai nevoie de un prieten, dar nu puteam înțelege ce îl făcuse să mă aleagă tocmai pe mine.

El și cu mine nu am fost niciodată prieteni apropiați. Pe vremuri ne întâlneam foarte des, așa e, dar în ultimii doi ani nu mai primisem nici măcar o carte poștală de la el.

I-am spus toate astea lui Jeeves:

— Ciudat că a venit la mine. Și totuși, dacă a venit, asta e. Nu mai am ce să zic. Probabil că bietul amărât a fost strașnic zguduit când a aflat că nu sunt acasă.

— Nu, domnule. Domnul Fink-Nottle nu vă căuta pe dumneavoastră, domnule.

— Revino-ți în fire, Jeeves. Adineauri mi-ai zis că asta a făcut, și chiar într-un mod asiduu.

— Cu mine își dorea să ia legătura, domnule.

— Cu tine? Dar nu știam că îl cunoști.

— Nici nu am avut plăcerea până nu a venit aici, domnule. Dar se pare că domnul Sipperley, un fost coleg de facultate al domnului Fink-Nottle, i-a recomandat să apeleze la mine pentru a-și rezolva problema.

Misterul și-a dat obștescul sfârșit. Acum înțelegem. Așa cum sper că știți deja, reputația de consilier a lui Jeeves se împământanise de mult printre cunoscători și prima mișcare a oricărei persoane din micul meu cerc de cunoștințe, când se trezea în orice fel de bucluc, întotdeauna era să se rostogolească până aici și să-și descarce sufletul. Și după ce îl scotea pe A dintr-un bucluc, A i-l recomanda lui B. Iar apoi, după ce îl aranja și pe B, B îl trimitea pe C la el. Și așa, dac-ai prins șmenul, mai departe. s' ' „„ Astfel se dezvoltă afacerile de consiliere în stil mare, ca aceea a lui Jeeves. Bătrânul Sippy, știam, fusese profund impresionat de cât efort a depus pentru el, pe vremea când încerca să se logodească cu Elizabeth Moon, așa încât să nu ne mire că l-a sfătuit și pe Gussie să apeleze la Jeeves. E o simplă rutină, ai zice.

— O, îl ajuți, nu-i așa?

— Da, domnule.

— Acum îmi dau seama. Acum înțeleg. Și care-i baiul lui Gussie?

— într-un mod bizar, domnule, e exact același ca al domnului Sipperley de pe vremea când am izbutit să-i fiu de ajutor. Cu siguranță că vă amintiți de impasul domnului Sipperley, domnule. Deși era profund atașat de domnișoara Moon, suferea de o sfială înrădăcinată care nu-i permitea să vorbească.

Am încuviințat din cap.

— îmi amintesc. Da, îmi aduc aminte cazul Sipperley. Nu reușea să-și facă curaj să ajungă la linia de pornire. O răceală pronunțată a labelor de la picioare, nu-i așa? îmi aduc aminte când ai zis că lăsa – ce anume? – lăsa ceva să facă altceva. Parcă era vorba și despre niște pisici, dacă nu mă-nșel.

— îl lăsa pe „Nu îndrăznesc” să-l servească pe „Aș vrea”, domnule.

— Așa e. Dar pisicile?

— Ca un motan dând târcoale unui blid cu lapte”, spune zicala, domnule.

— Exact. Nu pricep de unde scoți chestiile astea. Iar Gussie, zici tu, e în aceeași oală?

— Da, domnule. De fiecare dată când încearcă să formuleze o cerere în căsătorie, își pierde curajul.

— Și cu toate astea, dac-o vrea pe muierea asta de soție, atunci trebuie să i-o zică, nu? Adică e politicos să-i spună și ei.

— întocmai, domnule. Am reflectat.

— Păi, bănuiesc că era inevitabil, Jeeves. N-aș fi crezut că individul ăsta, Fink-Nottle, o să cadă vreodată victimă sentimentelor divine, dar dacă i s-a întâmplat, nu-i de mirare că problema i se pare cam spinoasă.

— Da, domnule.

— Uită-te cum a trăit până acum.

— Da, domnule.

— Nu cred că a mai vorbit cu vreo fată de ani de zile. Ce lecție e asta și pentru noi, Jeeves, să nu ne încuiem în case la țară și să ne holbăm la acvarii. Nu poți să fii un mascul feroce dacă faci așa ceva. În viața asta nu ai de ales decât între două variante. Poți fie să te încui într-o casă la țară și să te holbezi la acvarii, fie să ai succes la fete. Nu se poate și una, și alta.

— Nu, domnule.

Am mai reflectat o dată. Gussie și cu mine, după cum spuneam, cam pierdusem legătura, totuși eram tulburat din pricina bietului tip, așa cum se întâmplă cu toți amicii mei, apropiați sau nu, care alunecă pe cojile de banană ale Vieții. Mi se părea că se confruntă și el cu așa ceva.

M-am gândit la ultima dată când l-am văzut. S-a petrecut cam cu doi ani în urmă. M-am oprit pe la el în timpul unei călătorii cu mașina și mi s-a tăiat pofta de mâncare când mi-a adus la masa de prânz două chestii verzi cu picioare, le-a cântat ca o proaspătă mămică și până la urmă a pierdut-o pe una în salată. Cu imaginea asta în fața ochilor, trebuie să spun că nu prea aveam încredere în capacitatea sărmanului nătăfleş să curteze și să cucerească. Mai ales dacă fata pe care a marcat-o cu fierul era una de tipul gangster modern și dur, toată numai ruj și ochi reci, aspri și sarcastici, așa cum probabil se și întâmplă.

— Spune-mi, Jeeves, am zis, așteptându-mă la ce-i mai rău, ce soi e fata asta a lui Gussie?

— Nu am întâlnit-o pe tânăra domnișoară, domnule. Domnul Fink-Nottle vorbește foarte admirativ despre ea.

— Pare s-o placă, nu-i așa?

— Da, domnule.

— A pomenit cum o cheamă? Poate o cunosc.

— Este o domnișoară pe nume Bassett, domnule. Domnișoara Madeline Bassett.

— Ce?

— Da, domnule. Eram profund intrigat.

— Pe cinstea mea, Jeeves! Ei, poftim! Ce mică-i lumea, nu-i așa, hm?

— Tânăra domnișoară este o cunoștință de-a dumneavoastră, domnule?

— O cunosc bine. Vestea ta mi-a luat o piatră de pe inimă, Jeeves. Asta face ca întreaga poveste să mi se pară o propunere de lucru realistă.

— într-adevăr, domnule?

— Absolut. Mărturisesc că până nu mi-ai dat informația asta, am nutrit îndoieli profunde față de șansele sărmanului Gussie de a convinge orice fată celibatară, din orice parohie, să i se alăture în hoinăreala spre altar. Ești de acord cu mine că nu se potrivește cu oricine.

— Există ceva adevăr în spusele dumneavoastră, domnule.

— Cleopatra nu l-ar fi plăcut.

— Probabil că nu, domnule.

— Și mă îndoiesc că s-ar fi înțeles mai bine cu Taâlulah Bankhead I.

— Da, domnule.

— Dar dacă-mi zici că ținta afecțiunii lui este domnișoara Bassett, păi, atunci, Jeeves, speranța începe să încolțească un picuț. E exact stilul de flăcău pe care o fată ca Madeline Bassett l-ar dezgropa cu plăcere.

Bassett asta, trebuie să-ți explic, a fost unul dintre musafirii noștri la Cannes. Și cum ea și cu Angela au legat una dintre acele prietenii efervescente pe care le leagă fetele, am văzut-o

1. Actriță americană (1902-1968), faimoasă pentru succesele ei de scenă, dar și pentru viața particulară zbuciumată.

foarte des. Într-adevăr, când eram în toane proaste, mi se părea uneori că nu pot face un pas fără să dau nas în nas cu femeia asta.

Si ceea ce făcea situația atât de penibilă și de chinuitoare era că, cu cât ne vedeam mai des, cu atât reușeam să găsim mai puține de vorbit cu ea.

Știi cum se-ntâmplă cu unele fete. Par să te agaseze de-ți merg fulgii. Adică există ceva în personalitatea lor care paralizează corzile vocale și-ți preschimbă creierul într-o conopidă. Așa stăteau lucrurile și cu Bassett asta și cu mine; atât de vârtos, încât au fost ocazii când, minute în șir, l-ai fi putut vedea pe Bertram Wooster mototolindu-și cravata, legându-se de pe un picior pe altul și comportându-se în oricare altă privință în prezența ei ca un adevărat tolmăc. Prin urmare, când a plecat cu vreo două săptămâni înaintea noastră, poți foarte ușor să-ți imaginezi că Bertram a crezut că ar fi trebuit să plece și mai devreme.

Nu frumusețea ei, ascultă-mă bine, mă amorțea. E o fată destul de drăguță, în genul blondelor melancolice, cu ochii ca farfuriile de dulceață, dar nu genul de frumusețe care să-ți taie respirația.

Nu, ceea ce a provocat dezintegrarea fluentei normale a sporovăielii mele cu sexul opus a fost întreaga ei atitudine mentală. Nu vreau să greșesc față de nimeni, așa că n-o să ajung până într-acolo încât să spun că scria poezii, dar subiectele ei de conversație, după părerea mea, erau special alese pentru a ridica cele mai vii suspiciuni. Păi, ce vreau să spun e că, atunci când o fată te întreabă din senin dacă nu crezi uneori că stelele sunt șiragul de margarete al lui Dumnezeu, asta te cam pune pe gânduri.

Prin urmare, în ceea ce privește contopirea sufletului ei cu al meu, nu se mai putea face nimic. Dar cu Gussie era altă poveste. Mă perpelea gândul – pe lângă faptul că fata asta dădea, evident, pe-afară de idealuri, sentimente și alte câte și mai câte – că, în privința lui Gussie, totul era în regulă.

Gussie fusese dintotdeauna un tip din ăla, visător și sentimental – nu te poți izola la țară, trăind numai de dragul salamandrelor, dacă nu ești așa – și nu izbuteam să găsim nici un motiv pentru care, dacă reușea cineva în

vreun fel să-l convingă să se descarce de vorbele arzătoare și grave, să nu se împace cu alde Bassett la fel de bine ca ouăle cu șunca.

— E exact genul lui, am zis eu.

— Sunt nespus de bucuros să aud asta, domnule.

— Și el e exact genul ei. Într-un cuvânt, e un lucru bun și trebuie încurajat cu cea mai mare energie. Încordează-ți toți nervii, Jeeves.

— Prea bine, domnule, a replicat cinstitul bărbat. O să mă ocup imediat de această chestiune.

Ei bine, până acum, fără îndoială că ești de acord cu mine, a domnit ceea ce s-ar numi o armonie deplină. O bârfa amicală între angajat și șeful lui și toate dulci ca mierea. Dar în acest moment, regret s-o spun, s-a petrecut o întorsătură neplăcută de situație. Atmosfera s-a schimbat brusc, norii de furtună au început să se adune, și înainte de a apuca să ne dăm seama pe ce lume ne aflăm, o undă de discordie și-a făcut apariția țopăind pe scenă. Asta s-a mai întâmplat și altă dată, la Wooster acasă.

Primul semn că lucrurile erau pe cale să se înfierbânte a fost o tuse dezaprobatore și îndurerată din vecinătatea covorului. Pentru că, în timpul schimbului de cuvinte de mai sus, ar trebui să-ți explic, pe când eu, după ce îmi ștersesem trupul, mă îmbrăcam într-o manieră degajată, punându-mi ba un ciorap, ba un pantof și trecând treptat la vestă, cămașă, cravată și pantaloni, Jeeves se afla la un nivel inferior, despachetându-mi lucrurile.

Apoi s-a ridicat, ținând în mână un obiect alb. Și la vederea lui, mi-am dat seama că avea să urmeze încă o criză domestică, încă una dintre ciocnirile alea nefericite între voințele a doi bărbați și că Bertram, dacă nu își amintea de strămoșii săi războinici și nu își apăra drepturile, era la un pas să i se impună ceva.

Nu știu dacă ai fost la Cannes vara asta. Dacă ai fost, atunci o să-ți amintești că oricine avea vreo pretenție că e sufletul petrecerii obișnuia să apară la chefurile din cazinou pur-tând pantaloni de seară clasici, asortați mai la nord de un sacou alb marinăresc cu nasturi de alamă. Și încă de când m-am urcat în Trenul Albastru în gara de la Cannes, m-am întrebat din când în când cum o să mergă al meu cu Jeeves.

În privința ținutei de seară, vezi tu, Jeeves este îngust la minte și retrograd. Mai avusesem de furcă cu el din cauza cămășilor cu piept moale. Și chiar dacă aceste sacouri marinărești au fost, așa cum spuneam, ultimul răcnet -tout ce qu'il y a de chicl – pe Coasta de Azur, n-am ascuns

niciodată față de mine însumi faptul, nici când dansam la cazinoul Palm Beach îmbrăcat în cel pe care mă rezezisem să-l cumpăr, că la întoarcerea mea o să provoace o oareșce revoluție.

M-am pregătit să fiu ferm.

— Da, Jeeves? am spus.

Și, deși aveam o voce suavă, un observator atent care ar fi putut să-mi vadă privirea, ar fi remarcat o licărire de oțel în ea. Nimeni nu are un respect mai mare ca mine pentru intelectul lui Jeeves, dar înclinația lui de a conduce mâna care îl hrănește trebuia, credeam eu, să fie strunită. Sacoul ăsta marinăresc mi se lipise de suflet și strașnic mai voiam să mă lupt pentru el cu toată vigoarea bătrânului și mărețului Sieur de Wooster în bătălia de la Agincourt.

— Da, Jeeves? am spus. Te frământă ceva, Jeeves?

— Mi-e teamă că, din neatenție, ați plecat de la Cannes având în posesie o haină care aparține altui domn, domnule.

Mi-am oțelit și mai dihai privirea.

— Nu, Jeeves, am spus cu o voce calmă, obiectul în cauză e al meu. L-am cumpărat de acolo.

— L-ați purtat, domnule?

— În fiecare noapte.

1. „Tot ce poate fi mai la modă” (fr.).

— Dar fără îndoială că nu vă propuneți să îl purtați și în Anglia, nu-i așa, domnule?

Mi-am dat seama că am ajuns la poantă.

— Ba da, Jeeves.

— Dar, domnule...

— Ce spuneai, Jeeves?

— Este nepotrivit, domnule.

— Nu sunt de acord cu tine, Jeeves. Prevăd că sacoul ăsta o să aibă un succes nebun. Am intenția să mă prezint în public cu el mâine, la petrecerea de ziua de naștere a lui Pongo Twistleton, unde sunt încredințat că o să fie bomba serii. Fără controverse, Jeeves. Fără discuții. Indiferent ce obiecție închipuită ai avea să îl port, tot cu sacoul ăsta mă îmbrac.

— Prea bine, domnule.

A continuat să despacheteze. N-am mai spus nimic pe tema asta. Câștigasem bătălia și noi, Wooster-ii, nu jubilăm pe seama vrăjmașilor înfrânți. În consecință, după ce mi-am terminat toaleta, mi-am luat un

voios rămas-bun de la el și, simțindu-mă plin de generozitate, i-am sugerat că, întrucât cinam în oraș, ce-ar fi să-și ia seara liberă și să se ducă la un film educativ sau așa ceva. Ca un soi de ramură de măslin, dacă mă-nțelegi.

N-a părut că îi surâde ideea.

— Mulțumesc, domnule, dar cred că o să rămân acasă.

L-am studiat minuțios cu privirea.

— Ești furios, Jeeves?

— Nu, domnule, sunt obligat să rămân la domiciliu. Domnul Fink-Nottle m-a anunțat că o să treacă pe la mine astă-seară.

— O, vine Gussie, nu-i așa? Păi, transmite-i toată dragostea mea.

— Prea bine, domnule.

— Plus un whisky cu sifon și așa mai departe.

— Prea bine, domnule.

— S-a făcut, Jeeves!

Apoi am pornit-o spre Trântori.

La Trântori am dat peste Pongo Twistleton și mi-a vorbit atât de mult despre petrecerea lui de a doua zi, despre care aflasem deja numai lucruri bune prin intermediul scrisorilor, încât era aproape unsprezece când m-am întors acasă.

Abia deschisesem ușa când am auzit voci din salon, iar câtid am intrat, mi-am dat seama că una era a lui Jeeves și cealaltă a cuiva care la prima vedere părea a fi Diavolul.

O examinare mai atentă mi-a adus la cunoștință că era Gussie Fink-Nottle, deghizat în Mefistofel.

— Noroc, Gussie, am spus.

N-ai fi putut să-ți dai seama din felul cum mă purtam, dar mă simțeam mai mult decât perplex. Spectacolul din fața mea era suficient să lase perplex pe oricine. Adică, acest Fink-Nottle, din câte mi-l aminteam, era un soi de țărănoi nătâng, sfios și temător, de la care te-ai aștepta să tremure ca varga la invitația de a petrece o sâmbătă după-amiază în societate la casa parohială. Și totuși uite-l acum, dacă e să dăm crezare propriilor simțuri, pe cale de a participa la un bal mascat, o formă de distracție recunoscută a fi o experiență care îi pune la grea încercare până și pe cei mai duri.

Și reține că lua parte la un bal mascat nu ca orice alt gentleman englez cu educație aleasă, costumat ca un Pierrot, ci ca Mefistofel, și aceasta

implică, nici n-ar mai trebui s-o spun, nu numai colanți stacojii, dar și o barbă falsă destul de înfricoșătoare.

Ciudat, trebuie să recunoști. Însă trebuie să-ți ascunzi sentimentele. Nu mi-am trădat în mod vulgar uimirea, ci, așa cum spuneam, l-am salutat cu o nonșalanță politicoasă.

A rânjit printre excrescențe – cam timid, m-am gândit eu.

— O, bună, Bertie.

— A trecut multă vreme de când nu te-am mai văzut. Vrei să bei ceva?

— Nu, mersi. Trebuie să plec într-o clipă. Am venit doar să-l întreb pe Jeeves cum i se pare că arăt. Cum ți se pare că arăt, Bertie?

Ei bine, răspunsul la asta bineînțeles că era „absolut respingător”. Dar noi, Wooster-ii, suntem niște ființe pline de tact și avem un puternic simț al datoriei când suntem gazde. Nu le spunem vechilor prieteni, sub acoperișul colibeii noastre, că sunt o ofensă adusă ochiului. Am evitat întrebarea.

— Am auzit că stai la Londra, am spus eu cu nepăsare.

— O, da.

— Cred că au trecut ani întregi de când n-ai mai venit.

— O, da.

— Iar acum pleci noaptea să te distrezi. S-a cutremurat puțin. Avea, am observat eu, o expresie cam hăituită pe față.

— Distracție!

— Nu-i așa că aștepti cu nerăbdare recepția sau zaiafetul ăsta?

— O, presupun că o să fie în regulă, a zis el cu o voce plată. Oricum, cred că ar trebui să plec. Chestia începe pe la unsprezece. I-am spus taxiului să mă aștepte... Vrei să vezi dacă mai e acolo, Jeeves?

— Prea bine, domnule.

După ce ușa s-a închis, a urmat o oareșce pauză. O anumită tensiune. Mi-am turnat un păhărel, în timp ce Gussie, avid după pedepse, se zgâia în oglindă. Într-un final m-am decis că ar fi mai bine să-i spun că sunt la curent cu problemele lui. S-ar fi putut să se mai liniștească dacă își deschidea inima în fața unui bărbat experimentat și înțelegător. Am descoperit că, în general, cei aflați în mrejele amorului vor mai mult decât orice să fie ascultați.

— Ei bine, Gussie, bătrâne lepros, am zis eu, am auzit tot ce-ai pățit.

— Hă?

— De micuțul tău necaz. Jeeves mi-a povestit totul.

Nu părea prea încurajat. Fără îndoială că e greu să fii sigur când tipul se ascunde în spatele unei bărbi mefistofelice, dar am impresia că s-a înroșit nițel.

— Mi-aș dori ca Jeeves să nu bată toba în dreapta și-n stânga. E ceva confidențial.

Nu puteam permite un asemenea ton.

— Să bârfești cu tânărul tău stăpân nu prea se poate spune că înseamnă să bați toba în dreapta și-n stânga, am spus eu cu o undă de reproș în voce. Oricum, asta e. Știu totul. Și aș vrea să încep, am zis eu, înăbușindu-mi părerea personală că muiera în cauză era o epidemie siropoasă, în dorința de a-i insufla curaj, spunându-ți că Madeline Bassett este o fată fermecătoare. O învingătoare, numai bună pentru tine.

— Doar n-o cunoști?

— Ba sigur că o cunosc. Ce mă intrigă este cum de v-ați întâlnit. Unde v-ați cunoscut?

— A stat într-o casă din vecinătate în Lincolnshire acum două săptămâni.

— Da, chiar și așa. N-am știut că te duci în vizită la vecini.

— Nu mă duc. Am întâlnit-o în timp ce se plimba pe afară cu câinele. Câinelui îi intrase un ghimpe în labă și, când a încercat să i-l scoată, s-a repezit să o muște. Așa că, bineînțeles, a trebuit să intervin.

— Ai extras ghimpele?

— Da.

— Și te-ai îndrăgostit la prima vedere?

— Da.

— Păi, pe toți dracii, cu o chestie ca asta în avantajul tău, de ce n-ai profitat imediat?

— N-am avut curaj.

— Ce s-a întâmplat?

— Am stat puțin de vorbă.

— Despre ce?

— O, despre păsări.

— Păsări? Ce păsări?

— Păsările care se aflau prin preajmă. Și despre peisaj, chestii de-astea. Iar ea a zis că se duce la Londra și m-a rugat să o caut dacă trec și eu pe acolo.

— și nici atunci nu ai cutezat nici măcar să-i strângi mâna?

— Bineînțeles că nu.

Păi, adică, se pare că nu mai era nimic de spus. Dacă un tip e atât de fricos încât nu poate trece la acțiune nici după ce i se oferă ocazia pe tavă, atunci cazul e destul de disperat. Cu toate astea, mi-am reamintit că împiedicatul ăsta a mers la aceeași școală cu mine. Trebuie să faci un efort pentru un vechi coleg de școală.

— A, păi, am spus, să vedem ce-i de făcut. Lucrurile s-ar putea îndrepta. În orice caz, te poți bucura să știi că sunt alături de tine în afacerea asta. Îl ai pe Bertram Wooster în colțul tău, Gussie.

— Mersi, bătrâne. Și pe Jeeves, bineînțeles, căci asta contează de fapt.

Nu mi-e rușine să recunosc că am tresărit. Presupun că nu a vrut să mă rănească, dar mă simt obligat să spun că discursul lui lipsit de tact m-a jignit destul de zdravăn. Lumea mereu mă jignește așa. Dându-mi de înțeles, vreau să spun, că, după părerea lor, Bertram Wooster este doar o nulitate și că singurul locatar al casei cu creier și resurse este Jeeves.

Mă calcă pe nervi.

Iar în seara asta m-a călcat pe nervi mai mult ca de obicei pentru că mă simțeam sătul până-n gât de Jeeves. Adică, din cauza poveștii cu sacoul marinăresc. E adevărat, l-am obligat să bată în retragere, l-am potolit, așa cum am descris, cu forța calmă a personalității mele, dar încă mai eram nițeluș cu capsă pusă pentru că a cutezat să atace subiectul. Mi se părea că Jeeves are nevoie de o mână de fier.

— Și ce face el în privința asta? m-am interesat eu înțepat.

— S-a gândit mult la situația mea.

— S-a gândit, nu-i așa?

— La sfatul lui mă duc la petrecerea asta. De ce?

— Ea o să fie acolo. De fapt, chiar ea mi-a trimis invitația. Iar Jeeves crede că...

— Și de ce nu ca Pierrot? am spus eu, abor-dând subiectul care mă frapase mai devreme. De ce să nu respecti o tradiție veche și măreață?

— El a vrut neapărat să mă duc ca Mefistofel. M-am cutremurat.

— A vrut, nu-i așa? Ți-a recomandat în mod special costumul ăsta?

— Da.

— Ha!

— Ce?

— Nimic. Doar „Ha!”

Și vă spun și de ce am zis „Ha!”. IatăJ pe Jeeves făcându-mi capul mare să nu port un sacou alb marinăresc cu nimic ieșit din comun, un veșmânt

nu numai tout ce qu'il y a de chic, dar și absolut de rigueur¹, iar mai apoi, cum s-ar zice, îl îndeamnă pe Gussie Fink-Nottle să mânjească peisajul Londrei în colanți stacojii. Ironic, nu? Oricine s-ar uita chiorâș la asemenea atitudini schimbătoare.

— Ce are împotriva lui Pierrot?

— Nu cred că are vreo obiecție împotriva lui Pierrot ca atare. Dar în cazul meu s-a gândit că un Pierrot n-ar fi suficient.

— Nu înțeleg.

— Mi-a zis că veșmântul lui Pierrot, deși e plăcut ochiului, nu are autoritatea costumului lui Mefistofel.

— Tot nu înțeleg.

— Păi, mi-a zis că e o chestiune care ține de psihologie.

1. „Formal” (fr.).

A existat o vreme când la o remarcă de soiul ăsta aș fi băgat-o pe mânecă. Dar lunga relație cu Jeeves a dezvoltat considerabil vocabularul meu de Wooster. Jeeves fusese dintotdeauna un meșter în ale psihologiei individuale, iar acum îl urmez ca un ogar când deschide gura.

— O, psihologie?

— Da. Jeeves crede cu tărie în efectul hainelor asupra moralului. Crede că un costum țipător ca ăsta mi-ar insufla curaj. Mi-a spus că un Căpitan al Piraților ar fi la fel de bun. De fapt, Căpitanul Piraților a fost prima lui sugestie, însă am protestat din cauza cizmelor.

Am înțeles motivul. În viață există destulă tristețe și fără indivizi ca Gussie Fink-Nottle umblând de colo-colo încălțați cu cizme de marinar.

— Și te simți încurajat?

— Păi, ca să fiu absolut sincer, Bertie, bătrâne, nu.

O răbufnire de compasiune m-a zguduit. Până la urmă, deși am cam pierdut legătura în ultimii ani, omul ăsta și cu mine am aruncat cu săgeți înmuiate în cerneală unul în celălalt.

— Gussie, am zis, ascultă sfatul unui prieten vechi și ține-te la mai mult de un kilometru distanță de chiolhanul ăsta.

— Dar e ultima mea șansă s-o văd. Pleacă mâine să stea cu unii la țară. În plus, nici nu știi.

— Ce nu știi?

— Că ideea asta a lui Jeeves n-o să funcționeze. Acum da, mă simt ca o vită încălțată înspăimântătoare, dar cine poate spune dacă n-o să-mi treacă după ce-o să mă alătur gloatei de indivizi costumați? Am mai avut o

experiență similară în copilărie, în timpul sărbătorilor de iarnă. M-au costumat în iepure și am simțit o rușine de nedescris. Și totuși, după ce am ajuns la petrecere și m-am trezit înconjurat de o droaie de copii, mulți dintre ei în costume și mai îngrozitoare decât al meu, mi-am ridicat surprinzător de țănoș capul, m-am alăturat lejer zaiafetului și am mâncat cu atâta poftă la cină, încât am vomitat de două ori în taxi, când mă întorceam acasă. Ce vreau să zic e că nu poți să fii sigur.

I-am cumpănit spusele. Bineînțeles că se amăgea.

— Și n-ai cum s-o negi, de fapt, ideea lui Jeeves e solidă. Într-un costum bătător la ochi de Mefistofel, aș putea să fac o impresie grozavă. Culoarea contează. Uită-te la salamandre, în timpul sezonului de împerechere, masculul de salamandră este viu colorat. Îl ajută strașnic.

— Dar tu nu ești un mascul de salamandră.

— Mi-aș dori să fiu. Știi cum face masculul de salamandră cererea în căsătorie, Bertie? Stă pur și simplu în fața femelei de salamandră, dând din coadă și îndoindu-și corpul într-un semicerc. Aș putea să fac asta fără să clilesc. Nu, nu m-ai vedea văicărindu-mă dacă aș fi un mascul de salamandră.

— Dar dacă ai fi un mascul de salamandră, atunci Madeline Bassett nici nu s-ar uita la tine. Adică nu te-ar iubi.

— Ba da, dacă ar fi o femelă de salamandră.

— Dar nu e o femelă de salamandră.

— Nu, dar să presupunem că ar fi.

— Păi, dacă ar fi, atunci nu te-ai fi îndrăgostit de ea.

— Ba da, m-aș fi îndrăgostit dacă aș fi fost un mascul de salamandră.

O zvâcnire ușoară a tâmplilor mi-a adus la cunoștință că discuția ajunsese la un punct de saturație.

— Păi, oricum, am zis, revenind la realitate și dând la o parte chestiile iluzorii despre cozi care vibrează și alte alea, lucrul care sare-n ochi e că te-ai angajat să-ți faci apariția la un bal mascat. Și-ți spun din experiența mea bogată de participant la baluri mascate, Gussie, că n-o să te simți bine.

— Nu e vorba să mă simt bine.

— Eu nu m-aș duce.

— Trebuie să mă duc. Ți-am mai spus că mâine pleacă la țară.

M-am dat bătut.

— Atunci așa să fie, am zis eu. Fă ca tine... Da, Jeeves?

— Taxiul domnului Fink-Nottle, domnule.

— A? Taxiul, hă?... Taxiul tău, Gussie.

— O, taxiul? Of, bine. Bineînțeles, da, chiar... Mersi, Jeeves... Păi, pe curând, Bertie.

Și aruncându-mi un zâmbet firav, așa cum gladiatorii romani îi aruncau împăratului înainte să intre în arenă, Gussie se prelinse afară. Iar eu m-am răsucit spre Jeeves. Venise clipa să îl pun la punct și eram chitit s-o fac.

Mi se părea cam dificil. Nu știam cum să încep, bineînțeles. Adică, deși ferm hotărât să-i trag o săpuneală, nu voiam să-i rănesc prea profund sentimentele. Chiar și când ne scoatem la iveală mâna de fier, nouă, Wooster-ilor, ne place să rămânem prietenoși.

Totuși, mai cumpănind puțin lucrurile, mi-am dat seama că nu aveam nimic de câștigat dacă încercam să vorbesc pe ocolite și cu blândețe. Niciodată nu tragi vreun folos dacă o iei pe după piersic.

— Jeeves, am spus, pot să vorbesc sincer?

— Sigur, domnule.

— Ce am de spus te-ar putea răni.

— Nicidecum, domnule.

— Păi, atunci, am stat la taclale cu domnul Fink-Nottle și mi-a povestit despre strategia ta cu Mefistofel.

— Da, domnule?

— Așadar, hai să lămurim lucrurile. Dacă ți-am înțeles corect raționamentul, crezi că, încurajat de faptul că l-ai captușit cu colanți stacojii, domnul Fink-Nottle, când se va întâlni cu obiectul adorației sale, va da din coadă și, în general, își va lăsa gura slobodă.

— Sunt de părere că își va pierde din timiditatea obișnuită, domnule.

— Nu sunt de acord cu tine, Jeeves.

— Nu, domnule?

— Nu. De fapt, fără să mă exprim în modul cel mai elegant, consider că, dintre toate ideile ale dracu' de aiurite și de tâmpite pe care le-am auzit la vremea mea, asta e cea mai idioată și mai inutilă. N-o să țină. Nici o șansă. Ai reușit numai să-l supui pe domnul Fink-Nottle la cumplitele orori ale unui bal mascat, de pomană.

Și acum nu-i prima dată când se întâmplă una ca asta. Ca să fiu sincer, Jeeves, am observat deseori și mai înainte o pornire la tine de a fi... care-i termenul?

— N-aș putea spune, domnule.

— Elocvent? Nu, nu e elocvent. Evaziv? Nu, nu e evaziv. îmi stă pe limbă. începe cu „e” și înseamnă să faci cam prea tare pe deșteptul.

— Elaborat, domnule?

— Exact ăsta-i cuvântul pe care îl căutam. Prea elaborat, Jeeves, așa ai des tendința să fii. Metodele tale nu sunt simple, nu sunt directe. Ascunzi problema sub o grămadă de chestii fanteziste care nu sunt de fond. Gussie n-are nevoie decât de sfatul unui frate mai înțelept, al unui om de lume cu sare și piper. Așa că îți sugerez ca de acum încolo să lași cazul ăsta pe mâna mea.

— Prea bine, domnule.

— Ia o pauză și dedică-te treburilor casnice.

— Prea bine, domnule.

— Fără îndoială că în curând mă voi gândi la ceva simplu și direct, însă foarte eficient pe termen lung. îmi propun să-l văd mâine pe Gussie.

— Prea bine, domnule.

— S-a făcut, Jeeves!

Doar că a doua zi toate telegramele alea au început să sosească și mărturisesc că, vreme de douăzeci și patru de ore, nu m-am gândit nici un pic la bietul om, căci am avut destule probleme personale care să mă preocupe.

Prima telegramă a sosit puțin după prânz, iar Jeeves mi-a adus-o cu băutura de dinainte de masă. Era de la mătușa Dahlia, trimisă din Market Snodsbury, un orașel oarecare situat la vreo doi sau trei kilometri de reședința ei de la țară, mergând pe șoseaua principală.

Suna în felul următor:

Vino imediat. Travers.

Iar când zic că m-a buimăcit ca naiba, vorbesc mai serios ca niciodată. Un mesaj mai misterios, mi s-a părut mie, ca oricare alt mesaj trimis pe fir. L-am studiat într-o transă profundă vreme de două Martini seci și încă un supliment. L-am citit de la coadă la cap. L-am citit de la cap la coadă. De fapt, îmi aduc vag aminte că l-am și mirosit. Dar tot mă nedumerea.

Adică, gândește-te la fapte. Trecuseră numai câteva ore de când mă despărțisem de mătușa respectivă și stătuserăm împreună aproape două luni. Și cu toate astea, iat-o – cu sărutul de rămas-bun încă proaspăt pe obraz, ca să zic așa – rugându-mă să mă întâlnesc din nou cu ea. Bertram Wooster nu era obișnuit cu un asemenea apetit nesățios pentru compania lui. întrebă pe oricine mă cunoaște și o să-ți spună că, după două luni de

stat lângă mine, o persoană normală simte că deocamdată i-a ajuns. Într-adevăr, am cunoscut oameni care nu-mi puteau îndura prezența mai mult de câteva zile.

De aceea, înainte de a mă așeza în fața mâncării delicioase, am trimis răspunsul:

Perplex. Explică. Bertie.

La asta am primit o replică în timpul somnului de după-amiază:

De ce naiba ești perplex, tăntălăule? Vino imediat. Travers.

Trei țigări plus vreo două tururi de cameră, și deja îmi pregătisem răspunsul:

Cum adică să vin imediat? Complimente. Bertie.

Atașez răspunsul:

Adică vino imediat, găgăuță exasperant ce ești. Ce crezi că am vrut să spun? Vino imediat sau așteaptă blestemul unei mătuși mâine cu prima poștă. Te pup. Travers.

Am trimis apoi următorul mesaj, dorindu-mi să limpezesc pe deplin totul:

Când spui „Vino”, vrei să spui „Vino la Brinkley Court”? Iar când spui „Imediat”, vrei să spui „Imediat”? În ceață. Pierdut. Numai bine. Bertie.

Am trimis-o pe asta în drum spre Trântori, unde am petrecut o după-amiază tihnită arun-când cu dexteritate cărți de joc într-un joben, întorcându-mă în liniștea serii, am găsit răspunsul așteptându-mă:

Da, da, da, da, da, da, da. Nu contează dacă înțelegi sau nu. Doar vino imediat, așa cum îți spun, și pentru numele lui Dumnezeu, termină cu sporovăială asta. Crezi că sunt făcută din bani, ca să-mi permit să-ți trimit telegrame din zece în zece minute? Nu mai fi dobitoc și vino de îndată. Te pup. Travers.

În acest stadiu am simțit nevoia să aud și o a doua părere. Am apăsat butonul soneriei.

— Jeeves, am zis, o ciudățenie de du-te-vino s-a manifestat dinspre Worcestershire. Citește astea, am spus, înmânându-i hârtiile în cauză.

Le-a parcurs cu privirea.

— Ce înțelegi din ele, Jeeves?

— Cred că doamna Travers dorește să veniți imediat, domnule.

— Ai dedus și tu asta, nu-i așa?

— Da, domnule.

— Și mie mi-a lăsat aceeași impresie. Dar de ce, Jeeves? Pe toți dracii, tocmai a avut două luni parte de mine.

— Da, domnule.

— și mulți consideră că doza medie pentru adulți e de două zile.

— Da, domnule. Apreciez chestiunea pe care o aduceți în discuție. Cu toate acestea, doamna Travers pare foarte insistentă. Cred că ar fi bine să vă supuneți dorinței sale.

— Adică să o șterg într-acolo?

— Da, domnule.

— Păi, n-am cum să plec imediat. În noaptea asta am o conferință importantă la Trântori. Petrecerea de ziua de naștere a lui Pongo Twistleton, îți aduci aminte?

— Da, domnule.

A urmat o scurtă pauză. Ne-am amintit amân-doi de mica neînțelegere care a apărut între noi. M-am simțit nevoit să pomenesc de ea.

— N-ai deloc dreptate cu sacoul ăla marinăresc, Jeeves.

— Există păreri și păreri, domnule.

— Când îl purtam la Cannes în cazinou, femeile frumoase își dădeau ghionturi și șopteau „Cine e?”

— Morala cazinourilor de pe continent este recunoscută drept prea puțin restrictivă, domnule.

— Iar când i l-am descris lui Pongo aseară, a fost fascinat.

— într-adevăr, domnule?

— Tot așa și ceilalți care erau de față. Absolut toată lumea a admis că am pus mâna pe un lucru bun. Nici măcar un vot contra.

— într-adevăr, domnule?

— Sunt convins că până la urmă o să ajungi să te dai în vânt după sacoul ăsta marinăresc, Jeeves.

— Mi-e teamă că nu, domnule.

Am lăsat-o baltă. N-are nici un rost să te contrazici cu Jeeves în asemenea ocazii. „Căpos” este cuvântul care îți vine pe buze. Oftezi și treci peste asta.

— Păi, oricum, revenind la ordinea de zi, nu pot să mă duc la Brinkley Court sau oriunde în altă parte deocamdată. Și cu asta basta. Să-ți spun cum o să fac, Jeeves. Dă-mi hârtie și creion și o să-i trimit o telegramă că o să fiu lângă ea cândva săptămâna viitoare sau peste două săptămâni. Pe

toți dracii, ar trebui să fie în stare să reziste fără mine câteva zile. Îi trebuie numai nițică voință.

— Da, domnule.

— S-a făcut, atunci. O să-i trimit telegrama „Așteaptă-mă de mâine în două săptămâni” sau așa ceva. Ar trebui să fie de-ajuns. Apoi o să șontâcăi până după colț, o s-o expediezi și gata.

— Prea bine, domnule.

Și așa s-a scurs anevoios ziua până când s-a făcut vremea să mă îmbrac pentru petrecerea lui Pongo.

Pongo mă asigurase, în timp ce pălăvrăgeam despre asta cu o noapte în urmă, că chiolhanul de ziua lui de naștere o să fie la o scală calculată să zgâlțâie omenirea și trebuie să spun că am participat și la zaiafeturi mai puțin nostime. Era trecut bine de patru când am ajuns acasă și abia așteptam să mă vâr în așternut. Îmi amintesc numai că am bâjbâit după pat, m-am târât în el și mi s-a părut că bibilica abia atinsese perna când m-a trezit scârțâitul ușii deschizându-se.

Funcționez în ralanti, dar am izbutit să-mi ridic o pleoapă.

— Țsta e ceaiul meu, Jeeves?

— Nu, domnule, e doamna Travers.

Și o clipă mai târziu s-a auzit un sunet ca o vijelie formidabilă în rafale și rubedenia a trecut pragul la șaptezeci și cinci de kilometri pe oră, plină de avânt.

S-a spus foarte corect despre Bertram Wooster că, deși nimeni nu îi privește pe cei de același sânge cu el cu un ochi mai critic, mai necruțător și mai vigilent, el este, fără doar și poate, un om care se delectează recunoscându-le meritele atunci când e cazul. Și dacă ai urmărit memoriile astea ale mele cu destulă luare-aminte, atunci ești conștient că am avut frecvent ocazia să subliniez faptul că mătușa Dahlia e în regulă.

Ea este, dacă-ți aduci aminte, cea care s-a căsătorit cu bătrânul Tom Travers en secondes noces¹, așa cum cred că se zice, în anul când Bluebottle a câștigat la Cambridgeshire și o dată m-a îndemnat să scriu un articol despre „Cu ce se îmbracă un bărbat dichisit” pentru revista pe care o conduce, Budoarul unei doamne. Are un suflet mare și simpatie, și e o plăcere să fii prieten la cataramă cu ea. În fardul ei spiritual nu găsești nici o urmă din oroarea subtilă și infernală care face dintr-un exponat precum, să zicem, mătușa Agatha blestemul multor

1. Ji. doua căsătorie” (fr.).

comitate și o amenințare pentru toată lumea. Am cea mai mare stimă pentru mătușa Dahlia și niciodată nu m-am dat în lături să-i apreciez plin de cordialitate fair-play-ul, omenia și, în general, firea de treabă.

De aceea, ai putea să-ți închipui cât de uimit am fost văzând-o lângă patul meu la o asemenea oră. Adică, am stat adeseori în casa ei și îmi cunoaște tabieturile. Știe foarte bine că, până nu-mi beau ceaiul de dimineață, nu primesc nici o vizită. Să dea buzna peste mine într-un moment când știa că solitudinea și odihna sunt de bază nu mă puteam abține să nu mi se pară prea puțin de nasul ei cumsecade.

În plus, până la urmă ce treabă avea ea la Londra? Asta mă tot întrebam. Când o soție conștiincioasă sosește acasă după o absență de șapte săptămâni, nu te-ai aștepta de la ea să-și ia din nou tălpășița a doua zi după ce s-a întors. Te-ai aștepta să rămână prin partea locului, slujindu-și soțul, stând la taclale cu bucătarul, hrănind pisica și periind șpițul -într-un cuvânt, să nu se clinească din loc. Aveam ochii mai mult decât împăienjeniți, dar m-am căznit, pe cât îmi permiteau pleoapele mai mult sau mai puțin lipite una de alta, să-i arunc o privire aspră și dojenitoare.

N-a părut s-o descifreze.

— Trezește-te, Bertie, tăntălăule! a tras ea un răcnet care m-a pălit între sprâncene și a ieșit prin ceafă.

Dacă mătușa Dahlia are vreun defect, acela e că poate să se adreseze interlocutorului de vis-ă-vis de parcă acesta s-ar afla la un kilometru depărtare și l-ar zări călărind printre câini. Fără îndoială, o reminiscență de pe vremea când considera că-și pierde ziua dacă nu și-o petrece la țară hăituind vreo amărâtă de vulpe.

I-am mai aruncat o privire aspră și dojenitoare și de data asta a înregistrat-o. Însă nu a avut decât efectul de a o face să treacă la malițiozități.

— Nu mai clipi la mine așa scârbos, a zis ea. Mă întreb, Bertie, a continuat, uitându-se țintă la mine așa cum îmi închipui că s-ar uita Gussie la vreo salamandă ieșită din comun, dacă ai cea mai mică idee despre cât de dezgustător arăți. O corcitură între o scenă de orgie din filme și vreo specie neevoluată de creaturi care umblă brambura prin iazuri. Presupun că azi-noapte ai ținut-o numai în chefuri, nu?

— Am participat la o recepție, da, am spus cu răceală în voce. La petrecerea de ziua de naștere a lui Pongo Twistleton. N-am putut să-l dezamăgesc pe Pongo. Noblesse oblige.

— Păi, scoală-te și îmbracă-te. Am crezut că n-am auzit bine.

— Să mă scol și să mă îmbrac?

— Da.

M-am răsucit pe pernă cu un geamăt firav și în acest moment Jeeves a intrat cu indispensabilul ceai. L-am înșfăcat așa cum ar înhăța unul care se îneacă o pălărie de paie. Una sau două sorbituri zdravene și m-am simțit – n-aș spune refăcut, pentru că o petrecere ca a lui Pongo Twistleton nu e o treabă după care te refaci numai cu o gură de ceai, dar îndeajuns de aproape de forma obișnuită a lui Bertram, încât să-mi pot concentra gândurile asupra grozăviei care se abătuse asupra mea. Și cu cât mă concentram mai dihai, cu atât mai puțin reușeam să pătrund dedesubturile scenariului.

— Ce-i asta, mătușă Dahlia? m-am interesat.

— Mi se pare că e ceai, a fost replica ei. Dar tu știi mai bine. Tu bei din el.

Dacă nu m-aș fi temut că vărs infuzia tămăduitoare, nu am nici o îndoială că aș fi făcut un gest nerăbdător. Știu că aveam chef de așa ceva.

— Nu vorbeam de conținutul ceștii. Toate astea. Tu să dai buzna peste mine și să-mi spui să mă scol și să mă îmbrac, toată aiureala asta.

— Am dat buzna peste tine, cum zici tu, pentru că se pare că telegramele mele n-au avut nici un efect. Și ți-am zis să te scoli și să te îmbraci pentru că vreau să te scoli și să te îmbraci. Am venit să te iau cu mine. Îmi place tupeul tău, să-mi telegrafiezi că vii la anul sau când spuneați. Viți acum. Am o treabă pentru tine.

— Dar nu vreau nici o treabă.

— Ce vrei tu, băiete, și ce ai să capeți sunt două lucruri complet diferite. La Brinkley Court te așteaptă o treabă de bărbat. Să fii gata până la ultimul nasture în douăzeci de minute.

— Dar n-am cum să fiu gata până la nici un nasture în douăzeci de minute. Mă simt îngrozit că mi s-a părut că-mi cântărește spusele.

— Da, a zis. Bănuiesc că e omeneste să-ți dau o zi sau două ca să te refaci. Bine, atunci, te aștept cel târziu pe treizeci.

— Dar, pe toți dracii, ce-i cu toate astea? Ce vrei să spui cu „o treabă”? De ce o treabă? Ce fel de treabă?

— Îți zic, numai să te oprești puțin din vorbit. E o treabă ușorică și agreabilă. O să-ți placă. Ai auzit vreodată de Școala Secundară din Market Snodsbury?

— Nu.

— E o școală secundară din Market Snodsbury.

I-am spus puțințel cam înțepat că am ghicit și eu asta.

— Păi, de unde să știu că un individ cu o minte ca a ta o să priceapă atât de repede? a protestat ea. Bine, atunci. Școala Secundară din Market Snodsbury este, așa cum ai bănuit și tu, școala secundară din Market Snodsbury. Eu sunt unul dintre guvernatori.

— Vrei să spui dintre guvernante.

— Nu dintre guvernante. Ascultă, găgăuță. La Eton exista o comisie de conducere formată din guvernatori, nu-i așa? Foarte bine. Așa că există una și la Școala Secundară din Market Snodsbury, iar eu fac parte din ea. Iar ei m-au lăsat să pregătesc festivitatea de premiere. Festivitatea asta are loc în ultima – sau a treizeci și una – zi din lună. Până aici ai înțeles?

Am mai luat o înghițitură din lichidul salvator și am încuviințat din cap. Chiar și după petrecerea de ziua de naștere a lui Pongo Twistleton eram în stare să pricep niște fapte atât de simple.

— Te-am urmărit, da. Pricep ce vrei să spui, sigur. Școala... Secundară... Market... Snodsbury... Comisia de conducere... Festivitate de premiere... Mda. Dar ce au toate astea de-a face cu mine?

— Tu o să înmânezi premiile.

M-am zgâit la ea. Vorbele ei parcă n-aveau nici un sens. Păreau să fie niște simple platitudini fără rost debitate de o mătușă care stătuse prea mult la soare fără pălărie.

— Eu?

— Da.

M-am zgâit din nou la ea.

— Doar nu vrei să spui că eu?

— Ba chiar tu, în persoană.

M-am zgâit pentru a treia oară la ea.

— Mă iei peste picior.

— Nu te iau peste picior. Nimic nu m-ar putea face să-ți ating piciorul înfiorător. Vicarul ar fi trebuit să officieze, dar, când am ajuns acasă, am găsit o scrisoare de la el în care spunea că, din păcate, și-a scrântit o labă și că trebuie să se retragă. Poți să-ți închipui cum m-am simțit. Am telefonat în toate părțile. Nimeni nu a vrut să accepte. Și apoi m-am gândit brusc la tine.

M-am decis să-i retez toate aiurelile astea chiar de la început. Nimeni nu e mai dornic să facă servicii mătușilor demne de laudă decât Bertram Wooster, dar există limite, și încă pe deasupra niște limite bine precizate.

— Deci ai senzația că am de gând să împrôșc cu premii la afurisitul ăla de Centru de Făcut Țângăi, nu?

— Da.

— Și să țin un discurs?

— Exact.

Am râs batjocoritor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu începe să gargarisești acum. E o chestiune serioasă.

— Râdeam.

— Ei, nu zău? Păi, mă bucur să văd că ai primit vestea cu atâta veselie.

— Batjocoritor, i-am explicat eu. N-o s-o fac. Și cu asta basta. Pur și simplu nu o s-o fac.

— Ba o s-o faci, Bertie, băiete, sau, dacă nu, n-o să-mi mai calci niciodată pragul. Și știi ce înseamnă asta. N-o să mai ai parte de nici o cină de-a lui Anatole.

Un fior vârtos m-a cutremurat. Se referea la chef-ul ei, divinul maestru. Un monarh al profesiei sale, neîntrecut – nț, neegalat -în a prepara feluri de mâncare din materia primă, ce se topesc în gura consumatorului final, Anatole fusese dintotdeauna magnetul care mă atrăgea spre Brinkley Court cu limba de-un cot. Multe dintre clipele mele de fericire au fost petrecute molfăind fripturile și tocănițele magnificului bărbat, iar perspectiva de a mi se interzice să mă înfrupt din ele pe viitor mă paraliza.

— Ei nu, ce mama dracu'!

— Știam eu că o să te bage-n sperieți. Purcel nesătul ce ești!

Purceii nesătui n-au nimic de-a face cu asta, am zis eu cu o undă de aroganță în voce. Nu ești un purcel nesătul dacă apreciezi mâncarea unui geniu.

— Ei bine, aș putea spune că și mie îmi place, a recunoscut rubedenia. Dar nu mai primești nici o îmbucătură dacă refuzi să faci treaba asta simplă, ușoară și agreabilă. Nu, nici măcar să o adulmeci. Așa că pune asta în portțigaretul tău de patruzeci de centimetri și fumeaz-o.

Am început să mă simt ca o jivină prinsă în capcană.

— Dar de ce tocmai eu? Adică, ce am eu atât de special? Pune-ți întrebarea asta.

— Mi se-ntâmplă des să mi-o pun.

— Adică, nu sunt genul. Trebuie să fii un mare mahăr ca să împărți premii. Parcă-mi amintesc că pe vremea când eram la școală venea în general un prim-ministru sau așa ceva.

— O, dar asta se întâmpla la Eton. La Market Snodsbury nu suntem nici pe departe atât de pretențioși. Ne impresionează orice purtător de ghetre.

— De ce nu-l pui pe unchiul Tom?

— Unchiul Tom!

— Păi, de ce nu? El are ghetre.

— Bertie, a spus. O să-ți zic de ce nu unchiul Tom. Îți amintești că am pierdut toți banii ăia la bacara în Cannes? Păi, în curând va trebui să mă fofilez pe lângă Tom și să-i dau vestea. Dacă, imediat după aceea, îl rog să-și pună mănuși de ceremonie și joben și să împartă premii la Școala Secundară din Market Snodsbury, atunci o să se întâmple un divorț în familie. O să prindă cu un bold un bilețel în pernița de ace și o s-o zbughească pe ușă ca un iepure. Nu, băiete, tu ești alesul, așa că ai face bine să te împaci cu gândul.

— Dar, mătușă Dahlia, fii rațională. Te asigur că ți-ai ales greșit omul. Nu mă pricep deloc la așa ceva. Întreabă-l pe Jeeves cum am fost luat cu japca să țin un discurs la o școală de fete. M-am făcut de răs în ultimul hal.

— Am convingerea că te vei face de răs în ultimul hal și pe treizeci și unu ale lunii. De asta te și vreau pe tine. Uite cum văd eu lucrurile: întrucât chestia o să fie obligatoriu un fiasco, măcar să ne alegem cu o distracție pe cinste de pe urma lui. O să mă distrez văzându-te cum înmânezi premiile alea, Bertie. Păi, nu te mai rețin, căci fără îndoială că vrei să-ți faci exercițiile suedeze. Te aștept peste o zi sau două.

Și cu aceste cuvinte necruțătoare, s-a grăbit să plece, lăsându-mă pradă celor mai sumbre emoții. Păi, având parte de reacția naturală după petrecerea lui Pongo și de lovitura asta năucitoare, nu-i prea mult când zic că îmi simțeam sufletul ars cu fierul roșu.

Si încă mă mai zvârcoleam în suferință când ușa s-a deschis și Jeeves și-a făcut apariția.

— Domnul Fink-Nottle a venit să vă vadă, domnule, m-a anunțat el.

I-am aruncat una dintre privirile mele.

— Jeeves, i-am zis, nu m-aș fi așteptat la așa ceva din partea ta. Ești conștient că am fost treaz până la o oră târzie azi-noapte. Știi că abia mi-

am băut ceaiul. Nu poți să nu cunoști efectul pe care îl îre o voce entuziastă ca a mătușii Dahlia asupra cuiva pe care îl doare capul. Și totuși tu vii și-mi aduci Fink-Nottle-i. E asta momentul pentru un Fink sau vreun alt soi de Nottle?

— Dar nu mi-ați dat de înțeles, domnule, că doriți să-l vedeți pe domnul Fink-Nottle pentru a-l sfătui în legătură cu problemele sale?

Asta, recunosc, mi-a deschis o nouă perspectivă. Prins în viitoarea sentimentelor mele, am uitat cu desăvârșire că am luat în grija mea interesele lui Gussie. Asta schimba lucrurile. Nu poți să dai de-a azvârlita cu un client. Adică, n-o să-l vezi pe Sherlock Holmes că refuză să primească clienți numai pentru că a stat treaz până târziu la petrecerea de ziua de naștere a doctorului Watson. Mi-aș fi dorit ca individul să-și fi ales o oră mai potrivită pentru a mă aborda, dar, întrucât părea să fie un soi de ciocârlan uman care își părăsește cuibul umed la crăpatul zorilor, m-am gândit că mai bine îl primesc în audiență.

— Adevărat, am zis. Bine. Fă-i vânt înăuntru.

— Prea bine, domnule.

— Dar înainte de asta, adu-mi o băutură întăritoare din aia de-a ta.

— Prea bine, domnule.

Și numaidecât s-a întors cu substanța vitală.

Am mai avut ocazia, îmi închipui, să vorbesc și înainte despre aceste băuturi întăritoare ale lui Jeeves și despre efectul lor asupra unui flăcău a cărui viață se ține numai într-un fir de păr a doua zi dimineată. N-aș putea să vă spun ce conțin. El spune că un anumit sos, un gălbenuș de ou crud și un praf de piper roșu, dar nimic n-o să mă convingă că doar atât. Însă, oricum ar fi, după ce înghiți una, efectele sunt uluitoare.

Poate pentru o fracțiune de secundă, nu se întâmplă nimic. E ca și cum Natura așteaptă ținându-și respirația. Apoi, dintr-o dată, e ca și cum ar fi sunat ceasul Judecării de Apoi și ar fi venit cu o extraordinară înverșunare Sfârșitul Lumii.

Focuri de tabără izbucnesc în toate părțile corpului. Abdomenul se încarcă zdravăn cu lavă topită. Un vânt strașnic pare să sufle peste lume, iar subiectul devine conștient de ceva similar unui ciocan pneumatic care îl izbește în ceafă. În timpul acestei faze, urechile îi țiuie strident, ochii i se-nvârtesc în cap și îl furnică pe lângă sprâncene.

Și apoi, exact când capeți senzația că trebuie să-i telefonezi avocatului și să-ți aranjezi afacerile până nu e prea târziu, situația începe să se

limpezească. Vântul încetează. Urechile se opresc din țiuit. Păsările ciripesc. Suflătorii în alămuri încep să cânte. Soarele se ridică deasupra orizontului cu o smucitură.

Și o clipă mai târziu nu mai ești conștient decât că pacea s-a așternut în preajma ta.

Acum, în timp ce goleam paharul, viața părea să înmugurească înăuntrul meu. îmi amintesc că Jeeves, indiferent cât de mult ar lua-o razna uneori în privința hainelor de gală și a sfaturilor pentru îndrăgostiți, a dat întotdeauna dovadă de talent retoric, vorbind o dată despre cineva care se ridică de pe lepedea ființei sale moarte spre lucruri mai înalte. Așa se întâmpla și cu mine acum. Am simțit că Bertram Wooster care stătea proptit pe perne devenise un Bertram mai puternic, mai bun și mai rafinat.

— Mulțumesc, Jeeves, am zis.

— N-aveți pentru ce, domnule.

— Mi-a mers la inimă. Acum sunt în stare să dau piept cu problemele vieții.

— Mă bucur să aud asta, domnule.

— Ce tâmpenie că nu am băut una din asta înainte de a o înfrunța pe mătușa Dahlia! Inșă e prea târziu să-mi mai fac griji acum. Povestește-mi de Gussie. Ce succes a avut la balul ăla mascat?

— Nu a ajuns la balul mascat, domnule. M-am uitat la el nițeluș muștrător.

— Jeeves, am spus, recunosc că după băutura aia a ta întăritoare mă simt mai bine, dar nu mă pune prea greu la încercare. Nu sta lângă patul meu de suferință vorbindu-mi în dodii. L-am îmbrâncit pe Gussie într-un taxi și a pornit-o înainte, direct spre locul unde avea loc balul ăla mascat. Ar fi trebuit să ajungă acolo.

— Nu, domnule. După cum am înțeles de la domnul Fink-Nottle, s-a suit în taxi fiind convins în sinea lui că serata la care fusese invitat se ținea la nr. 17, în Suffolk Square, pe când de fapt întrunirea era la nr. 71, în Norfolk Terrace. Aceste rătăcirii ale minții nu sunt neobișnuite la cei care, precum domnul Fink-Nottle, sunt de tipul visător.

— Greu de cap, s-ar mai putea zice.

— Da, domnule.

— Și?

— Când a ajuns la nr. 17, în Suffolk Square, -domnul Fink-Nottle a încercat să scoată banii cu care să-și plătească taxiul.

— Ce l-a oprit?

— Faptul că nu avea nici un ban la el, domnule. A descoperit că i-a uitat, laolaltă cu invitația, pe polița de deasupra șemineului din dormitorul în care stătea, în casa unchiului său. Prin urmare, rugându-l pe șofer să aștepte, a sunat la ușă, iar când a apărut majordomul, i-a cerut să plătească taxiul, adăugind că nu era nici o problemă fiindcă făcea parte dintre invitații la petrecere. Atunci majordomul a negat că ar ști ceva despre vreo petrecere.

— Și a refuzat să-și scoată punga de la cingătoare?

— Da, domnule.

— După care...

— Domnul Fink-Nottle i-a ordonat taxime-tristului să-l ducă înapoi la reședința unchiului său.

— Păi, și de ce lucrurile nu s-au terminat cu bine? Tot ce avea de făcut era să intre, să ia banii și biletul și gata, ar fi zburdat de fericire.

— Ar fi trebuit să menționez, domnule, că domnul Fink-Nottle și-a lăsat și cheia de la intrare pe polița de deasupra șemineului din dormitor.

— Ar fi putut suna la ușă.

— A sunat la ușă, domnule, aproximativ cincisprezece minute. La capătul acestui interval de timp și-a amintit că i-a permis îngrijitorului – casa era oficial închisă și tot personalul plecase în concediu – să-și viziteze fiul, marinar în Portsmouth.

— Ei, drăcia dracului, Jeeves!

— Da, domnule.

— Indivizii ăștia visători știu cum să trăiască, nu-i așa?

— Da, domnule.

— Și ce s-a întâmplat după aia?

— Se pare că domnul Fink-Nottle și-a dat seama în acel moment că, față de taximetrist, se afla într-o poziție care devenise cam ambiguă. Cifrele de pe aparatul de taxat atinseseră deja o sumă substanțială și nu se afla în măsură să-și respecte obligațiile.

— Ar fi putut să-i explice.

— Nu poți să-i explici așa ceva unui taximetrist, domnule. Când a încercat să facă acest lucru, flăcăul s-a arătat sceptic în privința bunelor sale intenții.

— Eu mi-aș fi luat picioarele la spinare.

— Aceasta este strategia care se pare că i-a dat prin cap și domnului Fink-Nottle. A țâșnit ca din pușcă, iar taximetristul, încercând să-l rețină, l-a înșfăcat de manta. Domnul Fink-Nottle a izbutit să se extragă din ea și s-ar părea că priveliștea oferită de costumul de bal mascat de dedesubt l-a zguduit până în străfunduri pe taximetrist. Domnul Fink-Nottle mi-a adus la cunoștință că a auzit un soi de icnet șuierător și, uitându-se înjur, a remarcat că bărbatul se ciucise lângă gard, acoperin-du-și fața cu mâinile. Domnul Fink-Nottle crede că se ruga. Fără îndoială că era un individ needucat și superstițios, domnule. Probabil un bețiv.

— Păi, dacă nu a fost până atunci, pun pariu că a devenit unul imediat după aia. Bănuiesc că nici n-a prea avut răbdare până s-au deschis cârciumile.

— E foarte posibil, domnule, ca în aceste condiții să-i fi făcut cu ochiul un fortifiant.

— În aceste condiții și lui Gussie, aș crede. Ce naiba a făcut după aia? Noaptea târziu, Londra – chiar și ziua, de fapt – nu este un loc propice pentru un bărbat în colanți stacojii.

— Nu, domnule.

— Provoacă niscaiva comentarii.

— Da, domnule.

— Îl și văd pe bietul flăcău furișându-se pe străduțe lăturalnice, fofilându-se pe alei, plon-jând în lăzi de gunoi.

— Am înțeles de la domnul Fink-Nottle, domnule, că s-a întâmplat ceva cam în genul acesta. Până la urmă, după o noapte de coșmar, spre dimineață a reușit să ajungă la locuința domnului Sipperley, unde a găsit găzduire și un costum de schimb.

M-am cuibărit între perne, cu o expresie cam crispată pe chip. E foarte frumos să faci servicii foștilor colegi de școală, dar nu mă puteam împiedica să cred că, dedicându-mă cauzei unui imbecil în stare oricând să raso-lească lucrurile, așa ca Gussie, am acceptat un contract cam prea dificil pentru puterile unui om. Mi se părea că Gussie nu avea nevoie atât de sfatul unui om de lume cu sare și piper, cât de o celulă capitonată la balamuc și de vreo doi paznici care să aibă grijă să nu-i dea foc.

Chiar așa, pentru o clipă, m-a bătut gândul să renunț la caz și să i-l dau înapoi lui Jeeves. Dar m-a reținut mândria Wooster-ilor. Când noi, Wooster-ii, ne punem pe treabă, nu ne vâram atât de iute sabia în teacă. În

plus, după afacerea aia cu sacoul marinăresc, orice manifestare de slăbiciune mi-ar fi fost fatală.

— Presupun că-ți dai seama, Jeeves; deși nu-mi place să insist, totuși trebuie să pun punctul pe i, că totul a fost din vina ta?

— Domnule?

— Nu-ți folosește la nimic dacă spui „Domnule?”. Știi că așa e. Dacă n-ai fi insistat atâta să se ducă la balul ăla – o acțiune dementă, așa cum am bănuit încă de la început – nu s-ar fi întâmplat una ca asta.

— Da, domnule, dar mărturisesc că nu am prevăzut...

— Întotdeauna să prevezi tot, Jeeves, am spus cam tăios. E singura cale. Dacă i-ai fi îngăduit să poarte un costum de Pierrot, lucrurile nu ar fi ieșit așa. Un costum de Pierrot are buzunare. Totuși, am continuat cu mai multă blândețe, să nu mai vorbim acum despre asta. Dacă ai învățat ce se întâmplă când umbli haihui în colanți stacojii, atunci ai tras niscaiva foloase. Gussie încă mă așteaptă, spui.

— Da, domnule.

— Atunci, fă-i vânt încioace și o să văd ce pot face pentru el.

De cum a intrat, am observat că Gussie încă mai suferea de pe urma cumplitei experiențe. Avea chipul palid, ochii asemenea unor agrișe, urechile pleoștite și, în general, înfățișarea unui individ care a trecut printr-un furnal și s-a împotmolit în vreo mașinărie. M-am săltat un pic pe perne și l-am privit cu atenție. Venise momentul, am observat eu, când era nevoie de primul ajutor și m-am pregătit să mă pun pe treabă.

— Ei bine, Gussie.

— Bună, Bertie.

— Noroc.

— Noroc.

Terminând cu politețurile, am simțit că sosise clipa să pomenesc cu delicatețe de trecut.

— Am auzit că ai pus-o nițeluș de mămăligă.

— Da.

— Mulțumită lui Jeeves.

— N-a fost vina lui Jeeves.

— Numai din vina lui Jeeves.

— Nu cred. Mi-am uitat banii și cheia...

— Acum mai bine lasă-l pe Jeeves. Pentru că, dacă vrei să știi, am zis, ajungând la concluzia că e mai bine să-l pun imediat la curent cu starea

lucrurilor, nu se mai ocupă de mica ta problemă.

Asta a părut să-l lovească din plin. Fălcile i-au căzut, urechile i s-au pleoștit și mai dihai. Arătase ca un pește mort. Acum arăta ca un pește și mai mort, unul de anul trecut, azvârlit pe vreo plajă părăsită și lăsat la cheremul vântului și valurilor.

— Ce?

— Da.

— Doar nu vrei să spui că Jeeves nu mai are de gând să...

— Ba da.

— Dar, la dracu'...

Am fost blând, dar ferm.

— O să-ți fie mai bine fără el. Cu siguranță că experiența teribilă pe care ai avut-o în noaptea asta îngrozitoare ți-a dat deja de înțeles că Jeeves are nevoie de o pauză. Chiar și cei mai pătrunzători gânditori mai trec uneori printr-o pasă proastă. Asta i s-a întâmplat și lui Jeeves. Am bănuț de ceva vreme că îl pândește. Și-a ieșit din formă. Are nevoie să i se mai curețe bujiile. Nu mă îndoiesc că asta vine ca un șoc pentru tine. Presupun că ai venit aici în dimineața asta ca să-i ceri sfatul, nu?

— Bineînțeles că da.

— În ce problemă?

— Madeline Bassett s-a dus să stea la țară cu unii și vreau să știu ce crede el că ar trebui să fac.

— Păi, cum spuneam, Jeeves nu se mai ocupă de cazul tău.

— Dar, Bertie, pe toți dracii...

— Jeeves, am zis eu cu o undă de asprime în voce, nu se mai ocupă de cazul tău. Eu sunt acum singur la comandă.

— Dar ce naiba ai putea face? Mi-am înăbușit indignarea. Noi, Woosterii, suntem imparțiali. Putem totuși să facem o excepție pentru cei care se plimbă țațoși pe străzile Londrei toată noaptea în colanți stacojii.

— O să vedem, am spus calm. Ia loc și hai să discutăm. Sunt nevoit să zic că lucrurile mi se par destul de simple. Spui că fata asta s-a dus în vizită la prieteni în provincie. E evident că trebuie să ajungi și tu acolo și să te ții scai de ea. Elementar.

— Dar nu pot să mă bag pe gâtul unor necunoscuți.

— Nu-i cunoști pe oamenii ăștia?

— Bineînțeles că nu. Nu cunosc pe nimeni. Mi-am țuguțat buzele. Asta părea să complice oarecum lucrurile.

— Tot ce știu e că se numesc Travers și că locul e Brinkley Court din Worcestershire.

Mi-am destuguiat buzele.

— Gussie, am zis, zâmbindu-i părintește, a fost ziua ta norocoasă când Bertram Wooster s-a interesat de problemele tale. După cum am prevăzut de la început, pot să aranjez totul. În după-amiaza asta o să te duci la Brinkley Court ca oaspete de onoare.

A început să dârdâie ca o piftie. Bănuiesc că pentru un novice ar putea fi mereu o experiență palpitantă să mă vadă cum conduc ostilitățile.

— Dar, Bertie, doar nu vrei să spui că îi cunoști pe acești Travers?

— Ei sunt mătușa mea, Dahlia.

— Ei, fir-aș al dracu'!

— Acum înțelegi, am remarcat eu, cât de norocos ești că mă ai de partea ta. Te duci la Jeeves și el ce face? Te îmbracă în colanți stacojii, îți pune una dintre cele mai scârboase bărbi false pe care le-am văzut vreodată și apoi te trimite la baluri mascate. Rezultatul, zbucium sufletesc și nici un progres. Apoi preiau eu comanda și te pun pe drumul cel bun. Ar fi putut Jeeves să te strecoare la Brinkley Court? Nici o șansă. Mătușa Dahlia nu e mătușa lui. Îți spun toate astea doar așa.

— Pe cinstea mea, Bertie, nici nu știu cum să-ți mulțumesc.

— Dragul meu prieten!

— Dar, stai puțin.

— Ce mai e?

— Ce fac după ce ajung acolo?

— Dac-ai ști cum e Brinkley Court, n-ai mai pune o asemenea întrebare. În ambianța aia romantică nu poți s-o dai în bară. De-a lungul secolelor îndrăgostiți faimoși au pus la cale formalitățile preliminare la Brinkley. Locul pur și simplu pute de atmosferă. O s-o iei pe fată la plimbări umbrite. O să stai împreună cu ea pe pajiști umbrite. O să vâslești pe lac împreună cu ea. Și treptat o să te trezești ajungând în punctul în care...

— Pe cinstea mea, cred că ai dreptate.

— Bineînțeles că am dreptate. M-am logodit de trei ori la Brinkley. N-a ieșit nimic, dar faptul rămâne în picioare. Și m-am dus acolo fără nici cea mai vagă idee că o să mă las în voia unei asemenea pasiuni gingașe. N-am avut nici cea mai mică intenție să cer pe cineva în căsătorie. Însă nici n-am ajuns bine în ținutul ăla romantic, că m-am și trezit ținându-mă după

prima fată care mi-a picat sub ochi și făcându-mi harcea-parcea sufletul în fața ei. E ceva în aer.

— Înțeleg limpede ce spui. Asta e exact ce vreau să fiu și eu în stare să fac, să o iau treptat. Iar la Londra – afurisit să fie orașul ăsta – e așa o agitație, că n-ai nici o șansă.

— Mda. Te vezi cu o fată cam cinci minute pe zi și, dacă vrei s-o rogi să se căsătorească cu tine, trebuie să te năpustești asupra ei de parc-ai încerca să înșfaci inelul de aur în timp ce te dai în călușei.

— Așa e. Londra te năucește. O să fiu cu totul alt om la țară. Ce noroc că alde Travers s-a dovedit a fi mătușa ta.

— Nu știu ce vrei să spui cu faptul că s-a dovedit a fi mătușa mea. A fost dintotdeauna mătușa mea.

— Adică, ce nemaipomenit că tocmai la mătușa ta va sta Madeline.

— Nicidecum. Ea și verișoara mea Angela sunt prietene apropiate. La Cannes a stat mereu cu noi.

— O, ai cunoscut-o pe Madeline la Cannes, nu-i așa? Pe cinstea mea, Bertie, a zis sărmana șopârlă cu evlavie în voce, mi-aș fi dorit s-o văd la Cannes. Ce minunat cred că arăta în costum de baie! O, Bertie...

— Mda, am zis puțin glacial.

Chiar și după ce îți revii după una dintre bombele strașnice ale lui Jeeves, tot nu-ți dorești așa ceva după o noapte grea. Am atins butonul soneriei și, după ce Jeeves și-a făcut apariția, i-am cerut să-mi aducă un formular de telegramă și un creion. Apoi i-am scris un mesaj cu cuvinte meșteșugite mătușii Dahlia, înștiințând-o că îl trimit azi pe prietenul meu, Augustus Fink-Nottle, la Brinkley, pentru a se bucura de ospitalitatea ei, și i l-am înmânat lui Gussie.

— Pune-o la prima poștă pe lângă care treci, am zis. O s-o găsească așteptând-o când se întoarce.

Gussie s-a grăbit să o șteargă, fluturând telegrama și arătând ca un prim-plan cu Joan Crawford, iar eu m-am răsucit spre Jeeves și i-am făcut un rezumat al acțiunilor mele.

— Simplu, vezi, Jeeves? Nimic elaborat.

— Nu, domnule.

— Nimic tras de păr. Nimic forțat sau bizar. Numai leacuri naturale.

— Da, domnule.

— ăsta e atacul care ar fi trebuit pornit. Cum se spune când două persoane de sexe diferite sunt aruncate laolaltă într-un loc izolat, se

întâlnesc zi de zi și petrec multă vreme împreună?

— Proximitate” este cuvântul pe care îl căutați, domnule?

— Da. Mizez totul pe proximitate, Jeeves. Proximitatea, în opinia mea, o să rezolve totul. Acum, după cum știi, Gussie e ca o gelatină în prezența ei. Dar pune-ți întrebarea cum o să se simtă peste vreo săptămână, după ce în fiecare zi s-au servit împreună din cârnații puși pe același platou la micul dejun. Tăind aceeași șuncă, scoțând cu lingura slămina și rinichii obștești – păi.

...M-am întrerupt brusc. Mă trăsnișe o idee.

— La dracu', Jeeves!

— Domnule?

— Uite un exemplu de cum trebuie să te gândești la toate. M-ai auzit pomenind de cârnați, rinichi, slănină și șuncă.

— Da, domnule.

— Păi, nu trebuie să existe așa ceva. E o atitudine complet greșită. Dă-mi formularul ăla de telegramă și creionul. Trebuie să-l avertizez fără întârziere pe Gussie. Ce trebuie el să facă e să-i dea fetei ăsteia impresia că se ofilește pe picioare din dragoste pentru ea. Asta nu se poate dacă molfăi cârnați.

— Nu, domnule.

— Foarte bine, atunci.

Și, luând formularul și c, am conceput următoarele:

Fink-Nottle.

Brinkley Court.

Market Snodsbury Worcestershire Renunță la cârnați. Evită șunca. Bertie.

— Trimite-o acum, Jeeves, imediat.

— Prea bine, domnule.

M-am cufundat din nou între perne.

— Ei bine, Jeeves, am zis, vezi cum am trecut la cârmă? Observi ce control am asupra situației? Nu mă îndoiesc că acum îți dai seama cât ai avea de câștigat dacă mi-ai studia metodele.

— Cu siguranță, domnule.

— Nici măcar acum nu înțelegi pe deplin extraordinara iscusință de care am dat dovadă. Știi de ce a venit mătușa Dahlia azi-dimi-neață? A venit să-mi spună că trebuie să împart premiile la o școală afurisită din Market Snodsbury din al cărei comitet de conducere face parte.

— într-adevăr, domnule? Mi-e teamă că nu vi se va părea o sarcină prea agreabilă.

— O, dar n-am de gând s-o fac. Am de gând să i-o vâr pe gât lui Gussie.

— Domnule?

— Jeeves, îmi propun să-i scriu mătușii Dahlia și să-i spun că nu pot veni, sugerându-i să-l asmuță pe el asupra locatarilor din casa de corecție în locul meu.

— Dar dacă domnul Fink-Nottle refuză, domnule?

— Să refuze? Îl vezi tu refuzând? Zugră-vește-ți în minte imaginea, Jeeves. Scena e sufrageria din Brinkley. Gussie înghesuit într-un colț, cu mătușa Dahlia proțăpită în fața lui, scoțând sunete de vânătoare. Te mai întreb o dată, Jeeves, îl vezi tu refuzând?

— Nu cu ușurință, domnule, sunt de acord. Doamna Travers are o personalitate puternică.

— N-o să aibă nici o șansă să refuze. Singura lui cale de scăpare ar fi să o ia la sănătoasa. Și nu poate să o ia la sănătoasa, pentru că vrea să fie lângă domnișoara Bassett. Nu, Gussie va trebui să se alinieze în formație, iar eu o să fiu salvat de la o treabă care mărturisesc că mi-a făcut sufletul să se înfioare. Să mă urc pe un podium și să rostesc un discurs scurt și bărbătesc în fața unor școlari respingători! La dracu', Jeeves. Am mai trecut o dată prin asta, nu? Îți mai aduci aminte școala aia de fete?

— Foarte limpede, domnule.

— Cât de tare m-am făcut de râs!

— Fără îndoială că v-am văzut și în situații mai avantajoase, domnule.

— Mai adu-mi încă o specialitate din aia formidabilă de-a ta, Jeeves. Faptul că am scăpat ca prin urechile acului de o asemenea nenorocire m-a vlăguit de tot.

Presupun că mătușii Dahlia i-a luat în jur de trei ore să se întoarcă la Brinkley, pentru că trecuse binișor de vremea prânzului când a sosit telegrama ei. Părea o telegramă trimisă în toiul unui acces de emoții incandescente, la vreo două minute după ce o primise pe a mea.

Iată cum suna:

Am să consult un avocat care să-mi spună dacă sucirea gâtului unui nepot idiot este considerată o crimă. Dacă nu, atunci păzește-te bine. Consideră că te-ai purtat la limita răbdării.

De ce vrei să-mi vâri așa pe gât prieteni de-ai tăi nesuferiți? Crezi că Brinkley Court e o colonie de leproși sau ce? Cine-i Spink-Bottle ăsta? Te

pup. Travers.

Mă așteptam la o primă reacție de felul ăsta. I-am replicat pe un ton pașnic:

Nu Bottle1. Nottle. Complimente. Bertie.

Aproape imediat după ce a expediat țipătul sfâșietor de mai sus, probabil că a sosit și Gussie, pentru că nici nu trecuseră douăzeci de minute când am primit următoarele:

Telegrama cifrată semnată de tine a ajuns aici. Sună așa: „Renunță la cârnați. Evită șunca”. Trimite urgent cheia cifrului. Fink-Nottle.

Am replicat:

Și rinichii. Salutare. Bertie.

Am mizat totul pe speranța că Gussie o să facă o impresie favorabilă gazdei sale, biziin-du-mă pe faptul că era unul dintre acei bărbați-marionetă, timizi și ascultători, care îți ung pâinea cu unt și îți umplu ceașca cu ceai, pe care o femeie de genul mătușii Dahlia îi îndrăgește aproape întotdeauna de cum dă ochii cu ei. Că nu mi-am supraestimat perspicacitatea

1. „Sticlă” (engl.).

mi-a dovedit-o următoarea depeșă care, am observat eu cu plăcere, ispitea printr-o proporție vizibil mai mare din laptele bunătății umane. Iat-o:

Ei bine, prietenul ăsta al tău a ajuns aici și pot spune că pare mai puțin înapoiat decât mă așteptam, având în vedere că îți e prieten. Un palavragiu cu ochii cam bulbucați, dar, una peste alta, politicoș, curat și, fără îndoială, foarte informat despre salamandre. Mă gândesc să-i aranjez o serie de conferințe pe aici. Totuși îmi place ce tupeu ai să-mi folosești casa pe post de hotel de stațiune estivală și o să-ți mai spun vreo câteva despre acest subiect când vii aici. Te aștept pe treizeci. Adu ghetre. Te pup.

Travers.

Am răspuns la acestea:

După ce mi-am consultat agenda, văzut că mi-e imposibil să ajung Brinkley Court. Regret nespus. Pa-pa. Bertie.

Replica ei avea un ton mai lugubru:

O, deci așa stă treaba, nu? Tu și agenda ta, nu zău? Regreți nespus pe dracu'. Dă-mi voie să-ți spun, amice, că o să regreți al naibii de mult dacă nu vii. Dacă-ți închipui numai pentru o clipă că o să scapi fără să împărți premiile alea, atunci greșești teribil. Regret nespus Brinkley Court la o

sută cincizeci de kilometri de Londra, căci nu pot să arunc cu o cărămidă după tine. Te pup. Travers.

Atunci mi-am testat norocul, să câștig sau să pierd totul. Nu era momentul să fac economii meschine. M-am desfășurat fără să țin seama de costuri:

Nu, dar pe toți dracii, ascultă-mă. Sincer, nu mă vrei pe mine. Pune-l pe Fink-Nottle să distribuie premiile. E distribuitor din naștere și o să-ți facă cinste. Mă aștept cu încredere ca Augustus Fink-Nottle în postura de Maestru de Ceremonii în data de treizeci și unu ale lunii să facă mare vâlvă. Nu rata această șansă măreață, care s-ar putea să nu se mai repete. Servus. Bertie.

A urmat o oră de suspans cu sufletul la gură, după care au sosit veștile îmbucurătoare:

Păi, bine. Există ceva adevăr în ce spui, presupun. Consideră-te un vierme trădător și o budincă lasă, neserioasă și demnă de dis-preț, dar l-am rezervat pe Spink-Bottle. Atunci rămâi unde ești și sper că o să fii călcat de un omnibuz. Te pup. Travers.

Ușurarea, după cum îți poți imagina, a fost uluitoare. O mare greutate părea că mi se rostogolise de pe inimă. Era ca și cum cineva ar fi turnat în mine băuturi întăritoare de-ale lui Jeeves printr-o pâlnie. Am cântat în timp ce mă îmbrăcam pentru cină. La Trântori am fost atât de vesel și de bine dispus, încât s-au primit mai multe reclamații. Iar când am ajuns acasă și m-am vârat în vechiul meu pat, am adormit ca un prunc, la cinci minute după ce mi-am inserat trupul între cearșafuri. Mi se părea că întreaga poveste zbuciumată putea fi acum considerată definitiv încheiată.

Prin urmare, imaginează-ți ce uimit am fost când, trezindu-mă a doua zi dimineață și ridicându-mă în capul oaselor pentru a mă înfige în ceaiul matinal, am zărit pe tavă o altă telegramă.

Inima mi-a zvâcnit. S-ar fi putut oare ca mătușa Dahlia să se fi răzgândit peste noapte? S-ar fi putut oare ca Gussie, nesimțindu-se în stare să înfrunte corvoada care îl aștepta, să își fi luat tălpășița în timpul nopții, cobo-rând pe burlan? Cu aceste speculații colcăin-du-mi prin bostan, am rupt plicul și, după ce i-am văzut conținutul, am scos un chelălăit de uimire.

— Domnule? a zis Jeeves, oprindu-se lângă ușă.

Am mai citit o dată drăcovenia. Da, am înțeles bine punctul esențial. Nu, nu m-am înșelat în fond.

— Jeeves, am spus, știi ceva?

— Nu, domnule.

— O cunoști pe verișoara mea, Angela?

— Da, domnule.

— II cunoști pe tânărul Tuppy Glossop?

— Da, domnule.

— Au rupt logodna.

— Îmi pare rău să aud aceasta, domnule.

— Am aici un mesaj de la mătușa Dahlia care fix asta zice. Mă întreb de ce s-au certat.

— N-aș putea spune, domnule.

— Bineînțeles că nu. Nu fi tembel, Jeeves.

— Nu, domnule.

Am căzut pe gânduri. Eram profund tulburat.

— Ei bine, asta înseamnă că trebuie să ne ducem azi la Brinkley. Mătușa Dahlia e fără îndoială foarte tulburată și locul meu e alături de ea. Mai bine faci bagajele în dimineața asta și iei trenul de 12.45. Eu am o întâlnire la prânz, așa că te voi urma cu mașina.

— Prea bine, domnule. Am mai cugetat nițel.

— Trebuie să zic că vestea m-a zguduit zdravăn, Jeeves.

— Cu siguranță, domnule.

— Foarte vârtos. Angela și Tuppy... Nț, nț! Păi, se potriveau ca tapetul pe perete. Viața e plină de tristețe, Jeeves.

— Da, domnule.

— Și totuși așa e.

— Fără îndoială, domnule.

— S-a făcut, atunci. Pregătește-mi baia.

— Prea bine, domnule.

În acea după-amiază am meditat nestânjenit în vreme ce mă apropiam de Brinkley, la volanul vechii mele mașini cu două locuri. Vestea rupturii sau despărțirii dintre Angela și Tuppy mă tulburase teribil.

Vezi tu, dintotdeauna văzusem cu ochi buni combinația plănuită dintre cei doi. Deseori, când un tip pe care îl cunoști își propune să se căsătorească cu o fată pe care o știi, te trezești încrețindu-ți un pic fruntea, mușcându-ți buza de jos plin de îndoieli și simțind că el, ea sau amândoi ar trebui avertizați cât mai e timp.

Dar nu am simțit nimic de genul ăsta față de Tuppy și Angela. Tuppy, când nu se face de râs, e un tip strașnic. Tot așa, și Angela e o țipă strașnică. Și, în ceea ce privește dragostea dintre ei, întotdeauna mi s-a părut că n-ai fi prea departe de adevăr dacă i-ai descrie ca două inimi care bat la unison.

E adevărat, s-au mai ciondănit ei uneori, mai ales o dată, când Tuppy – cu ceea ce el a zis că era o sinceritate neînfricată, iar eu am considerat că e o negliobie cruntă – i-a spus Angelei că noua ei pălărie o face să semene cu un pechinez. Dar în orice poveste de dragoste trebuie să te aștepți și la câte o ceartă din când în când, plus că după acel incident am presupus că el și-a învățat lecția și că de atunci încolo viața o să le fie ca un cântec dulce și măreț.

Iar acum această destrămare complet neprevăzută a relațiilor diplomatice și-a scos capul la iveală ca dintr-o capcană.

I-am dedicat problemei crema creierului woosterian întregul drum, dar continua să mă depășească ce ar fi putut să provoace această izbucnire a ostilităților și mi-am înfipt cu nădejde piciorul în accelerator pentru a ajunge la mătușa Dahlia cu cea mai mare viteză posibilă ca să aflu dedesubturile afacerii direct de la sursă. Și cu cei șase cilindri funcționând de minune, am scos un timp bun și m-am trezit stând de vorbă între patru ochi cu rubedenia, puțin înainte de ora la care se servesc cocteilurile de seară.

Părea încântată să mă vadă. De fapt, chiar mi-a spus că e încântată să mă vadă – o declarație pe care nici o altă mătușă de pe listă nu s-ar fi simțit obligată să o facă, reacția obișnuită a celor dragi și apropiați în fața spectacolului oferit de sosirea în vizită a lui Bertram fiind un soi de oroare bolnavă.

— Frumos din partea ta că vii în sprijinul meu, Bertie, a zis ea.

— Locul meu e alături de tine, mătușă Dahlia, i-am răspuns.

Am putut remarca dintr-o singură p. că nefericita afacere o afectase destul de puternic.

Mutra ei de obicei atât de voioasă era posomorită și zâmbetul ei simpatic strălucea prin abs. Am strâns-o de mină consolator pentru a-i sugera că inima îmi sângerează pentru ea.

— Ce porcărie, draga mea rudă de sânge, am spus. Mi-e teamă că ai trecut prin vremuri grele. Probabil că ești îngrijorată.

A furnăit emoționată. Arăta ca o mătușă care tocmai a mușcat dintr-o stridie alterată.

— E bine spus îngrijorată. N-am avut parte de nici o clipă tihnită de când m-am întors de la Cannes. Chiar din clipa când am pus piciorul peste afurisitul ăsta de prag, a zis mătușă Dahlia, revenind temporar la argoul entuziast de pe terenul de vânătoare, toate merg cu susu-n jos. Mai întâi s-a ivit încurcătura aia cu împărțitul premiilor.

În această clipă a făcut o pauză pentru a-mi arunca o privire.

— îmi propusesem să vorbesc pe șleau cu tine despre purtarea ta în legătură cu asta, Bertie, a zis ea, pusesem deoparte câteva chestii strașnice. Dar, întrucât ai venit până aici să mă susții, presupun că trebuie să te las în pace. Și oricum, probabil că e mai bine că ți-ai evitat obligațiile în modul ăla laș și greșos. Am impresia că Spink-Bottle ăsta al tău o să fie bun. Numai să se abțină de la salamandre.

— Vorbește despre salamandre?

— Da. Țintuindu-mă cu un ochi sticlos, aidoma unui marinar din moși-strămoși. Dar dacă aș fi avut de îndurat numai asta, nu m-ar fi deranjat. Mă îngrijorează ce spune Tom când începe să vorbească.

— Unchiul Tom?

— Mi-aș dori să-i poți spune și altfel în afară de „unchiul Tom”, a zis mătușă Dahlia cam morocănoasă. De fiecare dată când îi spui așa, mă aștept să-l văd înnegrindu-se și înce-pând să cânte la banjo! Da, unchiul Tom, dacă vrei să știi. Va trebui să-i spun în curând despre toți banii ăia pierduți la bacara și, când o să se întâmple, o să sară în sus ca o rachetă.

— Totuși, fără doar și poate, Timpul vindecă tot...

— Timpul vindecă totul pe dracu'. Trebuie să scot de la el un cec de cinci sute de lire pentru Budoarul unei doamne până cel târziu pe trei august.

Mi-a stârnit curiozitatea. Pe lângă interesul firesc al unui nepot față de săptămânalul distins al mătușii lui, am avut tot timpul o slăbiciune pentru Budoarul unei doamne încă de când am contribuit la ea cu articolul „Cu ce se îmbracă un bărbat dichisit”. Cam siropos, se poate, dar noi, jurnaliștii, nutrim asemenea sentimente.

— Budoarul e pe ducă?

— O să fie dacă Tom nu scuipă banii. Are nevoie de ajutor până trece hopul.

— Dar nu trecea hopul și acum doi ani?

— Ba da. Și încă mai face asta. Până nu conduci un săptămânal pentru femei, nu știi ce sunt alea hopuri.

1. Aluzie la celebrul roman Coliba unchiului Tom de Harriet Beecher Stowe (1811-1896).

— Și tu crezi că șansele să te vâri pe sub unchiul... pe sub pielea unchiului meu sunt mici?

— O să-ți spun ceva, Bertie. Până acum, când am avut nevoie de subvenții, am izbutit întotdeauna să mă duc la Tom în dispoziția veselă și încrezătoare a unui copil singur la părinți care își înduioșează tatăl indulgent ca să-i dea bani pentru cremă de ciocolată. Numai că abia a primit o cerere de la cei cu impozitele pentru încă cincizeci și opt de lire, un șiling și trei peni și, de când m-am întors, nu vorbește decât despre faliment, tendința sinistră spre socialism a legislației și despre ce o să se aleagă de noi toți.

Puteam să cred cu ușurință așa ceva. Tom ăsta avea o caracteristică pe care am mai sesizat-o și la alți bărbați putred de bogați. Prinde-l la înghesuială ca să-ți dea cea mai prăpădită sumă de bani și o să cârâie de-l auzi din cel mai îndepărtat colț al lumii. Are bani cu găleata, dar îi displace să renunțe la ei.

— Dacă n-ar fi fost mâncarea lui Anatole, mă îndoiesc că s-ar mai fi deranjat să continue. Slavă Domnului că există Anatole, zic eu.

Mi-am înclinat reverențios capul.

— Dragul de Anatole, am spus.

— Amin, a încuviințat mătușa Dahlia. Apoi expresia de extaz divin, care apare întotdeauna dacă îți lași mintea să stăruiască oricât de puțin asupra bucatelor gătite de Anatole, i-a pierit de pe chip.

— Dar să nu ne îndepărtăm de la subiect, și-a reluat ea firul vorbelor. Îți povesteam cum s-a zgâlțâit iadul din temelii de când am venit acasă. Mai întâi decernarea premiilor, apoi Tom și acum, colac peste pupăză, cearta asta infernală dintre Angela și tânărul Glossop. Am încuviințat solemn din cap.

— Mi-a părut îngrozitor de rău când am aflat. Ce șoc teribil! De ce s-au certat?

— Din cauza rechinilor.

— Hă?

— Din cauza rechinilor. Sau de fapt din cauza unui anumit rechin. Bruta care s-a dat la sârmana copilă în timp ce făcea schi nautic la Cannes. Îți

amintești de rechinul Angelei?

Sigur că îmi aminteam de rechinul Angelei. Un bărbat sensibil nu uită când o verișoară a fost la un pas de a fi mestecată de monștrii din adâncuri. Episodul îmi era încă proaspăt în minte.

Pe scurt, se întâmplaseră următoarele: Știi cum se face asta. O barcă cu motor pișcă apa în față, târând după ea o funie. Tu stai pe o placă, ținându-te de funie, iar barca te remorchează. Și din când în când scapi funia din mână, cazii în apă și trebuie să înoți iar până la placă.

Întotdeauna mi s-a părut o chestie prostească, deși pe mulți îi distrează.

Ei bine, în ziua cu pricina, Angela tocmai ajunsese la placă după ce fusese azvârlită în apă, când un rechin fioros a venit și s-a ciocnit de ea, azvârlind-o din nou în saramură. I-a luat ceva vreme să se suie din nou pe placă și să-l facă să priceapă ce se întâmplase pe tipul din barca cu motor, ca să o ducă la loc sigur, iar în acest răstimp îți poți închipui cu ușurință cât de stânjenită s-a simțit.

Din câte spune Angela, animalul cu aripioare s-a repezit s-o muște de glezne practic fără încetare, așa încât la sosirea echipei de salvare se simțea mai mult ca o migdală sărată la o cină publică decât ceva uman. A fost foarte zguduită biata copilă, îmi amintesc, și n-a vorbit despre altceva săptămâni întregi.

— Îmi amintesc limpede întregul incident, am spus. Dar ce a declanșat tărăboiul?

— Ii istorisea povestea aseară.

— Si?

— Cu ochii scăpărându-i și cu minutele încleștate una de alta, emoționată ca o fetișcană.

— Fără îndoială.

— Și în loc să îi ofere înțelegerea și consolarea la care era îndreptățită, ce crezi tu că a făcut afurisitul de Glossop? Ședea ascultând ca un boț de cocă, de parcă ar fi vorbit despre vreme, și după ce a terminat, și-a scos port-țigaretul din gură și a zis: „Bănuiesc că era doar un buștean plutitor!”

— Nu mai spune!

— Ba da. Iar când Angela i-a explicat că chestia aia a sărit s-o muște, el și-a scos din nou port-țigaretul din gură și a zis: „A! Probabil un calcan. E inofensiv. Fără îndoială că voia să se joace”. Păi, zău așa! Ce-ai fi făcut în locul Angelei? Are mândria ei, sensibilitate, toate sentimentele unei femei

cumsecade. I-a spus că e un nătâng, un dobitoc, un cretin și că nu știe despre ce vorbește.

Trebuie să spun că am înțeles punctul de vedere al fetei. Numai o dată-n viață ți se poate întâmpla ceva senzațional, iar când ți se întâmplă, n-ai chef ca lumea să-ți bagatelizeze isprava. Îmi amintesc că la școală a trebuit să citesc toată poliloghia aia în care individul ăla, Othello, îi povestește fetei ce îngrozitor s-a simțit printre canibali și câte și mai câte. Păi, închipuie-ți cum s-ar fi simțit dacă, după ce-ar fi descris o întâmplare groaznic de împuțită cu o căpetenie de canibali, așteptându-se la înfricoșatul „Oo! Chiar așa?”, ea ar fi zis că toată chestia a fost fără îndoială mult exagerată și că individul nu era probabil decât un cunoscut vegetarian băștinaș.

Da, înțelegem punctul de vedere al Angelei.

— Dar nu-mi spune că, după ce a văzut cât de furioasă era, tăntălăul n-a dat înapoi?

— Ba da. A contrazis-o. Și din una-alta, fără grabă, au ajuns în punctul când ea zicea că nu știe dacă e conștient de asta, dar, dacă nu renunță la făinoase și nu face exerciții în fiecare dimineată, o să se îngrășe ca un porc, iar el vorbea despre obiceiul ăsta modern al fetelor de a se da cu farduri, cu care el n-a fost niciodată de acord. Asta a mai continuat o vreme și apoi a avut loc o bufnitură asurzitoare și aerul s-a umplut de fărâmele ciopârțite ale logodnei lor. Sunt exasperată. Slavă Domnului că ai venit, Bertie.

— Nimic nu m-ar fi putut ține departe, am replicat emoționat. Am știut că ai nevoie de mine.

— Da.

— Mda.

— Sau mai degrabă, a spus ea, nu de tine, bineînțeles, ci de Jeeves. Chiar în clipa când s-au întâmplat toate astea m-am gândit la el. Situația fără doar și poate că țipă după Jeeves. Dacă a existat vreodată, în întreaga istorie a umanității, vreun moment în care să fie nevoie de acest creier ales pe lângă casa omului, atunci ăsta e.

Cred că, dacă aș fi stat în picioare, m-aș fi clătinat. De fapt, sunt destul de sigur că așa aș fi făcut. Dar nu-i chiar atât de-al naibii de ușor să te clatini când șezi într-un fotoliu. Prin urmare, numai pe chipul meu se putea citi cât de adânc m-au rănit aceste cuvinte.

Înainte de a fi rostite, fusesem numai dulceață și delicatețe, un nepot înțelegător gata să-și încordeze toți nervii pentru a-și îndeplini sarcina. Acum am încremenit, iar chipul mi-a devenit aspru și hotărât.

— Jeeves! am zis scrâșnind printre dinți.

— Noroc, a zis mătușa Dahlia. Am văzut că înțelesese greșit.

— Nu am strănutat. Am spus „Jeeves!”

— Bine ai făcut. Ce bărbat! Am de gând să-i povestesc totul. Nu mai există altul ca Jeeves.

Rigiditatea mea a devenit și mai pronunțată.

— Îndrăznesc să te contrazic, mătușă Dahlia.

— Ce îndrăznești?

— Să te contrazic.

— Chiar așa?

— Energic. Jeeves e un caz fără speranță.

— Ce?

— Fără speranță. Și-a pierdut complet zvâcul. Chiar acum vreo două zile am fost nevoit să-i iau un caz pentru că s-a ocupat atât de prost de el. Și, oricum, resping supoziția, dacă „supoziție” e cuvântul corect, că Jeeves e singurul individ deștept. Nu sunt de acord ca toată lumea să îi prezinte lucrurile fără să mă consulte și pe mine și fără să mă lase să încerc să le rezolv eu mai întâi.

Părea pe punctul de a vorbi, dar am oprit-o cu un gest.

— E adevărat că în trecut mi s-a părut uneori necesar să-i cer sfatul lui Jeeves. E posibil ca și în viitor să i-l mai cer. Dar pretind dreptul de a mă ocupa personal de problemele astea, pe măsură ce apar, fără ca toată lumea să se poarte de parcă Jeeves ar fi singura ceapă din tocătură. Uneori am senzația că Jeeves, deși recunosc că în trecut a mai avut succese, a fost mai degrabă norocos decât talentat.

— Te-ai certat cu Jeeves?

— Deloc.

— Pare că-i porți sâmbetele.

— Nicidecum.

Si totuși trebuie să recunosc că exista un sâmbure de adevăr în spusele ei. Mă simțisem destul de acrit de el toată ziua și îți zic și de ce.

Îți amintești că s-a suit în trenul ăla de 12.45 cu bagajele mele, în timp ce eu am mai rămas pentru a-mi respecta promisiunea de a lua prânzul cu cineva. Ei bine, chiar înainte să plec la întâlnire, mă învârteam de colo-

colo fără rost prin apartament și, dintr-o dată – nu știu cum de am căpătat bănuiala asta, probabil că tipul se comportase mai dubios – ceva mi-a șoptit să mă duc și să arunc o privire în dulap.

Și a fost așa cum mă așteptam. Sacoul marinăresc rămăsese pe umeraș. Canalia nu-l pusese în bagaj.

Ei bine, așa cum poate să confirme oricine de la Trântori, Bertram Wooster e un tip cam greu de înfrânt prin superioritate tactică. L-am înghesuit într-o bucată de hârtie maro și l-am trântit în partea din spate a mașinii, iar acum era pe un scaun în hol. Dar asta nu schimba faptul că Jeeves încercase să-mi joace un renghi și presupun că o anumită nu-știu-cum-să-i-zic se strecurase în atitudinea mea în timp ce făceam afirmațiile de mai sus.

— Nu s-a petrecut nici o ruptură între noi, am zis. Ai putea să spui că e o răceală temporară, dar nimic mai mult. Se întâmplă că nu am fost de aceeași părere în legătură cu sacoul meu alb marinăresc cu nasturi de alamă și am fost nevoit să-mi afirm personalitatea. Dar...

— Păi, oricum nu contează. Chestia care contează e că debitezi bazaconii, biet nătărău. Jeeves să-și piardă zvâcul? Absurd. Păi, l-am văzut când a venit și ochii de-a dreptul îi sclipeau de inteligență. Mi-am zis: „Ai încredere în Jeeves” și asta și intenționez să fac.

— Ar fi mult mai indicat să mă lași pe mine să văd ce pot face, mătușă Dahlia.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu te băga. O să încurci și mai tare lucrurile.

— Ba dimpotrivă, te-ar putea interesa să afli că, în timp ce conduceam până aici, m-am concentrat profund asupra problemei Angelei și am izbutit cu succes să concep un plan bazat pe psihologia individuală, pe care îmi propun să-l pun în aplicare cât mai curând.

— Of, Doamne!

— Cunoștințele mele despre firea umană mă fac să cred că va funcționa.

— Bertie, a spus mătușă Dahlia și mi s-a părut că era cam agitată, stai deoparte, stai deoparte! Fie-ți milă și stai deoparte. Cunosc eu planurile tale. Presupun că vrei să-i dai un brânci în lac Angelei și apoi să-l împingi și pe Glossop după ea ca s-o salveze sau chestii din astea.

— Nimic de genul ăsta.

— E genul de chestie pe care ai face-o.

— Stratagema mea e mai subtilă. Dă-mi voie să ți-o schițez.

- Nu, mersi.
- Mi-am spus...
- Dar nu și mie.
- Ascultă-mă o secundă.
- Nu.
- S-a făcut. Atunci sunt un mutălău.
- Din naștere ai fost așa.

Am perceput că n-ar fi ieșit nimic bun dacă ne-am fi continuat discuția. Am fluturat o mână și am ridicat din umeri.

— Foarte bine, mătușă Dahlia, am zis eu cu demnitate, dacă nu vrei să mergi la sigur, asta-i treaba ta. Dar pierzi o adevărată desfătare intelectuală. Și, oricum, indiferent cât de tare te-ai purta ca vipera surdă din Scriptură, așa cum fără îndoială că-ți dai seama, mai mulți bani, mai multe răbdări prăjite, sau așa ceva, o să continui conform planului. Țin teribil de mult la Angela și nu o să cruț nici un efort pentru a-i aduce înapoi soarele în suflet.

— Bertie, vită încălțată, te mai rog încă o dată. Te ții, te rog, deoparte? O să faci lucrurile de zece ori mai rele decât sunt acum.

Îmi amintesc că am citit odată într-unui dintre romanele alea istorice despre un tip -cred că un fante sau un dandy sau vreun ins similarcare, când oamenii spuneau ce nu trebuie, doar râdea printre genele leneșe și îndepărta cu un bobârnac un fir de praf de pe dantela de Brabant de la manșete. Practic, asta am făcut și eu acum. În final, mi-am îndreptat cravata și am afișat unul dintre zâmbetele mele de nepătruns. Apoi m-am retras și m-am dus să hoinăresc prin grădină.

Și primul tip peste care am dat a fost tânărul Tuppy. Avea fruntea încrețită și azvârlea posac cu pietre într-un ghiveci.

Cred că ți-am mai povestit despre tânărul Tuppy Glossop. Este un tip care, ignorând fără milă faptul că eram prieteni din copilărie, a pus pariu cu mine într-o noapte, la Trântori, că nu puteam să traversez piscina agățându-mă de inelele de deasupra – o ispravă floare la ureche pentru cineva suplu ca mine – și apoi, după ce m-a văzut că înaintasem suficient, a scos ultimul inel, obligându-mă astfel să plonjez în porțiunea cu apă adâncă îmbrăcat într-un costum elegant de seară.

M-aș eschiva de la adevăr dacă aș spune că nu m-am simțit jignit de această faptă nelegiuită, care mi s-a părut că merită calificativul de crima

secolului. M-am simțit profund jignit, mi-am ieșit serios din țâțâni pe moment și am continuat să fiu furios săptămâni întregi după aceea.

Dar știi cum e cu cheștiile astea. Rana se vindecă. Suferința se potolește.

Nu spun, ține bine minte, că, dacă mi s-ar fi oferit ocazia să arunc de la etaj cu un burete ud în Tuppy, să-i vâr un tipar în pat sau să gădesc o altă formă de autoexprimare de felul ăsta, nu aș fi profitat plin de zel, dar asta era altceva. Adică, deși fusesem grav jignit, nu-mi făcea nici o plăcere să aflu că viața păcătoasă a flăcăului a fost distrusă de pierderea fetei pe care, în pofida celor întâmplate, eram convins că încă o mai iubea ca naiba.

Dimpotrivă, eram trup și suflet pornit să repar ruptura și să fac în așa fel încât relația dintre cei doi nătăfleți despărțiți să-și recapete lipiciul. Probabil că ai înțeles asta din ce i-am spus mătușii Dahlia și, dac-ai fi fost de față în acel moment și-ai fi văzut privirea compătimitoare și blajină pe care i-am aruncat-o lui Tuppy, ai fi înțeles și mai bine.

Era una dintre acele priviri iscoditoare care te topește și a fost însoțită de o strângere fierbinte a mâinii drepte și de așezarea stângii pe claviculă.

— Ei bine, Tuppy, bătrâne, am spus. Ce mai faci, bătrâne?

După ce am rostit aceste cuvinte, compătimirea mea s-a intensificat, pentru că nu existase nici o licărire în ochii lui, nici o apăsare a palmei, nici un semn de nici un fel, pe scurt, nici o înclinație din partea lui să topăie în dansuri primăvăratice la vederea unui vechi prieten. Individul părea năuc. Melancolia, cum îmi amintesc că a zis o dată Jeeves despre Pongo Twistleton când încerca să se lase de fumat, îl prinsese în mrejele ei. Nu că m-ar fi surprins, firește. În asemenea circ, fără îndoială că era normal să fie în toane proaste.

I-am dat drumul mâinii, am încetat să-i masez umărul și, scoțând vechea tabacheră, i-am oferit o țigară.

A luat-o cu o mișcare greoaie.

— Ești aici, Bertie? m-a întrebat.

— Da, sunt aici.

— Doar în trecere sau mai rămâi? M-am gândit o secundă. Aș fi putut să-i spun că am sosit la Brinkley Court cu intenția categorică de a-i reuni pe Angela și pe el, de a reînoda legăturile destrămate și așa mai departe. Și cam pe la jumătatea timpului luat ca să-mi aprind o țigaretă, aproape mă decise-sem s-o fac. Atunci, am reflectat eu, poate e mai bine, în general, să mă abțin. Să răspândesc vestea că mi-am propus să-i iau pe el și pe Angela și să cânt la ei ca și cum aș cânta la două instrumente cu coarde ar

putea fi un lucru nechipzuit din partea mea. Unora nu le place să se cânte la ei ca la niște instrumente cu coarde.

— Depinde, am spus. Poate rămân. Poate o șterg. Nu sunt hotărât.

A încuviințat cu indiferență din cap, asemenea cuiva căruia nu-i pasă nici cât negru sub unghie ce o să fac și a rămas nemișcat, cu privirea ațintită asupra grădinii scăldate de razele soarelui. Ca înfățișare și conformație a corpului, Tuppy seamănă oarecum cu un buldog, iar acum avea aspectul unuia dintre aceste animale minunate căruia tocmai i s-a refuzat o felie de tort. Unui om cu o minte ca a mea nu i-a fost dificil să-și dea seama ce gânduri îi împovărau mintea și de aceea nu am fost uimit când următoarele lui cuvinte au avut de-a face cu subiectul marcat cu o cruce pe foaia din agendă.

— Presupun că ai auzit de chestia aia. Eu și Angela.

— Am auzit, așa e, Tuppy, bătrâne.

— Am rupt-o.

— Știu. O mică neînțelegere, am auzit, cu privire la rechinul Angelei.

— Da. Am spus că era probabil un calcan.

— Așa mi-a spus și informatorul meu.

— De unde-ai auzit?

— De la mătușa Dahlia.

— Presupun că m-a înjurat zdravăn, nu?

— O, nu. În afară de faptul că s-a referit la tine la un moment dat spunându-ți „afurisitul de Glossop”, a fost, mi s-a părut mie, ciudat de reținută în limbaj pentru o femeie care pe vremuri vâna regulat cu cornul. Totuși, mi-am dat seama, dacă nu te deranjează că zic asta, bătrâne, că, după spusele ei, te-ai fi putut comporta cu puțin mai mult tact.

— Tact!

— Și trebuie să recunosc că sunt de acord cu ea. A fost frumos, Tuppy, a fost amabil din partea ta să risipești toată vraja care înconjoară rechinul Angelei? Ar trebui să-ți aduci aminte că rechinul îi e foarte drag Angelei. N-ai înțeles ce șoc trebuie să fi fost pentru biata fată când l-a auzit pe bărbatul căruia i-a dăruit inima cum îl descrie ca fiind un calcan?

Am văzut că se lupta cu niște sentimente cumplite.

— Și cum rămâne cu punctul meu de vedere? a vrut el să știe, cu o voce sugrumată de emoție.

— Punctul tău de vedere?

— Doar nu crezi, a zis Tuppy cu o vehemență crescândă, că aş fi spus că afurisitul ăsta de rechin artificial e fără nici o îndoială un calcan dacă nu aş fi avut motive s-o fac. Ceea ce m-a determinat să vorbesc așa a fost faptul că Angela, mica înfumurată, tocmai mă jignise cumplit, iar eu am profitat de ocazie ca să-mi iau revanșa.

— Te-a jignit?

— Foarte tare. Numai pentru că, întâmplă-tor, mi-a scăpat o remarcă – doar pentru că am spus ceva ca să continui conversația -despre faptul că mă întreb ce are de gând să ne dea Anatole la cină, ea a zis că sunt prea materialist și nu ar trebui să mă gândesc tot timpul la mâncare.

Materialist, pe naiba! De fapt, sunt foarte spiritual.

— Mda.

— Nu văd nici un rău în faptul că mă întrebam ce o să ne dea Anatole la cină. Tu vezi?

— Bineînțeles că nu. E un simplu omagiu adus unui mare artist.

— Exact.

— Și totuși...

— Ei bine?

— Voiam să spun numai ce păcat e că luntrea fragilă a iubirii s-a poticnit așa, când câteva cuvinte bărbătești pline de căință...

S-a zgâit la mine.

— Doar nu-mi sugerezi că ar trebui să mă dau bătut?

— Ar fi cel mai bun și măreț lucru, dragă băiete.

— Nici prin cap nu-mi trece să mă dau bătut.

— Dar, Tuppy...

— Nu. N-o s-o fac.

— Dar o iubești, nu-i așa?

Asta i-a atins punctul nevralgic. A început să tremure vizibil, iar gura i s-a strâmbat. Ca un suflet chinuit.

— Nu spun că n-o iubesc pe mica pramatie, a zis, evident emoționat. O iubesc pățimaș. Dar asta nu schimbă convingerea mea că, cel mai mult pe lume, are nevoie de un șut zdravăn în turul pantalonilor.

Un Wooster nu prea putea trece peste așa ceva.

— Tuppy, bătrâne!

— De pomană spui „Tuppy, bătrâne”.

— Păi, spun „Tuppy, bătrâne”. Tonul tău mă șochează. Ar face pe oricine să ridice din sprân-cene. Unde e spiritul bun și cavaleresc din vechime al

Glossop-ilor?

— Spiritul bun și cavaleresc din vechime al Glossop-ilor e la locul lui. Unde e spiritul feminin, blând și dulce, al Angelei? Să-i spui unui flăcău că o să aibă bărbie dublă!

— A făcut ea una ca asta?

— Da.

— Of, păi, așa sunt fetele. Uită totul, Tuppy. Du-te la ea și împac-o. A clătinat din cap.

— Nu. E prea târziu. S-au afirmat niște lucruri despre burtica mea pe care mi-e imposibil să le trec cu vederea.

— Dar, Tummy1 – adică Tuppy – fii cinstit. Odată și tu i-ai spus că noua ei pălărie o face să semene cu un pechinez.

1. Joc de cuvinte: tummy – „burtică”.

— Chiar o făcea să semene cu un pechinez. N-a fost o ocară grosolană. A fost o critică sănătoasă și constructivă, fără nici un motiv ascuns, ci numai din dorința binevoitoare de a o împiedica să se dea în spectacol în public. Să acuzi fără rost pe cineva că gâfâie după ce a urcat un etaj pe scări e ceva total diferit.

Am început să pricep că situația necesita toată dibăcia și inteligența mea. Dacă clopotele mai aveau să bată vreodată în mica biserică din Market Snodsbury, Bertram trebuia evident să depună o muncă iscusită. Înțelesesem în timpul conversației cu mătușa Dahlia că existase un anumit schimb deschis de replici între cele două părți contractante, dar nu îmi dădusem seama până acum că lucrurile ajunseseră atât de departe.

Patetismul chestiei m-a întors pe dos. Tuppy a recunoscut fără putință de tăgadă că iubirea încă îi mai zbuciuma inima de Glossop, iar eu eram convins că, chiar și după tot ce s-a întâmplat, Angela nu încetase să-l iubească. Deocamdată, fără îndoială că își dorea să-l pocnească în cap cu o sticlă, dar puteam să pariez că în străfundul sufletului ei încă mai dăinuiau afecțiunea și tandrețea de dinainte. Numai orgoliul rănit îi ținea pe cei doi departe unul de celălalt, iar eu credeam că, dacă Tuppy ar face primul pas, toate s-ar aranja.

Mi-am mai încercat o dată norocul.

— Ruptura asta i-a frânt inima, Tuppy

— De unde știi? Te-ai văzut cu ea?

— Nu, dar pun pariu că-i așa.

— Nu pare.

— Poartă o mască, fără îndoială. Jeeves face la fel când îmi exercit autoritatea.

— Strâmbă din nas la mine de parc-aș fi o țeava spartă.

— E numai o mască. Sunt absolut convins că încă te iubește și că e nevoie doar de un cuvânt blajin din partea ta.

Am observat că asta l-a emoționat. Se vedea că șovăie. A bătut un soi de darabană cu piciorul pe gazon. Iar când a vorbit, i se putea remarca tremurul din voce:

— Chiar crezi asta?

— Sigur.

— Hm.

— Dacă te-ai duce la ea... A clătinat din cap.

— Nu pot face asta. Mi-ar fi fatal. Poc, instantaneu mi s-ar duce cât colo tot prestigiul. Le cunosc eu pe fete. Dacă le faci temenele, și cele mai bune dintre ele se umflă în pene. A reflectat. Singurul mod în care s-ar rezolva lucrurile ar fi să i se sugereze cumva pe ocolite că sunt gata să încep negocierile. Să oftez nițel când o să ne întâlnim, ce zici?

— O să creadă că gâfâi.

— Așa e.

Mi-am aprins încă o țigară și mi-am dedicat gândurile chestiunii ăsteia. Din prima, așa cum li se întâmplă deseori Wooster-ilor, m-a podidit o idee. Mi-am amintit sfatul pe care i l-am dat lui Gussie în chestiunea cu șunca și cârnații.

— Am găsit, Tuppy. Există o metodă infailibilă prin care îi dai de înțeles fetei că o iubești, dar funcționează la fel de bine și când te-ai certat cu ea și vrei să te împaci. Nu mânca nimic azi la cină. Îți poți închipui ce înduioșată o să fie. Știe cât de mult te preocupă mâncarea. A tresărit violent.

— Nu mă preocupă mâncarea!

— Nu, nu.

— Nu mă interesează nici un pic mâncarea.

— Mda. Tot ce-am vrut să-ți spun...

— Toate prostiile astea despre mine, că aș fi înnebunit după mâncare, a zis Tuppy înfocat, trebuie să ia sfârșit. Sunt tânăr și sănătos, am poftă de mâncare, dar asta nu înseamnă că mă preocupă mâncarea. Îl admir pe Anatole ca pe un maestru al profesiei sale și sunt mereu dispus să țin cont de ce-mi pune în față, dar când spui că mă preocupă mâncarea...

— Mda, mda. Tot ce-am vrut să spun e că, dacă o să te vadă că lași neatinsă mâncarea de la cină, o să-și dea seama că ți se rupe inima și o să fie probabil chiar ea cea care o să sugereze să lămurii lucrurile.

Tuppy se încruntă dus pe gânduri.

— Să las neatinsă cina, hă? -Da.

— Să las neatinsă o cină gătită de Anatole?

— Da.

— Nici măcar să n-o gust?

— Da.

— Hai să ne lămurim. Diseară la cină, când majordomul îmi oferă un ris de veauă la finan-ciere1 sau ce o să fie, caldă, direct din mâinile lui Anatole, tu vrei să o las neatinsă?

— Da.

1. Fel de mâncare din timus de vițel (fr.).

Și-a molfăit buzele. Puteai să sesizezi lupta care se dădea în el. Și apoi, dintr-o dată, un soi de strălucire a apărut pe chipul lui. Martirii din vechime probabil că așa arătau.

— Bine.

— O s-o faci?

— Da.

— Minunat.

— Bineînțeles că o să fie un supliciu. I-am atras atenția asupra unui aspect consolator.

— Numai pentru moment. Ai putea să te strecoți jos la noapte, după ce toată lumea s-a culcat și să dai iama în cămară.

S-a înviorat.

— Așa e. Aș putea, nu?

— Presupun că o să găsești ceva rece pe-acolo.

— E ceva rece acolo, a zis Tuppy cu o voioșie crescândă. O plăcintă cu rinichi. Am mâncat din ea la prânz. Una dintre cele mai delicioase realizări ale lui Anatole. Lucrul pe care îl admir cel mai mult la acest bărbat, a spus Tuppy cu venerație în voce, lucrul pe care îl admir enorm la Anatole este că, deși e francez, el nu se rezumă, asemenea multor bucătari de aceeași nație, numai la feluri de mâncare franțuzești, ci e întotdeauna dispus și pregătit să apară cu câte un preparat simplu englezesc precum această plăcintă cu rinichi de care am pomenit. O plăcintă meșteșugită, Bertie, și nu s-a mâncat nici jumătate din ea. O să-mi facă plăcere.

— Și la cină o să dai deoparte mâncarea, cum ne-am înțeleș?

— Exact cum ne-am înțeleș.

— Bine.

— E o idee excelentă. Una dintre cele mai bune idei ale lui Jeeves. Poți să-i spui din partea mea când îl vezi că îi rămân foarte îndatorat.

Țigara mi-a căzut dintre degete. A fost ca și cum cineva l-ar fi plesnit peste față pe Bertram Wooster cu o cârpă umedă de spălat vase.

— Doar n-oi crede că stratagema pe care ți-am prezentat-o e a lui Jeeves?

— Bineînțeleș că da. N-are sens să încerci să mă păcălești, Bertie. Nu te-ai fi gândit la un truc ca ăsta nici într-un milion de ani.

A urmat o pauză. M-am înălțat cât am putut de mult. Apoi, văzând că nu se uita la mine, am revenit la poziția inițială.

— Haide, Glossop, am zis cu răceală, mai bine am' șterge-o. E vremea să ne îmbrăcăm pentru cină.

Vorbele stupide ale lui Tuppy încă mă mai rodeau la stomac pe când urcam spre camera mea. Au continuat să mă roadă în timp ce mi-am lepădat bulendrele și nu au încetat să mă roadă când, îmbrăcat în vechiul meu halat, m-am îndreptat către salle de hain.

Nu exagerez când spun că mă simțeam jignit până-n măduva oaselor.

Adică, nu că aș căuta cu luminarea laude. Lingușelile gloatei contează prea puțin. Și totuși, când ți-ai dat osteneala să-ți încerci norocul cu o stratagemă a-ntâia în beneficiul unui amic intrat în bucluc, e destul de neplăcut să-l vezi cum îi atribuie meritul servitorului tău, mai ales dacă acel servitor e un bărbat care umblă de colo-colo fără să-ți împacheteze sacouri albe marinărești.

Dar după ce m-am bălăcit un pic în cada de porțelan, am început să-mi recapăt sângele rece. Mereu mi s-a părut că în clipele când ești cu moralul la pământ, nimic nu îți vindecă mai abitir rana sufletească decât o rundă zdravănă cu apă și săpun. Nu spun că aș avea obiceiul să cânt în cadă, dar există momente când îmi vine să dau cu banul dacă să o fac sau nu.

Zbuciumul mental stârnit de acel discurs lipsit de tact s-a potolit considerabil.

Faptul că am descoperit o rățușcă de jucărie în savonieră, probabil proprietatea unui fost musafir juvenil, a contribuit nu puțin la noua și mai buna mea dispoziție. Una peste alta, nu mă mai jucasem cu rățuște de jucărie în baie de ani întregi și noua experiență mi s-a părut teribil de revigorantă. In folosul celor interesați, pot menționa că, dacă împingi

obiectul cu buretele sub suprafața apei și apoi îi dai drumul, el sare din apă într-un fel care le distrage atenția până și celor mai copleșiți de griji. Zece minute de așa ceva și am reușit să mă întorc în dormitor mult mai aproape de dispoziția veselă de dinainte a lui Bertram.

Jeeves era acolo, pregătindu-mi costumul pentru cină. Și-a întâmpinat tânărul stăpân cu gingășia-i obișnuită.

— Bună seara, domnule.

Am răspuns pe același ton cordial.

— Bună seara, Jeeves.

— Sper că ați avut un drum agreabil, domnule.

— Foarte agreabil, mulțumesc, Jeeves. Dă-mi o șosetă sau două, te rog.

Așa a și făcut, iar eu am început să mă îmbrac.

— Ei bine, Jeeves, am zis întinzându-mă după rufăria de corp, iată-ne din nou la Brinkley Court, în comitatul Worcestershire.

— Da, domnule.

Cât de tare pare că s-au încălzit lucrurile în spelunca asta rustică.

— Da, domnule.

— Ruptura dintre Tuppy Glossop și veri-șoara mea, Angela, pare să fie serioasă.

— Da, domnule. În sufrageria servitorilor lumea înclină să considere situația ca fiind gravă.

— Și primul gând care-ți trece prin minte e, fără îndoială, că o să am multă bătaie de cap ca să aranjez lucrurile, nu?

— Da, domnule.

— Greșești, Jeeves. Tin chestiunea în mână.

— Mă uimiți, domnule.

— Așa m-am gândit și eu. Da, Jeeves, am cugetat asupra problemei aproape tot drumul până aici cu cele mai fericite rezultate. Tocmai am avut o întrevedere cu domnul Glossop și am aranjat totul.

— Într-adevăr, domnule? Aș putea să mă interesez...

— Îmi cunoști metodele, Jeeves. Aplică-le. Tu, am întrebat îmbrăcându-mi cămașa și înce-pând să-mi aranjez cravata, ți-ai pus mintea la contribuție în privința asta?

— O, da, domnule. Întotdeauna am ținut foarte mult la domnișoara Angela și m-am gândit că îmi va face mare plăcere dacă îi voi putea fi de folos.

— Un sentiment laudabil. Dar bănuiesc că ai dat-o în bară, nu?

— Nu, domnule. Mi-a venit o idee.

— Ce idee?

— Mi s-a părut că se poate pune la cale o împăcare între domnul Glossop și domnișoara Angela apelând la acel instinct care îi face pe domni ca în caz de primejdie să se repeadă să o salveze pe...

A trebuit să dau drumul cravatei pentru a ridica o mână. Eram zguduit.

— Nu-mi spune că te gândeai să apelezi la vechiul truc cu el-a-salvat-o-de-la-î nec? Sunt surprins, Jeeves. Surprins și îndurerat. Când am discutat chestiunea cu mătușa Dahlia, după ce am sosit, ea a spus cam cu nasul pe sus că presupune că am de gând să-i fac vânt în lac verișoarei Angela și să-l împing și pe Tuppy ca să o pescuiască de acolo și am considerat asta o insultă la adresa inteligenței mele. Și acum, dacă îți înțeleg bine vorbele, tu aduci în discuție exact aceeași stratagemă prostească. Zău așa, Jeeves!

— Nu, domnule. Nu asta. Dar mi-a trecut prin cap în timp ce mă plimbam pe afară și treceam pe lângă clădirea unde se află clopotele de incendiu, că o alarmă neașteptată într-o noapte l-ar putea sili pe domnul Glossop să o salveze pe domnișoara Angela conducând-o într-un loc sigur. M-am cutremurat.

— Lamentabil, Jeeves.

— Păi, domnule...

— Nu-i bună. Nu-i deloc bună.

— Îmi închipui, domnule...

— Nu, Jeeves. Gata. Am discutat destul. Hai să schimbăm sub.

Mi-am terminat de înnodat cravata în tăcere. Aveam sentimente prea profunde ca să mai pot vorbi. Știam, bineînțeles, că omul ăsta își pierduse deocamdată îndemânarea, dar nu bănuiam că se alesese chiar așa praful de el. Amintindu-mi de chestiile ingenioase pe care le născocise în trecut, mi s-a încrețit pielea pe mine la oroarea spectacolului ineficienței lui actuale. Sau imbecilității? Adică tendinței lui de a-și pune paie-n cap și de a vorbi ca un nătâng. Presupun că era vechea poveste. Creierul unui om zbârnâie ani în șir depășind viteza limită, iar apoi, dintr-o dată, ceva o ia razna la mecanismul de direcție, derapează și intră vertiginos într-un șanț.

— E puțin cam elaborat, am zis, încercând să prezint lucrurile în cel mai blând mod cu putință. Vechea ta meteahnă. Iți dai seama că e un pic cam elaborat, nu?

— Probabil că planului pe care vi l-am sugerat i s-ar putea aduce o asemenea critică, domnule, dar faute de mieux...

— Nu înțeleg, Jeeves.

— Este o expresie franțuzească, domnule, care înseamnă „în lipsă de ceva mai bun”.

O clipă mai devreme nu simțisem față de epava asta, care odată fusese un gânditor minunat, nimic altceva decât o milă moderată. Aceste cuvinte au stârnit mândria Wooster-ilor și au adus asprimea în voce.

— Înțeleg perfect ce înseamnă fautes de mieux, Jeeves. N-am petrecut de curând două luni printre vecinii noștri galezi degeaba. În plus, pe asta mi-o amintesc de la școală. Ce m-a uimit a fost că ai folosit expresia, știind i te bine că nu e vorba de nici o afurisită de fautes de mieux. De unde scoți chestii de-astea stil fai te de mieux? Nil« nm wqw 9 grn „ranjati țintii l?

— Ba da, domnule, dar...

— Cum adică, dar?

— Păi, domnule...

— Dă-i drumul, Jeeves. Sunt gata, ba chiar nerăbdător, să-ți aud părerea.

— Păi, domnule, dacă aș putea să-mi permit să vă amintesc, în trecut planurile dumneavoastră nu au fost de regulă încununete de succes.

A urmat o tăcere – chiar una vibrantă – în timp ce eu îmi puneam vesta într-un mod ostentativ. Am vorbit numai după ce mi-am ajustat mulțumitor catarama de la spate.

— E adevărat, Jeeves, am zis ceremonios, că o dată sau de două ori în trecut am pierdut trenul. Însă asta o pun numai pe seama ghinionului.

— Într-adevăr, domnule?

— În ocazia de față n-o să dau greș și o să-ți spun și de ce n-o să dau greș. Pentru că planul meu își are rădăcinile în natura umană.

— Într-adevăr, domnule?

— E simplu. Nu e elaborat. Și, mai mult, se bazează pe psihologia individului.

— Într-adevăr, domnule?

— Jeeves, am spus eu, nu mai spune atâta „într-adevăr, domnule?”. Cu siguranță că nimic nu e mai departe de tine decât să lași impresia asta, dar ai un fel de a pronunța „într-ade” și după aia să vii cu un accent ca tunetul pe „văr”, care o face să fie echivalentă cu „Ei, nu zău?”. Corectează-te, Jeeves.

— Prea bine, domnule.

— Îți spun că am plănuțit totul ca la carte. Te interesează să afli ce pași am făcut?

— Foarte mult, domnule.

— Atunci, ascultă. Astă-seară la cină i-am recomandat lui Tuppy să refuze mâncarea.

— Domnule?

— Ți, Jeeves, sunt sigur că poți să-mi înțelegi ideea, chiar dacă ție nu ți-ar fi trecut niciodată prin cap una ca asta. Ai uitat de telegrama pe care i-am trimis-o lui Gussie Fink-Nottle, îndemnându-l să evite șunca și cârnații? Țasta e același lucru. Să lași mâncarea neatinsă în farfurie e un semn universal recunoscut de iubire. Nu se poate să nu dea rezultate. Cred că-ți dai seama, nu?

— Păi, domnule... M-am încruntat.

— Nu vreau să pară că îți critic mereu felul de a-ți modula vocea, Jeeves, am spus, dar trebuie să te informez că „Păi, domnule” ăsta al tău e în multe privințe la fel de dezagreabil ca și „într-adevăr, domnule?”. Aidoma celuilalt, pare să conțină o notă clară de scepticism. Sugerează o lipsă de încredere în perspicacitatea mea. Am rămas cu impresia că, după ce te-am auzit aruncându-mi-o în față de două ori, ai senzația că vorbesc în dodii și numai spiritul tău feudal care-ți spune ce se cuvine te împiedică să le înlocuiești cu cuvintele „Ei, taci!”

— O, nu, domnule.

— Păi, așa sună. De ce nu crezi că stratagema mea o să funcționeze?

— Mi-e teamă că domnișoara Angela o să pună abstenența domnului Glossop pe seama indigestiei, domnule.

Nu mă gândisem la asta și trebuie să mărturisesc că m-a zguduit pentru o clipă. Apoi mi-am venit în fire. Mi-am dat seama ce zăcea în spatele acestor cuvinte. Nemulțumit de propria sa ineficiență – sau imbecilitate – individul nu încerca decât să mă încurce și să-mi pună piedici. M-am decis să-i vin de hac fără nici un preambul.

— Zău? am spus. Ți-e teamă, nu? Ei bine, chiar dacă s-ar putea să fie așa, asta nu schimbă cu nimic faptul că mi-ai pregătit altă haină. Fii bun, Jeeves, am zis indicându-i cu un gest sacoul obișnuit de seară, sau smoking-ul, cum îi spuneam pe Coasta de Azur, care atârna pe un umerăș de minerul ușii de la șifonier, pune drăcia aia neagră în șifonier și scoate-mi sacoul alb marinăresc cu nasturi de alamă.

S-a uitat la mine cu o privire semnificativă. Și când spun privire semnificativă, înseamnă că exista o sclipire respectuoasă, dar în același timp și țâfhoasă în ochii lui, iar un soi de spasm muscular i-a înfiorat fața

și nu era chiar un zâmbet blând, dar nici chiar un zâmbet neblând. De asemenea, nelipsita tuse moale.

— Regret să vă spun, domnule, că din neglijență am omis să pun în bagaje veșmântul la care vă referiți.

Imaginea pachetului din hol mi-a apărut în fața ochilor și, voioși, ne-am făcut reciproc cu ochiul. Se poate să fi și fredonat o notă sau două. Nu sunt chiar sigur.

— Știu că tu ai uitat, Jeeves, am zis eu, râzând pe sub pleoapele leneșe și dând un bobârnac unui fir de praf de pe ireproșabila dantelă de Brabant de la manșete. Dar eu nu. O să-l găsești pe un scaun din hol, împachetat în hârtie maro.

Informația că manevrele lui josnice au fost făcute nule și neavenite și că treaba era totuși sub control trebuie să fi avut cel mai neplăcut efect, dar nici o expresie nu îi altera trăsăturile fine. Extrem de rar se vede așa ceva pe f-ț lui Jeeves. În clipele de nemulțumire, așa cum i-am zis lui Tuppy, el poartă o mască, păs-trându-și în toate privințele indiferența liniștită a unui elan împăiat.

— Ai putea să te streкори până jos și să mi-l aduci, te rog?

— Prea bine, domnule.

— S-a făcut, Jeeves!

Curând după aceea m-am îndreptat agale spre sufragerie cu bătrânul meu s. așezat confortabil peste omoplați.

Mătușa Dahlia se afla în sufragerie. Când am intrat, și-a ridicat privirea.

— Bună, spin în ochi, a zis ea. Cine te crezi? N-am înțeles sensul întrebării.

— Vrei să spui, sacoul? am întrebat eu pe bâjbâite.

— Da. Arăți ca unul din corul masculin de la Abernethy Towers, în actul al doilea al unei comedii muzicale în turneu.

— Nu te încântă jacheta asta?

— Nu.

— Dar la Cannes n-a fost așa.

— Ei bine, acum nu suntem la Cannes.

— Dar, pe toți dracii...

— Of, nu contează. Las-o baltă. Dacă vrei să-l faci să râdă pe majordomul meu, ce contează? Ce mai contează orice acum?

Exista o tentă de moarte-unde-ți-e-coasa în atitudinea ei, care mi se părea dezgustătoare. Nu se întâmplă des să marchez puncte împotriva lui Jeeves

în maniera devastatoare descrisă mai sus, dar când reușesc, îmi place să văd în jurul meu chipuri zâmbărețe și vesele.

— Capul sus, mătușă Dahlia, am îndemnat-o eu cu optimism.

— Capul sus pe dracu', a fost răspunsul ei sumbru. Tocmai am vorbit cu Tom.

— I-ai zis?

— Nu. L-am ascultat. Însă n-am avut curajul să-i spun.

— Încă mai e întors pe dos din cauza impozitului?

— Întors pe dos e bine zis. Spune că Civilizația suferă o transformare radicală și că toți gânditorii pot citi ce scrie pe perete.

— Ce perete?

— Vechiul Testament, tâmpitule. Ospățul lui Belshazzar¹.

1. Rege al Babilonului care a fost omorât după cucerirea orașului de către perși. În vremea domniei sale au predominat foametea și sărăcia. În timpul unui mare ospăț, el a văzut cum o mână scria pe perete cuvintele „mene, mene, tekel, upharsi”, pe

— O, aia, da. Deseori m-am întrebat cum s-a realizat scena aia. Probabil cu oglinzi.

— Mi-aș dori să mă pot folosi de oglinzi ca să-i dau vestea lui Tom despre afacerea aia cu jocul de bacara.

Aici aveam să-i ofer câteva cuvinte consolatoare, întorsesem chestiunea pe toate părțile în minte de la ultima noastră întâlnire înapoi și credeam că îmi dădusem seama unde se poticnise. Ea greșea, mi se părea mie, când avea impresia că trebuie să-i spună unchiului Tom. După mintea mea, chestiunea era bine să fie ținută mai departe sub tăcere.

— Nu văd de ce trebuie să-i pomeniți că ai pierdut banii ăia la bacara.

— Și atunci ce-mi sugerezi? Să las revista Budoarul unei doamne să se alăture Civilizației și să se ducă de râpă? Pentru că asta se va întâmpla negreșit dacă nu fac rost de un cec până săptămâna viitoare. Tipografii sunt de luni întregi într-o dispoziție răutăcioasă.

— Nu ești atentă. Ascultă. Mi se pare un lucru de la sine înțeles că unchiul Tom plătește facturile Budoarului. Dacă drăcovenia de revistă trece hopul de doi ani, probabil că până acum s-a obișnuit să-și desfacă baierile pungii. Păi, roagă-l pur și simplu să-ți dea banii ca să-i plătești pe tipografi.

— I-am cerut. Înainte să plec la Cannes.

— Și nu ți i-a dat?

care profetul Daniel le-a interpretat ca fiind adresate de Dumnezeu regelui, prorocind astfel distrugerea orașului.

— Sigur că mi i-a dat. A suflat în alămuri ca un ofițer și un gentleman. Banii ăștia i-am pierdut la bacara.

— O? N-am știut asta.

— Prea multe nu știi.

Iubirea de nepot m-a făcut să trec cu vederea peste calomnie.

— Țț! am făcut eu.

— Ce-ai zis?

— Am zis „Țț!”

— Mai spune-o o dată și-ți ard una de nu te vezi. Am destule de îndurat și fără să-și țâțâie cineva buzele la mine.

— Mda.

— Mă ocup eu de orice țâțâit e nevoie. Și asta se aplică și plescăitului din limbă, dacă te gândeai să faci așa ceva.

— Departe de mine gândul.

— Bine.

Am rămas o vreme dus pe gânduri. Eram îngrijorat până în măduva oaselor. Dacă-ți amintești, sufletul mi s-a rupt deja o dată pentru mătușa Dahlia în seara asta. Acum mi s-a mai rupt o dată. Știam cât de profund era atașată de revista asta a ei. S-o vadă ducân-du-se pe apa sâmbetei ar fi fost pentru ea ca și cum ar urmări cu privirea un copil iubit cum se scufundă pentru a treia oară într-un iaz sau într-o baltă.

Si nu exista nici o îndoială că unchiul Tom, dacă nu ar fi fost pregătit cu mare grijă înainte, ar fi lăsat și o sută de Budoare ale unei doamne să se ducă de râpă decât să tragă ponoasele.

Apoi mi-am dat seama cum se poate manevra situația. Mătușa asta, aveam eu senzația, trebuia să adopte aceeași linie de acțiune ca și ceilalți clienți ai mei. Tuppy Glossop renunța la cină ca s-o înmoaie pe Angela. Gussie Fink-Nottle renunța la cină ca s-o impresioneze pe alde Bassett. Mătușa Dahlia trebuie să renunțe la cină ca să-l înduioșeze pe unchiul Tom. Pentru că stratagema mea era atât de frumoasă, încât nu exista limită la numărul participanților. Să vină unul, să vină toți, cu cât sunt mai mulți, cu atât e distracția mai mare și satisfacția garantată pentru toată lumea.

— Am găsit, am zis. Există o singură cale de urmat. Mănâncă mai puțină carne.

S-a uitat la mine cu o privire rugătoare. N-aș jura că avea ochii umezi de lacrimi nevărsate, dar înclin să cred că așa erau. Fără îndoială că își frământa mâinile cerșind îndurare.

— Chiar trebuie să bați câmpii, Bertie? Nu te oprești și tu măcar o dată? Măcar în noaptea asta, ca să-i faci o plăcere mătușii Dahlia?

— Nu bat câmpii.

— Unui bărbat cu pretenții ca tine nu i se poate spune că bate câmpii, zic eu, dar...

Mi-am dat seama ce se întâmplase. Nu mă făcusem înțeleș ca lumea.

— E-n regulă, am zis. Fii încrezătoare. Țasta-i șpilul. Când am zis „Mănâncă mai puțină carne”, am vrut să spun că trebuie să refuzi ovăzul în seara asta la cină. Stai acolo pe scaun, părănd bășicată și respinge cu un gest plictisit și resemnat fiecare fel de mâncare de îndată ce îți e servit. O să vezi ce-o să se întâmple. Unchiul Tom o să observe lipsa ta de poftă de mâncare și sunt gata să pariez că la sfârșitul mesei o să vină la tine și o să spună „Dahlia, dragă” – bănuiesc că îți spune Dahlia – „Dahlia, dragă”, o să zică el, „am observat că în seara asta la cină n-ai mâncat mai nimic. Ai vreo problemă, Dahlia dragă?” „Păi, da, Tom dragă”, o să-i răspunzi tu. „E drăguț din partea ta că mă întrebi, dragă. Chestia e, dragă, că sunt teribil de îngrijorată.” „Draga mea”, o să spună el...

Mătușa Dahlia m-a întrerupt aici remar-când că acești Travers-i par a fi un cuplu cam dulceag și antipatic, dacă te luai după conversația lor. De asemenea, își dorea să știe când aveam de gând să trec la subiect.

I-am aruncat o privire.

— Draga mea”, o să spună el cu tandrețe, „pot să te ajut cu ceva?” La care tu o să replici că poate foarte bine să te ajute, după care își ia carnetul de cecuri și începe să scrie.

Am urmărit-o cu atenție în timp ce vorbeam și am fost încântat să observ cum i-a încolțit subit respectul în privire.

— Dar, Bertie, asta e o chestie strălucită.

— Ți-am spus că Jeeves nu e singurul tip deștept.

— Cred că o să funcționeze.

— Nu se poate să nu funcționeze. I-am recomandat-o și lui Tuppy.

— Tânărul Glossop?

— Ca s-o înduioșeze pe Angela.

— Splendid!

— Și lui Gussie Fink-Nottle, care vrea s-o dea gata pe-alde Bassett.

— Măi să fie! Da' ce creieraș activ ai.

— Mereu activ, mătușă Dahlia, mereu activ.

— Nu ești chiar o vită încălțată, așa cum am crezut, Bertie.

— Când m-ai luat drept vită încălțată?

— O, cândva, vara trecută. Am uitat de unde mi-a venit ideea. Da, Bertie, stratagema ta e genială. Bănuiesc că de fapt Jeeves a fost cu ideea.

— Nu Jeeves a fost cu ideea. Mă simt jignit la o astfel de aluzie. Jeeves n-a avut nimic de-a face cu ea.

— Păi, în regulă, n-are sens să te agiți din pricina asta. Da, cred că o să meargă. Tom e foarte atașat de mine.

— Cine n-ar fi?

— Așa o să fac.

Și apoi restul grupului s-a scurs înăuntru și ne-am cărat jos la cină.

În condițiile ftxistente la Brinkley Court -adică locul fiind burdușit până peste linia de plutire cu inimi îndurerate și nemaifiind spațiu de stat în picioare decât pentru sufletele chinuite – nu m-am așteptat ca masa de seară să fie deosebit de efervescentă. Nici nu a fost. Sumbră. Toată chestia semăna destul de mult cu o cină de Crăciun pe Insula Diavolului.

M-am bucurat când a luat sfârșit.

Iar mătușă Dahlia, nevoită, pe lângă celelalte necazuri, să se forțeze pentru a ieși din deprimare, a fost un eșec deplin în ceea ce privește orice formă de glumă sclipitoare. Faptul că era în pierdere cu cincizeci de lire și se aștepta ca Civilizația să cadă de pe cal dintr-un moment într-altul l-au făcut pe unchiul Tom, care dintotdeauna semănase un pic cu un pterodactil chinuit de un of tainic, să cadă într-o melancolie și mai profundă. Alde Bassett a fărâmițat în tăcere miez de pâine. Angela putea fi exclusă din regnul uman. Tuppy avea aerul unui criminal condamnat la moarte care refuză să-și ia ultimul mic-dejun copios înainte să se miște spre podiumul de execuție.

Cât despre Gussie Fink-Nottle, mulți antreprenori experimentați de pompe funebre ar fi fost înșelați de aparențe și ar fi început să-l îmbălsămeze de cum l-ar fi zărit.

Acum era prima oară când îl vedeam pe Gussie de când ne despărțiserăm în apartamentul meu și trebuie să spun că atitudinea lui mă dezamăgea. Mă așteptasem la ceva mult mai spumos.

În apartamentul meu, în împrejurarea la care mă refer, dacă îți amintești, el îmi dăduse, practic, o garanție semnată că nu avea nevoie decât de un

cadru rural ca să-și ia avânt. Cu toate astea, în înfățișarea lui nu puteam detecta nici un fel de indiciu că ar fi fost pe cale să se antreneze pentru forma de vârf. Încă mai arăta ca motanul din zicală și nu mi-a luat mult timp să-mi dau seama că prima mea acțiune pentru a-l face să scape de aerul ăsta de înmormântare era să-l iau deoparte și să-l îmbărbătez.

Dacă vreodată un tip avusese nevoie de un sunet de goarnă, atunci se părea că Fink-Nottle era acela.

Însă, în exodul general al îndoliaților, l-am pierdut din vedere și, din cauza faptului că mătușa Dahlia m-a agățat cu lasoul pentru o partidă de table, n-am reușit imediat să pornesc în căutarea lui. Dar, după ce am jucat o vreme, majordomul a intrat și a întrebat-o dacă ar vrea să discute cu Anatole, așa că am izbutit să scap. Și vreo zece minute mai târziu, neprinzându-i urma mirosului prin casă, am început să-mi arunc năvodul pe afară și l-am zburătăcit în grădina de trandafiri.

Tocmai mirosea un trandafir într-un mod cam lipsit de vlagă, dar și-a retras ciocul când m-am apropiat de el.

— Ei bine, Gussie, am zis.

I-am zâmbit voios în timp ce vorbeam, căci așa aveam obiceiul când mă întâlneam cu un y vechi amic. Dar îri loc să îmi zâmbească și el voios, mi-a aruncat o privire groaznic de nesuferită. Atitudinea lui m-a buimăcit. Era ca și cum nu s-ar fi bucurat să-l vadă pe Bertram. Pentru o clipă a rămas pe loc, lăsându-și privirea nesuferită să-i alunece peste mine, cum s-ar zice, apoi a glăsuțit:

— Tu și cu-al tău „Ei bine, Gussie”!

A spus asta scrâșnind din dinți, o chestie întotdeauna plină de ostilitate, iar eu m-am simțit mai în ceață decât oricând.

— Ce vrei să spui – eu și cu „Ei bine, Gussie” al meu?

— Îmi place ce tupeu ai, să vii și să țopăi prin jur, spunând „Ei bine, Gussie”. Țasta-i ultimul „Ei bine, Gussie” pe care îl mai vreau de la tine, Wooster. Și n-are rost să te uiți așa la mine. Știi ce vreau să spun. Afurisitele alea de premii! A fost o faptă mișelească din partea ta să te fofilezi așa și să mi le bagi mie pe gât. O să-ți vorbesc pe șleau. A fost o faptă demnă de o canalie împuțită.

Acum, deși, cum am mai arătat, mi-am dedicat cea mai mare parte a timpului pe drum reflectând la cazul Angelei și al lui Tuppy, n-am neglijat să mă gândesc o dată sau de două ori la ce o să spun când îl văd pe Gussie. Am prevăzut că o să apară niscaiva divergențe temporare între noi când o

să ne întâlnim și, având o întrunire dificilă în perspectivă, lui Bertram Wooster îi place să aibă argumentele pregătite.

Așadar, acum am fost în stare să-i răspund cu o sinceritate bărbătească dezarmantă. E adevărat, subita abordare a subiectului m-a zguduit nițeluș, pentru că, sub povara recentelor întâmplări, afacerea cu decernarea premiilor îmi cam dispăruse din minte. Dar mi-am revenit rapid în fire și, cum spuneam, am fost în stare să-i răspund cu o s.d. bărbătească.

— Dar, dragul meu, am zis, am socotit de la sine-nțeleș că o să pricepi că asta face parte din planul meu.

A spus ceva despre planul meu ce n-am reușit să aud.

— Categorie. „Să mă fofilez așa” e greșit zis. Doar nu crezi că n-am vrut să împart premiile alea, nu-i așa? Din partea mea, nimic nu mi-ar face mai multă plăcere. Dar mi s-a părut că lucrul cel mai cinstit și mai generos ar fi să mă dau la o parte și să te las pe tine să intri pe fir, așa că asta am și făcut. Am crezut că tu ai mai mare nevoie de asta. Doar nu vrei să-mi spui că n-o aștepti cu nerăbdare?

A murmurat o expresie vulgară pe care n-aș fi crezut că o cunoaște. Asta demonstrează că, deși înmormântat la țară, poți în același timp să-ți îmbogățești și vocabularul întrucâtva. Fără îndoială că poți prinde câte ceva de la vecini -de la vicar, doctor sau de la omul care aduce laptele și așa mai departe.

— Dar, pe toți dracii, nu-ți dai seama cât bine o să-ți facă? O să-ți salte puternic acțiunile. O să fii acolo, pe podiumul ăla, o figură romantică și impresionantă, vedeta ceremoniei și cum-îi-spune a ochilor. Madeline Bassett o să sară pe tine. O să te vadă într-o cu totul altă lumină.

— Chiar crezi că o să fie așa?

— Cu siguranță. Îl cunoaște pe Augustus Fink-Nottle, prietenul salamandrelor. Îl știe pe Augustus Fink-Nottle, medicul specialist în bolile labelor de câini. Dar Augustus Fink-Nottle, oratorul, o s-o dea pe spate sau nu știu eu nimic despre sufletul femeiesc. Fetele se înnebunesc după personalitățile publice. Dacă cineva i-a făcut vreun bine cuiva, atunci eu am fost acela când ți-am pasat această îndatorire extraordinar de atrăgătoare.

A părut impresionat de elocvența mea. Nu s-a putut abține, bineînțeleș. Focul s-a stins în spatele ochelarilor cu ramă de baga, iar în locul lui i-a apărut vechea privire speriată, ca de pește.

— Hm, da, a zis meditativ. Ai conceput vreodată un discurs, Bertie?

— De zeci de ori. E floare la ureche. Nu-i nimic greu. Păi, odată m-am adresat unei școli de fete.

— N-ai avut emoții?

— Nici un pic.

— Cum ți-a mers?

— Mi-au sorbit vorbele de pe buze. Mi-au mâncat din palmă.

— N-au aruncat cu ouă sau așa ceva.

— Cu nimic.

A expirat viguros și pentru un timp a rămas zgâindu-se în tăcere la un melc care trecea pe lângă noi.

— Păi, a zis el într-un final, poate că e în regulă. Probabil că chestia asta mă apasă prea tare. Poate greșesc presupunând că e o soartă mai rea decât moartea. Dar o să-ți spun numai atât: perspectiva asta de a împărți premii pe data de treizeci și unu mi-a transformat viața într-un coșmar. N-am fost în stare să dorm, să gândesc sau să mănânc... Apropo, asta îmi amintește de ceva. Nu mi-ai explicat până acum telegrama aia cifrată despre cârnați și șuncă.

— Nu era o telegramă cifrată. Am vrut să o iei mai ușor cu mâncarea, astfel ca ea să-și dea seama că ești îndrăgostit.

A râs cavernos.

— Înțeleg. Păi, chiar așa am și făcut.

— Da, am observat la cină. Minunat.

— Nu văd de ce e minunat, nu-mi folosește la nimic. N-o să fiu niciodată în stare să o rog să se mărite cu mine. N-o să am curajul să fac asta nici dacă o să trăiesc numai din pișcoturi tot restul vieții.

— Dar, pe toți dracii, Gussie. Pe meleagurile astea romantice, m-aș fi gândit că numai copacii șopotitori...

— Nu-mi pasă ce te-ai gândit tu. Nu pot s-o fac.

— Ei, hai!

— Nu pot. Pare atât de distantă, de inabordabilă.

— Nu-i așa.

— Ba da. Mai ales când o vezi din profil. Ai văzut-o vreodată din profil, Bertie? Profilul ăla pur și rece. Îți smulge inima din piept.

— Nu-i așa.

— Ba îți spun eu că e. Îl zăresc și cuvintele îmi îngheață pe buze.

A vorbit cu un soi de disperare surdă și atât de vizibilă era lipsa sa de însuflețire și de duh care duc la succes, încât, pentru o clipă, mărturisesc

că m-am simțit puținel blocat. Nu părea să existe vreo speranță în încercarea de a înviora o asemenea meduză umană. Apoi am văzut soluția. Cu agerimea mea nemaipomenită, mi-am dat seama exact ce trebuie făcut pentru ca acest Fink-Nottle să izbutească să-și vâre nasul peste boxa judecătorului.

— Trebuie înduioșată, am zis.

— Ce să fie?

— Înmuiață. Îndulcită. Prelucrată. Trebuie făcute tatonări în prealabil. Uite, Gussie, metoda pe care vreau s-o aplic: o să mă întorc acum în casă și o s-o târăsc pe Bassett asta după mine la o plimbare pe-afară. O să-i vorbesc de inimi care tânjesc, sugerându-i că se află și pe aici una. O să exagerez, n-o să cruț nici un efort. Între timp, tu o să stai la pândă pe margine și după vreun sfert de oră o să apari și o să continui de unde am rămas. Până atunci o să fie deja emoționată și ar trebui să fie floare la ureche să te ocupi de restul. O să fie ca o săritură din mers într-un autobuz.

Îmi amintesc că pe vremea când eram școlar a trebuit să învăț un soi de poezie despre un flăcău pe nume Pigși-ncă-ceva – am impresia că era sculptor, cu siguranță – care a făcut o statuie reprezentând o fată și ce crezi că se întâmplă într-o dimineață, drăcia a prins subit viață.

Bineînțeles că a fost un șoc destul de urât pentru tipul ăla, dar unde vreau să ajung e că erau acolo două versuri care, dacă mi le aduc bine aminte, sunau așa: „Pornește. Mișcă. Pare-a simți Fiorul vieții-n adâncul inimii.”

Și unde vreau să ajung este că n-ai putea căpăta o descriere mai bună a ceea ce s-a petrecut cu Gussie în timp ce rosteam cuvintele astea încurajatoare. Fruntea i s-a destins, ochii i s-au luminat, căutătura sticloasă i-a dispărut și a privit lung după melcul ăla, care încă mai lăsa

1. Porc (engl.).

o dâră prelungă, cu ceva care aducea a bonomie. O îmbunătățire pronunțată.

— Înțeleg ce vrei să zici. O să-mi netezești calea, cum s-ar spune.

— Așa e. Cu hârlețul.

— E o idee extraordinară, Bertie. O să schimbe total situația.

— Mda. Dar nu uita că după aia totul o să depindă de tine. Trebuie să-ți sufleci pantalonii și s-o ungi la inimă, altfel toate eforturile mele sunt în zadar.

Mi s-a părut că ceva din fosta lui atitudine, gen Domnul-să-aibă-milă-de-noi îi revenise. A căscat un pic gura.

— Asta-i adevărat. Ce mama dracu' să-i spun?

Mi-am reținut cu greu nerăbdarea. Individul fusese coleg de școală cu mine.

— Pe toți dracii, sunt sute de lucruri pe care le poți spune. Vorbește-i despre apusul soarelui.

— Apusul soarelui?

— Sigur. Jumătate dintre bărbații însurați pe care îi cunoști au început prin a vorbi despre apusul soarelui.

— Dar ce pot să spun despre apusul soarelui?

— Păi, Jeeves a scos din el una bună mai deunăzi. Într-o seară l-am văzut cu câinele la plimbare în parc și mi-a zis: „Acum peisajul scânteietor pălește în fața ochilor, domnule, și întregul aer păstrează o neclintire solemnă”. Ai putea să folosești asta.

— Ce fel de peisaj?

— Scânteietor. „S” de la „streptococ”, „c” de la „coropișniță”...

— O, scânteietor? Da, nu-i rău. Peisaj scânteietor... neclintire solemnă... Da, mi se pare destul de bună.

— Apoi ai putea spune că deseori te-ai gândit că stelele sunt șiragul de margarete al lui Dumnezeu.

— Dar nu-i așa.

— Cred și eu. Dar ea s-a gândit. Servește-i asta și nu văd cum ar putea să nu simtă că ești sufletul ei pereche.

— Șiragul de margarete al lui Dumnezeu?

— Șiragul de margarete al lui Dumnezeu. Iar apoi continui zicând cum te întristează întotdeauna amurgul. Știu, o să spui că nu-i așa, dar de data asta ai face bine să fie.

— De ce?

— Exact asta o să te întrebe și ea, iar tu atunci o să fii pe calea cea bună. Pentru că o să-i răspunzi că din cauza faptului că duci o viață atât de singuratică. N-ar fi o idee rea să-i descrii pe scurt o seară obișnuită petrecută acasă, în reședința ta din Lincolnshire, povestindu-i cum bați pajiștile cu pași apăsați.

— În general, stau în casă și ascult radioul.

— Ba nu. Bați pajiștile cu pași apăsați, dorindu-ți să ai pe cineva care să te iubească. Și apoi îi vorbești de ziua în care a apărut ea în viața ta.

— Ca o prințesă fermecată.

— Categorie, am zis aprobator. Nu mă așteptasem la una atât de bună de la o asemenea ciozvârtă. Ca o prințesă fermecată. Bravo, Gussie.

— Și apoi?

— Păi, după aia e ușor. Spui că ai ceva să-i zici și apoi îi dai bătaie. Nu văd cum ai putea da greș. În locul tău, aș purta discuția asta în grădina de trandafiri. E lucru știut că nu există o mișcare mai sănătoasă decât să-ți conduci obiectul adorației la asfințit în grădina de trandafiri. Și mai bine-ai trage vreo două la măsea înainte.

— Două ce?

— Păhărele.

— Băuturi, vrei să spui? Dar eu nu beau.

— Ce?

— Nu m-am atins de nici un strop de alcool în viața mea.

Trebuie să mărturisesc că asta m-a făcut să șovăi puțin. În asemenea ocazii mai toată lumea e de acord că pileala moderată este de bază.

Însă, dacă lucrurile stăteau așa cum spunea, presupun că nu se putea face nimic.

— Păi, atunci trebuie să te descurci cum poți numai cu bere de ghimbir.

— Eu nu beau decât suc de portocale.

— Atunci, cu suc de portocale. Spune-mi, Gussie, ca să rezolvăm chestiunea, ție chiar îți place licoarea asta?

— Foarte mult.

— Atunci, nu-mi mai rămâne nimic de spus. Și acum, haide să facem o recapitulare, ca să vedem dacă ai înțeles bine planul. Începi cu peisajul scânteietor.

— Stelele, șiragul de margarete al lui Dumnezeu.

— Amurgul te întristează.

— Din cauza vieții mele singuratice.

— Descrui viața.

— Vorbesc despre ziua când am cunoscut-o.

— Adugi poanta cu prințesa fermecată. Spui că ai ceva să-i zici. Ofezi de vreo două ori. O înșfaci de mână. Și-i forțezi mâna. Bine.

Și, plin de încredere că a reținut scenariul și că totul avea să meargă conform așteptărilor, mi-am luat picioarele la spinare și am tulit-o spre casă.

Numai după ce am ajuns în sufragerie și am reușit să-i arunc o privire directă lui alde Bassett, m-am trezit că veselia grațioasă cu care mă

Înhămasem la treaba asta începuse să intre nițeluș la apă. Observând-o de la o distanță așa de mică, am devenit brusc conștient în ce mă băgasem. Gândul să mă plimb alături de un asemenea specimen ciudat fără îndoială că îmi dădea o senzație profund dezagreabilă de amorțeală. Nu puteam să nu-mi amintesc cât de des, când mă aflam în compania ei la Cannes, m-am uitat tâmp la ea, dorindu-mi ca vreun șofer binevoitor dintr-o mașină de curse să-mi ușureze situația năpustindu-se asupra ei și pocnind-o frontal. Așa cum am mai explicat foarte clar, fata asta nu făcea parte dintre amicii mei cei mai apropiați.

Însă cuvântul unui Wooster e legământ. Wooster-ii se pot pierde cu firea, dar nu dau bir cu fugiții. Numai cea mai fină ureche mi-ar fi putut detecta tremurul din voce pe când o întrebam dacă ar vrea să vină pe-afară pentru vreo jumătate de oră.

— Frumoasă seară, am spus.

— Da, frumoasă, nu-i așa?

— Frumoasă. Îmi amintește de Cannes.

— Cât de frumoase erau serile acolo!

— Frumoase, am zis.

— Frumoase, a zis alde Bassett.

— Frumoase, am căzut eu de acord. Asta a încheiat buletinul de știri și starea vremii de pe riviera franceză. Încă un minut și ne aflam afară în spațiul larg și deschis, ea gângurind ceva despre peisaj, iar eu repli-cându-i „O, mda, cam așa e” și întrebându-mă cum era mai bine să abordez subiectul.

Cât de diferit ar fi fost totul, nu puteam să nu reflectez eu, dacă fata asta ar fi fost de genul celor cu care poți să ciripești vesel la telefon și să le scoți la o plimbare în vechea mașină cu două locuri. În cazul ăla, aș fi spus pur și simplu „Ascultă”, iar ea ar fi zis „Ce?”, eu aș fi spus „Îl știi pe Gussie Fink-Nottle”, iar ea ar fi zis „Da”, eu aș fi spus „Te iubește” și ea ar fi zis ori „Cine, idiotul ăla? Păi, zic mersi c-am avut de ce să râd pe cinste azi”, ori altfel, mai pățimaș, „Servus! Dă-mi amănunte”.

Adică, în orice caz, toată chestia s-ar fi terminat în mai puțin de un minut.

Dar fiind vorba de-alde Bassett, era în mod evident indicat ceva mai puțin rapid și mult mai dulceag. Și, având în vedere materialul cu asfințitul, noi am ajuns în aer liber într-un moment când amurgul nu începuse încă să spele puțin cedând locul umbrelor nopții. Încă mai

funcționa o rămășiță de apus. Stelele începeau să mijască, liliacii umblau brambura, grădina se umpluse de mireasma florilor ălor albe și puturoase care se pun pe muncit din greu doar la sfârșitul zilei – pe scurt, peisajul scânteietor pălea în fața ochilor, iar tot aerul păstra o neclintire solemnă, și era vizibil că asta avea cel mai cumplit efect asupra ei. Ochii i se măriseră și toată mutra ei sugera prea din cale-afară că sufletul i se trezise la viață ca să fiu în largul meu.

Avea alura unei fete care așteaptă ceva destul de nostim de la Bertram.

În asemenea circ, conversația inevitabil lânțezește un pic. Nu sunt niciodată în cea mai bună formă când situația pare să ceară ceva mai siropos și i-am auzit și pe alți membri ai Clubului Trântorilor că spun și ei la fel. Îmi amintesc că Pongo Twistleton mi-a zis că odată se afla într-o gondolă cu o fată, sub clar de lună, și că singura dată când a vorbit a fost când i-a istorisit vechea poveste cu individul care se pricepea atât de bine să înoate, încât l-au angajat pe post de agent de circulație în Veneția.

A căzut cam ca nuca-n perete, m-a asigurat el, și nu mult mai târziu fata a spus că i se pare că s-a făcut cam răcoare și ce-ar zice să o ia înspre hotel.

Așa că acum, cum spuneam, conversația cam lânțezea. Îmi venise foarte ușor să-i promit lui Gussie că o să pornesc atacul asupra fetei ăsteia, vorbindu-i despre inimi îndurerate, dar trebuie să fii într-o anumită dispoziție pentru așa ceva. Iar când, plimbându-ne agale, am ajuns pe malul lacului și ea a glăsuț într-un final, mi-am ascuns mâhnirea când am descoperit că vorbea despre stele.

Deloc bine pentru mine.

— O, uite, a spus. Era o exclamatoare de „O, uite” recunoscută. Observasem asta la Cannes, când mi-a atras atenția în felul ăsta în diverse ocazii spre diferite chestii precum o actriță franțuzoaică, o stație de benzină provensală, apusul soarelui peste Estorel, Michael Arlen, un bărbat care vindea ochelari colorați, albastrul intens de catifea al Mediteranei și fostul primar al New York-ului într-un costum de baie în dungii. O, uite steluța aia dulce, acolo sus, atât de singurică.

Am văzut-o pe cea despre care vorbea, o micuță care funcționa într-un mod detașat deasupra unei pădurici.

— Da, am spus.

— Mă întreb dacă se simte singură.

— O, n-aș crede asta.

— Probabil că a plâns o zână.

— Hă?

— Nu vă amintiți? „De fiecare dată când o zână varsă o lacrimă, o stea micuță se naște în Calea Lactee.” V-ați gândit vreodată la asta, domnule Wooster?

Niciodată. Foarte puțin probabil, am considerat eu, și nu părea să se potrivească cu afirmația ei că stelele ar fi șiragul de margarete al lui Dumnezeu. Adică, nu se poate și una, și alta.

Însă nu aveam chef să analizez și să critic. Mi-am dat seama că greșisem în presupunerea mea că stelele nu aveau nici o legătură cu chestiunea.

Chiar îmi pregătiseră acceptabil intrarea și am țâșnit prompt:

— Că veni vorba de lacrimi vărsate...

Numai că acum ea aborda subiectul iepurilor, căci câțiva se fâțâiau prin parc, în dreapta noastră.

— O, uite. Ce iepurași micuți!

— Că veni vorba de lacrimi vărsate...

— Nu vă dați în vânt după partea asta a seriei, domnule Wooster, când soarele s-a dus la culcare și toți iepurașii ies să-și ia micile cine? Când eram o copilă, credeam că iepurii sunt gnomi și că, dacă mi-aș ține respirația și aș sta nemișcată, aș putea s-o văd și pe zână.

Indicându-i cu un gest rezervat că ăsta era exact soiul de sminteală pe care mă așteptam s-o fi crezut ea în copilărie, am revenit la subiect.

— Că veni vorba de lacrimi vărsate, am spus cu fermitate în voce, v-ar putea interesa să știți că există o inimă îndurerată la Brinkley Court.

Asta a potolit-o. A lepădat tema iepurilor. Chipul ei, până atunci îmbujorat de ceea ce am presupus că ar fi o însuflețire drăgălașă, s-a întunecat. A descărcat un oftat care suna ca aerul răbufnind dintr-o rățușcă de cauciuc.

— A, da. Viața e foarte tristă, nu?

— Pentru unii. Pentru inima asta îndurerată, de exemplu.

— Ochii aceia ai ei plini de dor! Irișii umezi. Obișnuiau să dănțuiască asemenea unor spi-riduși ai plăcerii. Și totul din pricina unei neînțelegeri prostești despre un rechin. Ce tragedie sunt neînțelegerile. Povestea gingașă de dragoste distrusă și terminată numai pentru că domnul Glossop insistă că era un calcan.

Mi-am dat seama că a încurcat borcanele.

— Nu vorbesc despre Angela.

— Dar are inima îndurerată.

— Știu că e îndurerată. Dar la fel e și a altcuiva.

M-a privit buimăcită.

— A altcuiva? Adică a domnului Glossop?

— Nu.

— A doamnei Travers?

Codul desăvârșit al politeții Wooster-ilor m-a împiedicat să-i ard o scatoalcă peste ureche, dar aș fi dat un șiling s-o pot face. Mi se părea că există ceva deliberat prostesc în felul ei de a persevera să evite esența problemei.

— Nu, nici a mătușii Dahlia.

— Sunt convinsă că e îngrozitor de supărată.

— Mda. Dar inima despre care vorbesc nu e îndurerată din pricina certei dintre Tuppy și Angela. E îndurerată dintr-un cu totul alt motiv. Adică, pe toți dracii, știți de ce sunt îndurerate inimile!

Mi s-a părut că tremură nițeluș. Când a vorbit, vocea ei era șoptită:

— Adică, de iubire?

— Exact. Fix la țintă. De iubire.

— Of, domnule Wooster.

— Înțeleg că credeți în dragostea la prima vedere, nu?

— Cred, într-adevăr.

— Păi, asta s-a întâmplat și cu inima asta îndurerată. S-a îndrăgostit la prima vedere și de atunci se topește ca o lumânare, cred că asta e expresia.

A urmat o tăcere. Se răsucise și se uita la o rățușcă de pe lac. Ciugulea cu sârg printre buruieni; niciodată n-am putut să înțeleg de ce ar vrea cineva să facă o chestie de genul ăsta. Deși presupun că, dacă judeci drept, n-or fi mai rele ca spanacul. Și-a mai vârât puțin ciocul în apă, apoi s-a ridicat subit stând cu capul pe apă și a dispărut, iar asta se pare că a destrămat vraja.

— Of, domnule Wooster! a spus ea din nou și din tonul vocii mi-am putut da seama că îi stârnisem interesul.

— Adică, din cauza dumneavoastră, am continuat, începând să adaug și niscaiva accente fanteziste.

Presupun că ai observat cum în asemenea ocazii dificultatea stă în cum insufli ideea principală pentru a fixa zdravăn linia generală a chestiunii. Restul e doar o simplă muncă de detaliu. Nu spun că acum am devenit

guraliv, dar cu siguranță că am devenit ceva mai al naibii de guraliv decât înainte.

— Suferă ca toți dracii. Nu poate mânca, nu poate dormi – toate pentru că vă iubește. Și ceea ce face ca totul să fie atât de teribil este că ea – inima asta îndurerată – nu se poate hotărî să treacă la acțiune și să vă spună cum stă treaba, pentru că profilul dumneavoastră îl îngheață. Exact când e pe punctul să vă vorbească, vă zărește dintr-o parte și cuvintele îl ocolesc. Stupid, bineînțeles, dar asta e.

Am auzit-o înghițindu-și nodul din gât și am văzut că ochii îi deveniseră cam jilavi. Iriși umezi, dacă doriți.

— Să vă împrumut o batistă?

— Nu, mulțumesc. Sunt în regulă.

N-aș fi putut spune același lucru și despre mine. Eforturile mă sleiseră de puteri. Nu știu dacă și tu pățești la fel, dar la mine discuțiile legate de piureuri siropoase reale îmi provoacă întotdeauna un soi de senzație de mân-cărime și un sentiment hidos de rușine, plus că îmi ies în evidență porii de pe față.

Îmi amintesc că odată, la casa mătușii Agatha din Hertfordshire, am fost pus într-o situație delicată, fiind forțat să joc rolul regelui Edward III când își ia rămas-bun de la fata aia a lui, Preafrumoasa Rosamund, la un soi de spectacol dat în ajutorul Fiicelor Suferinde ale Clerului. Conținea un dialog medieval cam înfocat, din câte mi-aduc aminte, provenind din vremurile când se spunea lucrurilor pe nume, și când s-a auzit fluierul, pun pariu că nici o Fiică a Clerului nu era nici pe jumătate la fel de suferindă ca mine. Nici la fel de leoarcă.

Și acum reacția mea a fost asemănătoare. Eram un Bertram extrem de lichid, care, auzin-du-și interlocutoarea sughițând de vreo două ori și începând să vorbească, și-a ciulit urechile.

— Vă rog, nu spuneți mai mult, domnule Wooster.

Păi, firește, nici n-aveam de gând.

— Înțeleg.

M-am bucurat să aud asta.

— Da, înțeleg. N-o să fiu atât de neghioabă încât să pretind că nu știu despre ce vorbiți. Am bănuțit asta de la Cannes, când obișnuiați să stați și să mă fixați cu privirea fără să rostiți nici un cuvânt, dar cu ochii foarte expresivi.

Dacă rechinul Angelei m-ar fi mușcat de picior, tot n-aș fi săltat mai spasmodic. Cu atâta încordare mă concentrasem asupra intereselor lui Gussie, încât nici nu mi-a trecut prin cap că vorbele mele s-ar fi putut interpreta într-un mod nefericit. Transpirația, deja înrou-rându-mi fruntea, s-a transformat într-o adevărată Niagară.

Întregul meu destin atârna de cuvântul unei femei. Adică, nu puteam da înapoi. Dacă o fată crede că un bărbat o cere de nevastă și, pe baza acestei presupuneri, ea și-l rezervă, atunci el nu-i poate da explicația că a înțeles pe dos și că el nu avea nici cea mai mică intenție să-i sugereze așa ceva. Trebuie să lase totul la voia întâmplării. Iar gândul de a mă logodi cu o fată care discuta fățiș despre zânele care se nasc pentru că stelele își suflă nasul, sau cum fusese chestia, mă înspăimânta sincer.

A continuat cu remarcele ei și, în vreme ce o ascultam, mi-am încleștat pumnii până când nu m-aș fi mirat ca articulațiile degetelor să se fi albit de încordare. Părea că nu mai ajunge la șmen.

— Da, toate zilele alea la Cannes mi-am putut da seama ce încercați să spuneți. O fată știe întotdeauna. Și apoi m-ați urmărit până aici, iar în ochii dumneavoastră am văzut aceeași expresie tânjitoare și mută când ne-am întâlnit astă-seară. Și apoi ați insistat într-atât să ies și să mă plimb cu dumneavoastră în amurg. Iar acum bolborosiți cuvintele alea șovăielnice. Nu, asta nu mă surprinde. Dar îmi pare rău...

Vorbele astea au fost ca una dintre băuturile întăritoare ale lui Jeeves. De parcă aș fi dat pe gât un pahar plin cu sos de carne, piper roșu și un gălbenuș de ou – deși, cum spuneam, sunt convins că astea nu sunt singurele ingrediente – am înflorit ca un boboc superb care își deschide petalele sub razele soarelui. Era în regulă, până la urmă. Îngerul meu păzitor nu rămăsese adormit la schimbarea asta de direcție.

— dar mi-e teamă că îmi e imposibil. A făcut o pauză.

— Imposibil, a repetat.

Fusesem atât de prins, simțindu-mă ca scăpat de la eșafod, încât pentru o clipă nu m-am dumirit că se dorea de la mine o replică promptă.

— O, s-a făcut, am vorbit eu fără să mă gândesc.

— îmi pare rău.

— Nu-i nimic.

— Mai rău decât aș putea spune.

— Nu vă mai gândiți la asta.

— Putem rămâne prieteni.

— O, desigur.

— Atunci să nu mai vorbim despre asta. Să păstrăm ce s-a întâmplat ca un mic secret gingaș numai al nostru, da?

— Categorie.

— Așa o să facem. Ca un lucru frumos și înmiresmat presărat cu levănțică.

— Cu levănțică, bine.

A urmat o pauză lunguță. Mă privea cu un soi de milă divină în ochi, de parcă aș fi fost un melc pe care s-a întâmplat să calce cu pantoful ei franțuzesc și jinduiam să-i spun că era în regulă, că Bertram nu numai că nu căzuse pradă disperării, dar nici nu se simțise mai spumos în viața lui. Dar, firește, nu poți să faci așa ceva. Pur și simplu, n-am spus nimic și am rămas pe loc pârând că bravez.

— Mi-aș dori să pot, a murmurat ea.

— Să puteți? am spus eu, pentru că nu fusesem atent.

— Să simt pentru dumneavoastră ce v-ați dori să simt.

— O, a.

— Dar nu pot. îmi pare rău.

— Absolut OK. Fără îndoială că vina e de ambele părți.

— Pentru că sunt foarte atașată de dumneavoastră, domnu... nu, cred că ar trebui să-ți spun Bertie. Aș putea?

— O, desigur.

— Pentru că suntem prieteni buni.

— Mda.

— îmi place de tine, Bertie. Și dacă lucrurile ar fi stat altfel... mă întreb...

— Hă?

— În fond, suntem prieteni buni... Avem amintiri comune... Ai dreptul să știi... Nu vreau să crezi... Viața e atât de încâlcită, nu-i așa?

Fără îndoială că pentru foarte mulți bărbați, aceste rostiri întrerupte ar fi părut o simplă flecăreală și ar fi fost respinse ca atare. Dar Wooster-ii sunt mai ageri la minte decât oamenii obișnuiți și pot citi printre rânduri. Am ghicit subit ce piatră voia să-și rostogolească de pe inimă.

— Adică există altcineva? A încuviințat din cap.

— Ești îndrăgostită de alt tip? A încuviințat din cap.

— Nu cumva logodită?

De data asta și-a clătinat bostanul.

— Nu, nu sunt logodită.

Păi, asta era ceva, bineînțeles. Totuși, din felul cum vorbea, categoric părea că bietul Gussie ar fi putut foarte bine să-și șteargă numele de pe lista претенdenților, iar mie nu-mi plăcea perspectiva de a trebui să-i dau vestea cea proastă. Îl studiasem îndeaproape și aveam convingerea că l-ar cam fi distrus.

Gussie, vezi tu, nu era ca unii dintre amicii mei – numele Bingo Little e primul care-mi vine pe buze – care, respins de vreo fată, spunea pur și simplu „Păi, ducă-se pe pustii!” și se căra fericit în căutarea alteia. Era într-un mod atât de evident un individ care, dacă nu a reușit să marcheze în prima repriză, lasă totul baltă și își petrece viața meditând la salamandre, lăsându-și să crească niște perciuni lungi și cărunți, asemenea unuia dintre inșii despre care citești în romane, care își duc veacul în casa impunătoare și albă pe care o zărești în depărtare printre copaci, se izolează de lume și au chipuri suferinde.

— Mi-e teamă că nu ține la mine în felul ăsta. Cel puțin, mie nu mi-a spus nimic. Înțelegi că îți zic toate astea numai fiindcă...

— O, desigur.

— E ciudat că m-ai întrebat dacă cred în dragostea la prima vedere. Și-a închis pe jumătate ochii. Cine s-a îndrăgostit vreodată altfel decât la prima vedere? a spus cu o voce stranie, care mi-a adus în minte – nu știu de ce – imaginea mătușii Agatha, în rolul Boadiceei, recitind la spectacolul despre care îți povesteam. E o povestioară stupidă. Stăteam cu niște prieteni la țară, plecasem la plimbare cu câinele meu, bietului prichindel i-a intrat un spin nesuferit în labă, iar eu nu știam ce să fac. Și dintr-o dată a apărut bărbatul ăsta...

Reîntorcându-mă la spectacolul ăla și con-turându-mi emoțiile pe care le-am avut atunci, v-am arătat numai partea întunecată a tabloului. A mai fost, trebuie să menționez acum, și o urmare splendidă când, după ce mi-am dat jos costumul de zale și m-am furișat în cârciumă locală, am intrat în bar și i-am cerut „gazdei” să toarne cât cuprinde. O clipă mai târziu țineam în mână o halbă cu bere special preparată de ei, iar extazul primei înghițituri e încă proaspăt în mintea mea. Amintirea chinurilor prin care trecusem fusese îndeajuns să o facă desăvârșită.

Și acum a fost la fel. Când mi-am dat seama, ascultându-i cuvintele, că se referea la Gussie -adică, nu se putea să fi fost o ceată întreagă de bărbați care să scoată spini din câinele ei în ziua aia, animalul ăla nu era o perniță

de ace – și mi-am dat seama că Gussie, care cu o clipă în urmă se afla, după toate aparențele, atât de departe în urmă la cota de pariuri, încât nici nu merita să fie pomenit, era de fapt câștigătorul, un fior pozitiv mi-a cutremurat trupul și de pe buze mi-a scăpat un „Uau!” atât de vioi și entuziast, încât alde Bassett s-a desprins lejer cu vreo patru centimetri de pe terra firma.

— Poftim? a zis ea.

Am fluturat o mână voioasă.

— Nimic, am spus. Nimic. Tocmai mi-am amintit că trebuie neapărat să scriu o depeșă în seara asta. Dacă nu te superi, cred că o să intru în casă. Uite-l, am zis eu, pe Gussie Fink-Nottle. O să aibă grijă de tine.

Și, în vreme ce vorbeam, Gussie a ieșit din spatele unui copac, venind spre noi cu pași furișaji.

M-am cărăbănit și i-am lăsat să-și vadă de treabă. În ceea ce-i privește pe cei doi, totul era, fără nici un dubiu, perfect în regulă. Tot ceea ce trebuia Gussie să facă era să-și țină capul plecat și să nu insiste. Deja, gândeam eu în vreme ce spălam putina către casă, sfârșitul fericit începuse să se instaleze. Adică, dacă lași o fată și un băiat, care au recunoscut în termeni fermi că fiecare îl iubește pe celălalt, așezați unul lângă altul în amurg, nu-s prea multe de făcut decât să te-apuci să stabilești prețul bucăților de pește.

După o încercare încununată de succes, mi se părea că mi-am câștigat dreptul la un ospăț pe cinste în fumoar.

M-am îndreptat într-acolo.

Materialele componente erau aranjate ordonat pe o masă lipită de perete și, cât ai zice pește, mi-am turnat în pahar niscaiva spirtoasă pură și-am căpăcit-o cu puțin sifon. Apoi m-am retras într-un fotoliu și mi-am ridicat picioarele sorbind din poțiune cu o bucurie lipsită de griji, cam ca Cezar dând o dușcă pe gât la el în cort, în ziua când a cucerit Nerva. Lăsându-mi mintea să zăbovească asupra a ceea ce probabil că se petrecea în acea grădină tihnită, mă simțeam mulțumit și încurajat. Deși nici o secundă nu mi-a slăbit părerea că Augustus Fink-Nottle era ultima găselniță a Naturii în materie de fraieri cu creierul de câlți, îmi plăcea de el, îi doream numai bine și nu m-aș fi simțit mai profund interesat de succesul cererii lui în căsătorie nici dac-aș fi fost eu sub cerul înstelat.

Gândul că până acum ar fi putut deja termina cu trâncăneala preliminară și că se afla în toiul unei discuții neprotocolare despre planurile pentru

luna de miere mi se părea desfătător.

Bineînțeles, ținând cont de ce soi de fată era Madeline Bassett – adică stele, iepuri și toate alea – ai spune că o tristețe sobră s-ar fi potrivit mai bine. Dar în cazuri din astea trebuie să-ți dai seama că gusturile sunt diferite. Chiar dacă primul impuls al unui bărbat cu scaun la cap ar fi să alerge doi kilometri când dă cu ochii de alde Bassett, dintr-un motiv anume, ea îl fermeca până în străfunduri pe Gussie, așa că asta e.

Aici ajunsesem cu reflecțiile mele, când m-a trezit sunetul ușii care se deschidea. A intrat cineva care a început să se apropie ca un leopard de masa lipită de perete și, coborându-mi picioarele, am sesizat că era Tuppy Glossop.

La vederea lui am simțit un fior trecător de remușcare, căci mi-a amintit că, agitându-mă să îl rezolv pe Gussie, uitasem complet de celălalt mușteriu. Se întâmplă deseori așa când încerci să te ocupi de două cazuri deodată.

Insă, pentru că acum nu-mi mai făceam griji din pricina lui Gussie, eram pregătit să-mi dedic întreaga atenție problemei Glossop.

Am fost foarte mulțumit de felul în care se ocupase de treaba pe care i-o dădusem în sarcină la cină. Nu una ușoară, te asigur, pentru că haleala și pileala fuseseră de cea mai bună calitate, în particular, un anumit fel de mân-care – mă refer la nonnettes de poulet Agnes Sorell – care-ar fi putut foarte bine să zdruncine și cea mai neclintită hotărâre. Dar a refuzat-o ca un profesionist al postului, iar eu am fost mândru de el.

1. Bucățele de pui Agnes Sorel (fr.).

— O, bună, Tuppy, am zis, chiar voiam să te văd.

S-a întors cu paharul în mână și era ușor de observat că privațiunile la care se supusese îl puseseră la grea încercare. Arăta ca un lup din stepele Rusiei care văzuse cum țăranul se cățărare sub nasul lui într-un copac înalt.

— Da, a spus pe un ton cam dezagreabil. Păi, uite-mă.

— Ei bine?

— Cum adică – ei bine?

— Dă-mi raportul.

— Ce raport?

— N-ai nimic să-mi spui despre Angela?

— Numai că e o bășică. Am devenit interesat.

— Nu s-a înghesuit încă să vină la tine?

— Nu.

— Foarte ciudat.

— De ce ciudat?

— Sigur a observat lipsa ta de poftă de mâncare.

S-a zborșit într-un mod enervant, de parcă ar fi avut necazuri cu amigdalele sufletului său.

— Lipsa poftei de mâncare! Sunt la fel de gol pe dinăuntru ca Marele Canion.

— Curaj, Tuppy! Gândește-te la Gandhi.

— Ce-i cu Gandhi?

— N-a avut nici o masă pe cinste ani întregi.

— Nici eu. Aș putea să jur că nu. Gandhi, ce să-ți zic!

Mi-am dat seama că mai bine las baltă subiectul Gandhi. M-am întors de unde plecasem.

— Probabil că te caută chiar în clipa asta.

— Cine? Angela?

— Da. Probabil că a remarcat supremul tău sacrificiu.

— Nu cred că l-a remarcat deloc, tâmpițica. Pun pariu că n-a observat absolut nimic.

— Haide, Tuppy, l-am îndemnat, e o chestie morbidă. Nu privi așa de sumbru lucrurile. Trebuie măcar să fi remarcat când ai refuzat nonnettes de poulet Agnes Sorel. A fost un refuz senzațional și a ieșit în evidență ca un deget inflammat. Iar crepes ă la Rossini 1...

Un strigăt răgușit' a țâșnit dintre buzele lui strâmbe:

— N-ai vrea să încetezi, Bertie? Crezi că sunt făcut din piatră? Nu-i suficient de rău că am stat și am văzut cum mi se perindă prin fața ochilor una dintre cele mai minunate cine, fel după fel, mai trebuie să faci și atâta zarvă pe tema asta? Nu-mi aminti de nonnettes. Nu pot să îndur.

M-am străduit să-l consolez și să-i ridic moralul.

— Ține-te tare, Tuppy. Fixează-ți gândurile pe plăcinta aia rece cu rinichi din cămară. Așa cum spune Biblia, o să vină și dimineața.

— Da, dimineața. Dar acum e nouă și jumătate seara. Și iar ai adus vorba despre plăcinta aia, nu? Exact când încercam să nu mă gân-desc la ea.

Am înțeles la ce se referea. Mai erau ore bune până se putea înfige în plăcinta aia. Am abandonat subiectul și am stat amândoi în

1. Clătite ă la Rossini (fr.).

tăcere o perioadă bunicică de timp. Apoi s-a ridicat și a început să străbată camera în lung și-n lat cam surescitat, asemenea unui leu din grădina zoologică, care a auzit bătând gongul pentru cină și speră că îngrijitorul n-o să uite de el când le împarte tuturor hrana. Plin de tact, m-am uitat în altă parte, dar tot îl puteam auzi cum trage șuturi în scaune și alte obiecte. Era limpede că avea sufletul chinuit și tensiunea arterială ridicată.

Curând după aceea s-a întors la locul lui și am văzut că mă privea stăruitor. Există ceva în atitudinea sa care mă făcea să cred că era pe cale să-mi comunice ceva.

Și nu greșeam. M-a bătut ușurel semnificativ pe genunchi și a vorbit:

— Bertie.

— Aici.

— Să-ți spun ceva?

— Sigur, bătrâne, am spus cordial. Tocmai începusem să cred că scenei i-ar prinde bine și un pic de dialog.

— Chestia asta cu Angela și cu mine.

— Da?

— M-am gândit serios la ea.

— Zău?

— Am analizat fără milă situația și o chestie îți sare în ochi ca dracu' de limpede. E ceva putred la mijloc.

— Nu înțeleg.

— Bine. Lasă-mă să recapitulez faptele. Când a plecat la Cannes, Angela mă iubea. Era topită după mine. Eram Făt-Frumos în toate privințele. Recunoști asta?

— Fără doar și poate.

— Și imediat după ce s-a întors am avut ciondăneala asta.

— Mda.

— Din nimic.

— Of, pe toți dracii, bătrâne, nimic? Păi, ai fost puțin cam lipsit de tact în privința rechinului ei.

— Am fost sincer și nevinovat. Și ăsta-i punctul meu de vedere. Chiar crezi că un flecușteț de divergență de opinii cu privire la rechini ar face o față să-i dea papucii unui bărbat, dacă i-ar fi dăruit cu adevărat inima ei?

— Sigur.

Nu pricep de ce nu putea să-și dea seama. Pe de altă parte, bietul Tuppy nu fusese niciodată tare la nuanțele mai subtile. Aparține tagmei de țipi în stilul fotbaliștilor, robuști și duri, cărora le lipsesc sensibilitățile mai fine, cum l-am auzit pe Jeeves că le numește. E nemaipomenit dacă trebuie să blocheze vreun șut sau să calce pe fața unui adversar în ghete pingelitate, dar nu e atât de priceput când vine vorba să înțeleagă temperamentul feminin extrem de nevriscos. Pur și simplu, nu-i trăsnește prin cap că o fată poate fi gata să renunțe mai curând la o viață fericită decât să-și abandoneze rechinul.

— Aiurea! A fost doar un pretext.

— Ce a fost?

— Afacerea asta cu rechinul. A vrut să scape de mine și s-a folosit de prima scuză.

— Nu, nu.

— Îți spun eu că așa-i.

— Dar de ce naiba să vrea să scape de tine?

— Exact. Asta-i întrebarea pe care mi-am pus-o și eu. Și iată răspunsul: pentru că s-a îndrăgostit de altul. Se vede de la o poștă. Nu există altă soluție posibilă. Pleacă la Cannes înnebunită după mine și se întoarce indiferentă. Evident că în timpul acestor două luni s-a atașat de vreun buboi scârbos pe care l-a cunoscut pe-acolo.

— Nu, nu.

— Nu mai spune „Nu, nu”. Sigur așa s-a întâmplat. Ei bine, o să-ți zic ceva și poți s-o consideri versiunea oficială. Dacă o să-l găsec vreodată prin iarbă pe șarpele ăsta alunecos și bălos, ar face mai bine să-și aranjeze cât mai repede internarea în sanatoriul particular favorit, pentru că am de gând să mă port foarte brutal cu el. Îmi propun, dacă și când o să-l găsec, să-l înșfac de gâtul lui de bestie, să-l zgâlțâi până face spume la gură, să-l întorc pe dos și să-l fac să se înghită singur.

Cu aceste cuvinte, a țâșnit cu capul înainte spre ușă. Iar eu, după ce i-am acordat un minut sau două să se dea deoparte, m-am ridicat și m-am îndreptat spre sufragerie. Întrucât femelele prezintă o tendință pronunțată de a se aciua în sufragerie după cină, mă așteptam să o găsec acolo pe Angela. Aveam intenția să schimb vreo două vorbe cu ea.

După cum am menționat, n-am prea dat crezare teoriei lui Tuppy că vreun individ insinuant i-a furat inima fetei la Cannes, și am considerat-o zeama de mere dezechilibrată a unui bărbat îndurerat. Bineînțeles că

rechinul și numai rechinul a făcut ca vinul incipient al iubirii să-și înceteze temporar fierberea și eram convins că un schimb scurt de cuvinte între mine și verișoară-mea în acest moment de răscruce o să îndrepte lucrurile.

Pentru că, sincer vorbind, mi se părea incredibil ca o fată atât de blândă și bună la suflet să nu fie mișcată până în străfundul inimii de ceea ce văzuse la cină în seara asta. Până și Seppings, majordomul mătușii Dahlia, un bărbat rece și insensibil, și-a căscat gura de mirare și practic s-a clătinat pe picioare când Tuppy a refuzat cu un gest nonnettes de poulet Agnes Sorel, iar lacheul, așteptând alături cu cartofii, s-a zgâit de parcă ar fi văzut un strigoi. Pur și simplu nici nu luam în considerare posibilitatea ca semnificația chestiei să-i fi scăpat unei fete cumsecade precum Angela. Mă așteptam întru totul să o găsesc în sufragerie cu inima sângerându-i șiroaie, total dispusă să se împace imediat.

Însă în sufragerie, când am intrat, am dat cu ochii numai de mătușa Dahlia. Mi s-a părut că mi-a aruncat o privire cam ranchiunoasă când am apărut, dar, pentru că recent contem-plasem chinurile lui Tuppy, am pus-o pe seama faptului că nici ea, ca și el, nu se atinsese de mâncare. Nu te poți aștepta de la o mătușă cu stomacul gol să zâmbească la fel ca una cu stomacul plin.

— O, tu erai? a zis ea.

Păi, da, bineînțeles.

— Unde-i Angela? am întrebat.

— S-a dus la culcare.

— Deja?

— A spus că o doare capul.

— Hm.

Nu eram atât de sigur că îmi plăcea prea tare ce aud. O fată care a remarcat că iubitul ei de care tocmai se despărțise nu se mai hrănește, într-un mod atât de senzațional, nu se duce la culcare cu dureri de cap dacă iubirea îi încolțește din nou în suflet. Rămâne prin preajmă și îi aruncă o privire fugară plină de remușcări din spatele genelor plecate și, în general, se străduiește să-i transmită că, dacă și el vrea să se așeze împreună la masa tratativelor, încercând să găsească o soluție, ea e de acord. Da, trebuie să mărturisesc că mi s-a părut cam îngrijorător dusul ăsta la culcare.

— S-a dus la culcare, hî? am murmurat meditativ.

— Ce treabă aveai cu ea?
— Mă gândeam că poate i-ar plăcea o plimbare și o discuție.
— Ai de gând să pleci la plimbare? a zis mătușa Dahlia, cu o sclipire
subită de interes. Unde?
— O, încoace și încolo.
— Mă întreb dacă nu te deranjează să faci ceva pentru mine.
— Orice.
— N-o să-ți ia mult. Știi cărarea aia care trece pe lângă sere și dă în
grădina de legume? Dacă mergi de-a lungul ei, o să ajungi la un iaz.
— xSct C
— Ei bine, ia o bucată de sfoară trainică sau o frânghie și mergi de-a
lungul cărării ăsteia până ajungi la iaz...
— La iaz. Bine.
— uită-te înjur până când găsești un bolovan greu mai arătos. Merge și o
cărămidă mai mare.
— înțeleg, am spus, cu toate că nu era așa, căci încă eram buimac.
Bolovan sau cărămidă. Da. Și apoi?
— Apoi, a zis rubedenia, vreau să fii băiat bun, să fixezi sfoara de
bolovan, să ți-o legi în jurul gâtului tău blestemat, să te arunci în iaz și să
te îneci. După câteva zile o să trimit să te pescuiască și să te îngroape,
pentru că simt nevoia să dansez pe mormântul tău.
Eram mai buimac decât oricând. Și nu numai buimac, ci și rănit și plin de
resentimente, îmi amintesc că am citit o carte în care o fată „a fugit brusc
din cameră de frică să nu i se rostogolească printre buze niște lucruri
înfiorătoare, hotărâtă să nu mai rămână nici măcar o zi în această casă în
care era insultată și neînțeleasă”. Mă simțeam cam la fel.
Apoi mi-am amintit că trebuie să-i faci concesii unei femei care nu are în
stomac decât o jumătate de lingură de supă și mi-am reținut împunsătura
incandescentă care mi-a venit pe buze.
— Despre ce vorbești? am întrebat cu blân-dețe. Pari cam arțăgoasă cu
Bertram.
— Arțăgoasă!
— Vizibil arțăgoasă. De unde atâta ostilitate prost ascunsă?
O văpaie neașteptată a țâșnit din ochii ei pârându-mi părul,
— Cine a fost tâmpitul, cine a fost vita încălțată, cine a fost cretinul
bătăit care m-a convins să nu țin seama de părerea mea și să sar peste
cină? Ar fi trebuit să știu...

Mi-am dat seama că am ghicit bine cauza dispoziției ei ciudate.

— Nu-i nimic, mătușă Dahlia. Știu cum te simți. Un pic cam flămândă, nu? Dar chinul o să treacă. În locul tău m-aș furișa jos și aș da iama prin cămară după ce toată lumea s-a dus la culcare. Mi s-a spus că acolo există o plăcintă cu rinichi care nu e deloc rea, chiar merită examinată. Ai încredere, mătușă Dahlia, am îndemnat-o. Foarte curând unchiul Tom o să apară plin de compasiune și de întrebări neliniștite.

— Crezi? Știi unde e acum?

— Nu l-am văzut.

— E în birou ținându-și fața în palme, bolborosind despre Civilizație și râpe.

— Ha? De ce?

— Pentru că a fost de datoria mea să-l anunț cu durere că Anatole mi-a dat preavizul.

Trebuie să recunosc că m-am clătinat pe picioare.

— Ce?

— Preavizul. Ca rezultat al stratagemei tale idioate. Ce te-ai fi așteptat de la un bucătar francez sensibil și temperamental, când tu te plimbi de colo-colo îmboldind lumea să refuze toată mâncarea? Am auzit că atunci când primele două feluri de mâncare s-au întors la bucătărie practic intacte, s-a simțit atât de jignit, încât a plâns ca un copil. Iar când a urmat și restul cinei, a ajuns la concluzia că toată chestia a fost o insultă chibzuită și intenționată și s-a decis să-și dea demisia.

— Drace!

— Bine zis „Drace!” Anatole, mana cerească pentru sucurile gastrice, s-a dus ca rouă de pe petalele unui trandafir, și numai din cauza tâmpeniei tale. Poate că înțelegi acum de ce vreau să te duci și să te arunci în iazul ăla. Ar fi trebuit să-mi dau seama că un dezastru odios o să lovească precum un trăsnet casa asta deîndată ce te-ai furișat înăuntru și ai început să faci pe deșteptul.

Aspre cuvinte, bineînțeles, venind de la mătușă la nepot, dar nu-i purtam pică. Fără îndoială că, dacă priveai lucrurile dintr-un anumit unghi, puteai considera că Bertram a făcut-o de oaie.

— Îmi pare rău.

— Și ce folos că-ți pare rău?

— Am făcut ce-am socotit că e mai bine.

— Altă dată încearcă să faci ce e mai rău. Atunci poate o să scăpăm numai cu o rană superficială.

— Și spui că unchiul Tom nu e prea încântat de toate astea.

— Geme ca un suflet rătăcit. Și am pierdut orice șansă să mai scot de la el banii ăia.

Mi-am mângâiat bărbia dus pe gânduri. Trebuie să recunosc, exista un temei în spusele ei. Nimeni nu știa mai bine decât mine ce lovitură teribilă ar fi fost plecarea lui Anatole pentru unchiul Tom.

Am afirmat și mai devreme în cronica asta că vietatea stranie de pe malul mării cu care mătușa Dahlia și-a legat destinul este un tip care arată de obicei ca un pterodactil suferind, iar motivul pentru care se întâmplă asta este că numeroșii ani petrecuți strângând milioane în Orientul îndepărtat i-au stricat digestia și singurul bucatar descoperit până acum, capabil să vâre mâncare în el fără a declanșa ceva în genul Săptămânii Azilului din Moscova sub cel de-al treilea nasture de la jiletcă, este talentatul cel fără de seamă Anatole. Lipsit de serviciile lui Anatole, probabil că tot ce-ar fi văzut soția sa de la el ar fi fost o privire mârșavă. Da, negreșit, lucrurile o apucaseră pe un drum cam stâncos și trebuie să recunosc că m-am trezit în această situație critică un pic în pană de idei creatoare.

Totuși, încrezător fiind că în curând o să apară și ea, m-am ținut tare.

— Rău, am încuviințat. Rău de tot, neîndoielnic. Cu siguranță, un adevărat șoc pentru toată lumea. Dar nu te teme, mătușă Dahlia, o să aranjez eu lucrurile.

Am pomenit mai devreme cât de dificil este să te bălângănești când stai jos, arătând că e o ispravă de care eu personal nu sunt în stare. Spre surprinderea mea, mătușa Dahlia a făcut-o acum fără nici un efort aparent. Era bine cuibărită într-un fotoliu adânc și totuși s-a bălângănit strașnic. Un soi de spasm de oroare și groază i-a schimonosit chipul.

— Dacă îndrăznești să mai încerci vreo stratagemă smintită de-a ta...

Mi-am dat seama că n-ar fi avut nici un sens să încerc să port o discuție rațională cu ea. Era evident că nu era în starea de spirit necesară. În consecință, mulțumindu-mă cu un gest consolator și afectuos, am părăsit camera. Dacă a azvârlit sau nu cu un volum frumos legat din Operele lordului Alfred Tennyson după mine, nu sunt în măsură să vă spun. L-am văzut pe o masă de lângă ea și pe când închideam ușa îmi aduc aminte că am avut impresia că un obiect contondent s-a izbit de lemnul ușii, însă eram prea preocupat ca să bag de seamă...

Mă învinovățesc că nu am luat în considerare efectul posibil al neașteptatei abstenențe, practic, a întregului efectiv al anturajului, asupra temperamentului provensal impulsiv al lui Anatole. Galii ăștia, ar fi trebuit să-mi amintesc, nu rezistă. Înclinația lor de a le sări bândăcul la cea mai mică provocare este arhicunoscută. Fără îndoială că individul își pusese întregul suflet în acele nonnettes de poulet Agnes Sorel, iar faptul că s-au întors înapoi la el probabil că l-a sfârtecat ca un cuțit.

Însă laptele vărsat nu aduce nimănui vreun folos și n-are sens să te vaiți din pricina lui. Misiunea cu care se confrunta Bertram acum era să îndrepte lucrurile și mă plimbam pe pajiște, meditănd asupra ei, când pe neașteptate am auzit un geamăt atât de sfâșaietor, încât am crezut că a venit de la unchiul Tom, care a evadat din captivitate și a ieșit în grădină să geamă.

Însă, uitându-mă în jur, n-am putut să disting nici un unchi. Buimac, eram pe cale să-mi continuu reflecțiile, când geamătul s-a auzit încă o dată. Și, străpungând cu privirea umbrele, am observat o siluetă neclară așezată pe una dintre băncile rustice presărate cu atâta generozitate prin parc și încă o siluetă neclară stând în picioare alături de prima. O a doua privire și mai pătrunzătoare și am pus lucrurile cap la cap.

Aceste siluete neclare erau, în ordine, numiții Gussie Fink-Nottle și Jeeves. Însă ce făcea Gussie gemând așa peste tot depășea puterea mea de înțelegere.

Pentru că pot spune că nu exista nici cea mai mică posibilitate de eroare. Nu cânta. Pe când mă apropiam, a mai dat un bis și era fără putință de tăgadă un geamăt. Mai mult, acum îl puteam vedea limpede și avea o înfățișare chinuită.

— Bună seara, domnule, a spus Jeeves. Domnul Fink-Nottle nu se simte bine.

Nici eu nu mă simțeam bine. Gussie a început să scoată un sunet grav și gălgâitor și n-am mai izbutit să ascund față de mine însumi că ceva probabil mersese foarte anapoda în planul nostru. Adică, știu că însurătoarea este o afacere destul de serioasă și că atunci când un tip își dă seama că e pe cale să o facă, se întâmplă deseori să se agite nițeluș, dar nu mai văzusem niciodată un bărbat abia logodit care să-și piardă cumpătul în asemenea hal.

Gussie și-a ridicat privirea. Avea ochii posomorîți. S-a luat cu mâinile de cap.

— La revedere, Bertie, a spus el ridicându-se în picioare.
Mi s-a părut că descopăr o neconcordanță.
— Vrei să zici „Bună”, nu-i așa?
— Nu. La revedere. Plec.
— Încotro?
— În grădina de legume. Să mă înece.
— Nu fi tâmpit.
— Nu ...sunt tâmpit. Sunt un tâmpit, Jeeves?
— Poate puțin nechibzuit, domnule.
— Că mă înece?
— Da, domnule.
— Crezi că, în general, n-ar trebui să mă înece?
— Nu v-aș recomanda-o, domnule.
— Foarte bine, Jeeves. Ți accept decizia, în fond, ar fi cam neplăcut pentru doamna Travers să descopere un cadavru umflat plutind în iaz.
— Da, domnule.
— Și a fost foarte cumsecade cu mine.
— Da, domnule.
— Și tu ai fost foarte cumsecade cu mine, Jeeves.
— Mulțumesc, domnule.
— Și tu, Bertie. Foarte cumsecade. Toată lumea a fost cumsecade cu mine. Foarte, foarte cumsecade. Chiar foarte cumsecade. Nu pot să mă plâng. Bine, în schimb, mă duc să mă plimb.

L-am urmărit cu ochii bulbucăți cum s-a împleticit afundându-se în întuneric.

— Jeeves, am zis eu și recunosc lejer că de emoție am behăit ca un miel care îi atrage atenția oii-părinte, ce naiba a fost asta?

— Domnul Fink-Nottle nu este tocmai în apele lui, domnule. A trecut printr-o experiență chinuitoare.

M-am căznit să pun cap la cap un scurt rezumat al evenimentelor precedente.

— L-am lăsat aici împreună cu domnișoara Bassett.

— Da, domnule.

— Am înduișat-o.

— Da, domnule.

— Știa exact ce are de făcut. L-am instruit ce să spună, cuvânt cu cuvânt.

— Da, domnule. Așa m-a informat și domnul Fink-Nottle.

— Păi, atunci...

— Regret să spun, domnule, că a existat o mică hibă.

— Adică ceva nu a mers cum trebuie?

— Da, domnule.

Nu pricepeam. Creierul părea că se clatină pe tron.

— Dar cum s-ar fi putut ca să meargă ceva prost? îl iubește, Jeeves.

— într-adevăr, domnule?

— Chiar ea mi-a spus-o. Tot ce avea de făcut era s-o ceară în căsătorie.

— Da, domnule.

— Păi, a cerut-o?

— Nu, domnule.

— Atunci despre ce naiba a vorbit?

— Despre salamandre, domnule.

— Salamandre?

— Da, domnule.

— Salamandre?

— Da, domnule.

— Dar de ce a vrut să vorbească despre salamandre?

— N-a vrut să vorbească despre salamandre, domnule. După cum am înțeles de la domnul Fink-Nottle, nimic nu ar fi putut fi mai departe de planurile lui.

Pur și simplu, nu puteam pricepe ideea.

— Dar nu poți forța un om să vorbească despre salamandre.

— Domnul Fink-Nottle a căzut victimă unui atac neașteptat și nefericit de nervozitate, domnule. Când s-a văzut singur cu tânăra domnișoară, recunoaște că s-a demoralizat. În asemenea circumstanțe, domnii vorbesc adesea la întâmplare, spunând primul lucru care se întâmplă să le treacă prin cap. Și acesta, în cazul domnului Fink-Nottle, se pare că a fost salamandra și cum să te porți cu ea când este bolnavă sau sănătoasă.

Mi-a căzut vâlul de pe ochi. Am înțeles. Și mie mi s-a întâmplat cam la fel în momentele de criză. îmi amintesc că odată l-am distras pe un dentist care lucra cu freza la unul dintre premolarii mei și l-am reținut aproape zece minute cu o povestire despre un scoțian, un irlandez și un evreu. Pur și simplu, din instinct. Cu cât voia mai mult să înfigă freza, cu atât mai mult spuneam „Huo, băi”, „Domn'e” și „Oi, oi”. Când îți pierzi sângele rece, atunci doar bolborosești.

Puteam să mă pun în locul lui Gussie. Puteam contempla scena. Acolo, el și alde Bassett, singuri laolaltă în tăcerea nopții. Fără îndoială, așa cum l-am sfătuit, a trântit poveștile despre amurguri și prințese fermecate și așa mai departe, iar apoi a ajuns la faza când trebuia să spună chestia aia că are ceva să-i spună. Aici, bănuiesc, ea și-a coborât pleoapele și a zis „O, da?”

Iar apoi îmi închipui că el a spus că era ceva foarte important, la care se presupune că răspunsul ei a fost unul de genul „Zău?” sau „într-adevăr?” sau poate numai a tras viguros aer în piept. Și apoi privirile li s-au întâlnit, la fel cum a întâlnit-o a mea pe cea a dentistului, lui i s-a părut că ceva l-a pocnit brusc în stomac, a văzut negru în fața ochilor și și-a auzit vocea cum începe să debiteze vrute și nevrute despre salamandre. Da, înțelegeam psihologia.

Cu toate astea, m-am pomenit că-l învinovățesc pe Gussie. Când a descoperit că își exagerează așa tendința de a bate câmpii despre salamandre, bineînțeles că ar fi trebuit să-și revină, chiar dacă asta ar fi însemnat să stea acolo fără să spună nimic. Indiferent cât de emoționat ar fi fost, ar fi trebuit să aibă suficientă minte pentru a-și da seama că treaba se încurcă. Nici unei fete, când i s-a dat de înțeles că un bărbat e pe cale să-și descarce sufletul într-o fervoare a pasiunii, nu-i place să-l vadă cum pune la păstrare întregul subiect, preferând un discurs despre Salamandridae acvaticae.

— Rău, Jeeves.

— Da, domnule.

— Și cât timp a continuat necazul ăsta?

— Un răstimp deloc neînsemnat, am înțeles, domnule. După spusele domnului Fink-Nottle, i-a furnizat domnișoarei Bassett informații complete și aprofundate nu numai cu privire la salamandra obișnuită, dar și despre varietățile palmate și cu creastă. I-a povestit cum salamandrele trăiesc în apă în timpul perioadei de reproducere, hrănindu-se cu mormoloci de broască, larve de insecte și crustacee; cum mai târziu își croiesc drum pe uscat și mănâncă limacși și viermi; cum salamandra nou-născută are trei perechi de branhii externe, lungi și care seamănă cu prunele. Și tocmai remarca faptul că salamandrele de apă diferă de cele obișnuite prin forma cozii, care este comprimată, și că un dimorfism sexual pronunțat predomină la majoritatea speciilor, când tânăra domnișoară s-a ridicat în picioare și a spus că s-a gândit să se ducă în casă.

— Și apoi...

— S-a dus, domnule.

Am rămas pe loc reflectând. Din ce în ce mai mult a început să mă obsedeze cât de nemaipomenit de dificil era să-l ajuți pe un tip ca Gussie. Părea să-i lipsească într-o măsură atât de mare vioiciunea și lustrul. Cu o nemărginită osteneală îl manevrezi într-o poziție în care tot ce are de făcut este să pornească înainte la atac, iar el nu pornește înainte la atac, ci o ia pe ocolite, ratând complet obiectivul.

— Dificil, Jeeves.

— Da, domnule.

Bineînțeles că în circ. mai fericite aș fi sondat și opiniile lui despre această chestiune. Dar după cele întâmplate cu privire la sacoul ăla alb marinăresc, buzele îmi erau pecetluite.

— Păi, trebuie să mă mai gândesc.

— Da, domnule.

— Să-mi șlefuiesc un pic creierul și să mă străduiesc să găsesc o cale de ieșire.

— Da, domnule.

— Ei bine, noapte bună, Jeeves.

— Noapte bună, domnule.

Și s-a îndepărtat ca o siluetă tremurătoare, lăsând un Bertram Wooster gânditor stând în picioare nemișcat în umbră. Mi se părea greu să-mi închipui ce ar fi mai bine să fac.

Nu știu dacă ți s-a întâmplat vreodată, dar am remarcat la mine că, pus în fața unei probleme care pe moment pare să mă zăpăcească și să mă pună în încurcătură, un somn bun deseori îmi aduce și soluția a doua zi dimineață.

Așa a fost și de data asta.

Mahării care studiază chestiunile astea pretind, am senzația, că lucrul are legătură cu mintea subconștientă și e foarte posibil să aibă dreptate. Nu m-aș fi repezit să afirm că am o minte subconștientă, dar presupun că o am fără să știu și fără îndoială era acolo, trudindu-se sârguincioasă în vechea poziție pe când Wooster cel trupesc își făcea cele opt ore.

Pentru că, imediat ce mi-am deschis ochii a doua zi, am văzut lumina. Păi, nu vreau să spun exact așa, pentru că evident asta am văzut. Ce vreau să spun e că mi-am dat seama că aveam chestiunea bine conturată. Buna și bătrâna m. subconștientă se achitase de obligațiile ei și am priceput exact

ce pași trebuie făcuți pentru a-l vârî pe Augustus Fink-Nottle printre practicienii de tip Romeo.

Aș vrea, dacă poți să-mi oferi o clipă din timpul tău prețios, să te gândești la conversația pe care am avut-o cu el în grădină în seara precedentă. Nu bucată cu peisajul scânteietor, nu mă refer la asta, ci la partea finală. Și acum o să-ți amintești că, atunci când m-a anunțat că nu se atinge niciodată de băuturi alcoolice, am clătinat un pic din cap, crezând că asta îți slăbește inevitabil forțele când vine vorba să ceri o fată în căsătorie.

Iar evenimentele au arătat că temerile mele erau fondate.

Supus unui test, cu nimic altceva decât suc de portocale în stomac, el s-a dovedit a fi total neputincios. Într-o situație unde era nevoie de vorbe topite în pasiune, care să o străpungă pe Madeline Bassett aidoma unui burghiu incandescent într-un sfert de kilogram de unt, el nu a rostit nici o silabă care să poată aduce vreo îmbujorare pe obrazul modestiei, și în schimb i-a ținut un discurs despre salamandre, bine adus din condei, dar, în condițiile astea, cam deplasat.

O fată romantică nu poate fi cucerită cu o asemenea tactică. Evident, înainte de a încerca să meargă mai departe, Augustus Fink-Nottle trebuia să fie înduplecat să lepede inhibițiile restrictive ale trecutului și să se alimenteze cu combustibil. Un Fink-Nottle gata de atac și sigur de sine trebuie să-și regleze socotelile cu alde Bassett în runda a doua.

Numai așa o să izbutească ziarul Morning Post să-și câștige cele zece lire, sau câte or fi, tipărind anunțul nunții care va să vie.

După ce am ajuns la concluzia asta, restul mi s-a părut ușor și, când Jeeves mi-a adus ceaiul, deja concepusem un plan complet și detaliat. Tocmai voiam să i-l prezint, chiar am apucat să spun introductivul „Hei, Jeeves”, când am fost întrerupt de venirea lui Tuppy. A intrat apatic în cameră și cu durere în suflet am observat că odihna de peste noapte nu îmbunătățise nici un pic înfățișarea bieteii epave. Într-adevăr, așa spune eu, chiar arăta și mai rău decât când îl văzusem ultima oară. Dacă îți poți imagina un bulldog care tocmai a fost altoit în coaste și căruia o pisică i-a șterpelit cina, îți poți da seama cam cum arăta Hildebrand Glossop stând acum în fața mea.

— Pe visceralele mele, Tuppy, bătrâne hoit, am spus cu tristețe în voce, arăți cam pământiu pe alocuri.

Jeeves a șters-o pe nesimțite de lângă noi, în felul ăla al lui plin de tact, aidoma unui tipar, iar eu i-am făcut semn relicvei să ia loc.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

A venit să se ancoreze pe pat și o vreme a rămas jucându-se în tăcere cu cuvertura.

— Am trecut prin toate chinurile iadului, Bertie.

— Prin ce?

— Prin chinurile iadului.

— O, iadul? Și ce te-a dus într-acolo?

Încă o dată a amuțit, holbându-se cu o privire sumbră. Urmărindu-i privirea, am văzut că se uita la o fotografie mărită a unchiului Tom într-un soi de uniformă masonică, care se afla pe polița de deasupra șemineului. De ani de zile am tot încercat să discut despre fotografia asta cu mătușa Dahlia, sugerându-i două alternative: a) să ardă chestia aia hidoasă; sau b) dacă trebuie neapărat s-o păstreze, să-mi dea altă cameră când vin în vizită. Dar ea refuză să accepte. Spune că-mi face bine. Disciplina e folositoare, susține ea, mă învață că viața are și o parte mai întunecată și că nu am fost lăsați pe lume numai pentru plăcere.

— întoarce-o cu fața la perete dacă îți provoacă suferință, Tuppy, am spus cu blândețe.

— Hă?

— Fotografia aia a unchiului Tom pe post de capelmaistru.

— N-am venit aici să discut despre fotografii. Am venit să caut consolare.

— Și o s-o găsești. Care-i baiul? Ești îngrijorat din pricina Angelei, presupun. Păi, nu-ți fie teamă. Mai am un alt plan bine făcut pentru a o da gata pe micuță. Îți garantez că o să plângă la pieptul tău înainte să apună soarele cela.

S-a rățoit tăios la mine.

— Nici o șansă!

— Țup, Ptii!

— Hă?

— Adică „Ptiu, Tuppy”. Îți spun că o să-mi iasă. Tocmai aveam de gând să-i descriu planul ăsta al meu lui Jeeves când ai intrat. N-ai vrea să-l auzi?

— Nu vreau să aud nici o porcărie de plan de-al tău. Planurile nu-s bune de nimic. S-a dus și s-a îndrăgostit de alt tip, iar acum îmi urăște ficiații.

— Aiurea.

— Nu-i aiurea.

— Tuppy, ascultă de cineva care poate citi în sufletul femeilor, Angela încă te iubește.

— Ei bine, nu prea s-a văzut azi-noapte în cămară.

— O, ai fost azi-noapte în cămară?

— Da.

— Și Angela a fost acolo?

— Da. Și mătușa ta. În plus, și unchiul tău.

Mi-am dat seama că aveam nevoie de adnotări. Toate astea erau noutăți pentru mine. Mi-am petrecut o grămadă de vreme la Brinkley Court de-a lungul timpului, dar n-am avut idee că acea cămară era un asemenea loc public. Se pare că devenise mai mult un soi de bufet expres dintr-un hipodrom.

— Spune-mi toată povestea cu cuvintele tale, am zis, fără să omiți nici un amănunt, oricât de neînsemnat ar părea el, pentru că nu se știe niciodată cât de important poate fi chiar și cel mai banal amănunt.

Pentru o clipă, a studiat fotografia cu o melancolie crescândă.

— Bine, a zis. Iată ce s-a întâmplat. Știi ce părere aveam despre plăcinta aia cu rinichi.

— Mda.

— Păi, cam pe la unu noaptea m-am gândit că venise vremea. M-am strecurat afară din cameră și am coborât pe scară. Plăcinta părea că-mi face cu ochiul.

Am încuviințat din cap. Știu cum fac plăcintele.

— Am ajuns în cămară. Am dibuit-o. Am pus-o pe masă. Am găsit furculiță și cuțit. Am adunat sarea, piperul și muștarul. Erau și niscaiva cartofi reci. I-am luat și pe ăia. Și tocmai eram pe punctul să mă pun serios pe treabă, când am auzit un zgomot în spatele meu și la ușă era mătușa ta. Într-un capot albastru cu galben.

— Jenant.

— Foarte.

— Presupun că n-ai mai știut în ce parte să te uiți.

— M-am uitat la Angela.

— A venit cu mătușa mea?

— Nu. Cu unchiul tău, un minut sau două mai târziu. El purta o pijama mov și ținea un pistol. L-ai văzut vreodată pe unchiul tău în pijama cu un pistol?

— Niciodată.

— N-ai pierdut cine știe ce.

— Povestește-mi, Tuppy, m-am interesat eu, pentru că ardeam de nerăbdare să mă lămuresc, despre Angela. A existat vreo sclipire fugară de blândețe în privirea ei când și-a îndreptat-o spre tine?

— Nu și-a îndreptat-o spre mine. Și-a îndreptat-o spre plăcintă.

— A spus ceva?

— Nu imediat. Unchiul tău a vorbit primul. I-a spus mătușii tale: „Doamne, apără-mă, Dahlia, ce faci aici?” La care ea a replicat: „Păi, că veni vorba, veselul meu somnambul, tu ce faci?” Apoi unchiul tău a spus că s-a gândit că au intrat hoții în casă pentru că a auzit zgomote.

Am încuviințat încă o dată din cap. Puteam să înțeleg ce spunea. Încă de când fereastra bucătăriei auxiliare a fost găsită deschisă în anul când Lumina Strălucitoare a fost descalificat la Cesarewitch pentru obstrucție, pe unchiul Tom l-a apucat o teamă pronunțată de hoți. Încă îmi mai amintesc ce-am simțit când, venind în vizită pentru prima oară după ce pusese gratii la toate ferestrele și încercând să-mi scot capul afară pentru a lua o gură de aer de țară, aproape că mi-am crăpat țeasta izbindu-mă de un soi de grilaj de fier, așa cum vezi pe la închisorile medievale mai rigide.

— Ce fel de zgomote?” a întrebat mătușa ta. „Zgomote ciudate”, a spus unchiul tău. La care Angela, cu un clinchet metalic răutăcios în voce – șopârlița asta – a făcut observația: „Bănuiesc că era domnul Glossop care mânca”. Și apoi mi-a aruncat o privire. Era genul ăla de privire revoltată și

mirată pe care o femeie foarte spirituală i-o aruncă unui grăsan care soarbe supă într-un restaurant. Genul de privire care îl face pe un individ să se simtă de parcă ar măsura un metru și jumătate în talie și ar avea colaci babani de șunci de prisos care se revarsă peste guler în spate. Și a adăugat, vorbind pe același ton nesuferit: „Ar fi trebuit să-ți spun, tată, că domnului Glossop îi place să mănânce sănătos de trei sau patru ori pe noapte. îl ajută să reziste până la micul dejun. Are o poftă de mâncare uluitoare. Vezi, practic, deja a terminat o plăcintă mare cu rinichi”.

În vreme ce rostea cuvintele astea, o agitație febrilă a pus stăpânire pe Tuppy. Ochiul îi sclipea de o lumină stranie și a lovit violent cu pumnul în pat, fiind cât p-aci să-mi ardă una zdravănă în picior.

— Asta m-a durut, Bertie. Asta m-a usturat. Nici măcar nu mă apucasem de plăcinta aia. Dar așa sunt femeile.

— Eternul feminin.

— Și i-a dat înainte cu remarcele. „N-ai idee”, a spus ea, „cât de mult iubește domnul Glossop mâncarea. Trăiește pentru ea. întotdeauna mănâncă șase sau șapte mese pe zi și apoi o ia de la capăt după ora de culcare. Mi se pare minunat”. Mătușa ta a părut interesată și a spus că asta îi amintește de un boa constrictor. Angela a întrebat-o: nu cumva a vrut să spună piton? Și apoi au început să se contrazică pe tema ce fel de șarpe era. Între timp, unchiul tău învârtea pistolul ăla afurisit al lui punând în pericol viețile din preajma-i. Iar plăcinta zăcea acolo pe masă, fără ca eu să mă pot atinge de ea. începi să înțelegi de ce am zis că am trecut prin chinurile iadului.

— Mda. Nu a fost tocmai plăcut.

— Curând după aceea, mătușa ta și Angela și-au încheiat disputa, hotărând că Angela a avut dreptate și că le aminteam de un piton. Și aproape imediat ne-am dus înapoi spre paturile noastre, iar Angela m-a avertizat pe un ton matern să nu urc prea repede treptele. După șapte sau opt mese zdravene, a zis ea, un bărbat cu constituția mea trebuie să fie foarte atent la pericolul unei crize de apo-plexie. A spus că și cu câinii e la fel. Când se îngrașă prea tare și mănâncă prea mult, trebuie să ai grijă să nu urce scara prea repede,

— pentru că asta îi determină să respire greu și să gâfâie și le face rău la inimă. A întrebat-o pe mătușa ta dacă își aduce aminte de prepeli-carul care a murit, Ambrose. Iar mătușa ta a zis: „Bietul și bătrânul Ambrose, nu puteai să-l ții departe de găleata cu gunoi”. Și Angela a spus: „Exact, așa

că te rog, fii atent, domnule Glossop”. Iar tu îmi spui că încă mă mai iubește!

Am încercat din răspuțeri să-l încurajez.

— Ee, tachinare feminină!

— Tachinare feminină pe dracu'. Și-a pierdut interesul pentru mine. Chiar dacă odată am fost idealul ei, acum sunt mai puțin decât praful de sub roțile șaretei sale. S-a îndrăgostit lulea de tipul ăsta, oricare ar fi el, la Cannes și acum nici nu mai suportă să mă vadă.

Mi-am ridicat sprâncenele.

— Dragul meu Tuppy, nu dai dovadă de bun-simț în povestea asta cu Angela și tipul de la Cannes. Iartă-mă că-ți spun, dar ai o idee fixe.

— O ce?

— O idee fixe. Știi tu. Una dintre chestiile alea pe care le au uneori tipii. Ca iluzia aia a unchiului Tom că toți cei care au avut chiar și cea mai mică problemă cu poliția stau la pândă în grădină, așteptând să aibă șansa de a pătrunde în casă. Vorbești întruna despre tipul ăla de la Cannes, dar nu a existat nici un tip la Cannes și o să-ți spun și de ce sunt atât de sigur de asta. În timpul celor două luni petrecute pe Riviera, s-a întâmplat ca Angela și cu mine să fim practic nedespărțiți. Dacă ar fi existat cineva care să-i dea târcoale, l-aș fi ochit cât ai clipi.

A tresărit. Se vedea că asta îl impresionase.

— O, cu tine a stat tot timpul la Cannes, nu-i așa?

— Presupun că n-a schimbat nici două vorbe cu altcineva, bineînțeles, în afară de conv. superficială de la cină, când stătea la o masă aglomerată sau vreo remarcă întâmplătoare în mulțimea de la cazinou.

— Înțeleg. Adică orice chestie precum băi mixte și plimbări sub clar de lună a făcut-o numai în compania ta?

— Așa e. Se și glumea pe seama asta în hotel.

— Probabil că ți-a plăcut.

— O, categoric. Dintotdeauna am fost atașat de Angela.

— O, da?

— Când eram copii, obișnuia să spună că e mica mea iubită.

— Zău?

— Absolut.

— Înțeleg.

A rămas dus pe gânduri, în vreme ce eu, bucuros că l-am lăsat cu inima împăcată, mi-am băut ceaiul. Și curând după aceea s-a auzit bătaia

gongului din holul de jos, iar el a tresărit ca un cal de război la sunetul goarnei.

— Micul dejun! a zis el și a tulit-o ca de pe linia de start, lăsându-mă să meditez și să chibzuiesc. Și cu cât meditam și chibzuiam mai dihai, cu atât mai vârtos mi se părea că acum totul arăta destul de bine. îmi dădeam seama că Tuppy, în ciuda acelei scene dureroase din cămară, încă o mai iubea cu pasiune pe Angela.

Asta însemna că puteam avea încredere că planul la care mă referisem o să dea lovitura. și cum găsisem o cale să aplanez dificultățile cazului Gussie-Bassett, se părea că nu mai am nici un motiv de îngrijorare.

Cu inima ușoară, m-am adresat lui Jeeves când a intrat să ia tava cu ceai.

—13

— Jeeves, am zis.

— Domnule?

— Tocmai am stat la taclale cu tânărul Tuppy, Jeeves. Ai observat cumva că nu arăta prea zglobiu în dimineața asta?

— Da, domnule. Mi s-a părut că chipul domnului Glossop era marcat de amprenta palidă a gândurilor.

— Mda. S-a întâlnit cu verișoara mea, Angela, în cămară azi-noapte și a urmat un dialog cam dureros.

— îmi pare rău, domnule.

— Nici pe jumătate cât i-a fost lui. L-a găsit lângă o plăcintă cu rinichi și, aparent, a fost un pic caustică vorbind despre grăsanii care trăiesc numai pentru a mânca.

— Extrem de inoportun, domnule.

— Foarte. De fapt, mulți ar spune că lucrurile au mers atât de departe între cei doi, încât nimic n-ar mai putea acum să astupe hăul. O fată care face bășcălie, vorbind despre pitoni umani care mănâncă nouă sau zece mese pe zi și trebuie să fie atenți și să nu urce în grabă treptele fiindcă îi paște pericolul unei crize de apoplexie, este o fată despre care mulți ar zice că i-a pierit iubirea din suflet. N-ar spune lumea așa, Jeeves?

— Incontestabil, domnule.

— Atunci se înșală.

— Credeți, domnule?

— Sunt convins. Cunosc eu muierile astea. Nu te poți lua după ce spun.

— Credeți că criticile domnișoarei Angela nu ar trebui să fie luate au pied de la lettre, domnule?

— Hă?

— În engleză, s-ar spune „literal”.

— Literal. Exact asta am vrut să spun. Știi cum sunt fetele. O mică ciondăneală le dă peste cap. Dar în profunzime, vechea iubire încă mai există. Am dreptate?

— Aveți dreptate, domnule. Poetul Scott...

— S-a făcut, Jeeves!

— Prea bine, domnule.

— Și pentru a readuce vâjâind vechea iubire la suprafață, e nevoie numai de un tratament corect.

— Și prin „tratament corect”, domnule, înțelegeți...

— O manevră deșteaptă, Jeeves. Un strop din bătrâna muncă vicleană. Îmi dau seama ce trebuie făcut ca să-i dau un brânci verișoarei Angela pentru a reveni la normalitate. Să-ți spun, nu?

— Dacă sunteți amabil, domnule.

Mi-am aprins o țigară și l-am privit cu agerime prin fum. A așteptat plin de respect să-mi dezlănțui cuvintele pline de înțelepciune.

Trebuie să spun despre Jeeves că – până nu începe, așa cum e atât de capabil s-o facă, să se bage în treabă, să caute nod în papură și să pună piedici – este un foarte bun ascultător. Nu știu dacă e chiar entuziasmat s-o facă, dar pare entuziasmat și asta-i marea chestie.

— Să presupunem că te plimbi prin jungla nemărginită, Jeeves, și ți se întâmplă să dai peste un pui de tigru.

— Probabilitatea este neglijabilă, domnule.

— Nu contează. Haide să presupunem asta.

— Prea bine, domnule.

— Și acum să presupunem că arunci cu apă pe puiul ăla de tigru și să mai presupunem că ajunge la urechile mamei lui ce pățește el. Ce atitudine te-ai aștepta să aibă acea mamă? În ce stare de spirit crezi că o să se apropie de tine tigroaica?

— Aș anticipa că ar da niscaiva semne de supărare, domnule.

— Pe bună dreptate. Datorită unei chestii care se cheamă „instinct matern”, nu?

— Da, domnule.

— Foarte bine, Jeeves. Să presupunem acum că în ultima vreme a existat puținică răceală între puiul ăsta de tigru și tigroaica. Hai să zicem că de

câteva zile n-au vorbit unul cu altul. Crezi că asta ar influența în vreun fel energia cu care ea ar sări în ajutorul puiului?

— Nu, domnule.

— Exact. Țasta e pe scurt planul meu, Jeeves. Am de gând să o trag pe verișoara mea, Angela, deoparte, într-un loc izolat și să-l fac pe Tuppy albie de porci așa cum merită.

— Să-l faceți albie de porci, domnule?

— Să-l bârfesc. Să dau de-a azvârlita cu el. Să-l înjur. Să-l demasc. O să fiu foarte concis, spunând că în opinia mea Tuppy este în esență mai mult un porc sălbatic african bubos decât un fost elev al unei vechi școli publice englezești. Ce o să urmeze? Când o să audă că-l atac, inima feminină a verișoarei mele, Angela, o să se înnegrească precum mătulul. Tigroaica maternă din ea o să se trezească. Indiferent ce frecuşuri ar fi avut, ea o să-și amintească doar că el e bărbatul pe care îl iubește și o să-i sară în apărare. Iar de aici și până la a-i sări în brațe și a îngropa trecutul răsuflat n-o să fie decât un pas. Ce zici de asta?

— Ideea e ingenioasă, domnule.

— Noi, Wooster-ii, suntem ingenioși, Jeeves, extrem de ingenioși.

— Da, domnule.

— De fapt, nu vorbesc fără să am și ceva cunoștințe. Am testat teoria asta.

— Într-adevăr, domnule?

— Da, personal. Și funcționează. Luna trecută stăteam pe o stâncă din Antibe, urmă-rindu-i leneș cu privirea pe înotătorii care se zbânțuiau prin apă, iar o fată pe care o cunoșteam puțin a arătat cu degetul spre un scafandru și m-a întrebat dacă nu mi se pare că picioarele lui sunt cea mai imbecilă pereche de proptele care i-au fost repartizate vreodată unei ființe umane. Am replicat că da, într-adevăr, și pentru o perioadă de vreo două minute am fost teribil de zeflemitor și de ironic la adresa prăjinelor individului. La sfârșitul acestui răstimp, m-am simțit brusc de parcă aș fi fost înhățat de un ciclon. Începând cu o critică la adresa propriilor mele mădulare, care, a zis ea destul de corect, nu sunt ceva cu care să mă umflu în pene, fata asta a continuat să-mi analizeze manierele, morala, intelectul, aspectul fizic și felul de a mânca sparanghel, cu o asemenea înverșunare, încât după ce a terminat, cel mai bun lucru care se putea spune despre Bertram era că, din câte se știe, nu a săvârșit niciodată vreo crimă sau nu a dat foc vreunui cămin de orfani. Investigațiile ulterioare au dovedit că era

logodită cu tipul cu picioarele și că avuseseră o mică dispută cu o seară înainte pe tema dacă ar fi trebuit să deschidă sau nu licitația cu două pici, având totul în afară de as. În noaptea aia i-am văzut luând cina împreună și dând toate semnele de încântare, căci se împăcaseră și iubirea încă le mai strălucea în priviri. Asta-i explicația, Jeeves.

— Da, domnule.

— Mă aștept la rezultate similare de la verișoara mea, Angela, când o să încep să-l terfelesc pe Tuppy. Îmi închipui că până la prânz logodna o să fie iar valabilă și inelul de platină cu diamant o să sclipească iar ca altădată pe degetul ei mijlociu. Sau pe inelar?

— Nu chiar până la prânz, domnule. Camerista domnișoarei Angela mi-a adus la cunoștință că domnișoara Angela a plecat cu mașina azi-dimineață devreme, cu intenția de a-și petrece ziua cu niște prieteni din vecini.

— Păi, atunci, la jumătate de oră după ce se întoarce. Astea-s fleacuri, Jeeves. Hai să nu despicăm firul în patru.

— Nu, domnule.

— Chestia e că, în ceea ce-i privește pe Tuppy și pe Angela, putem spune încrezător că totul o să fie în curând mișto, ca înainte. Și ce gând îmbietor mi se pare, Jeeves.

— Foarte adevărat, domnule.

— Dacă există ceva care să mă indispună, atunci sunt două inimi care se iubesc și care s-au înstrăinat una de alta.

— E ușor de înțeles, domnule.

Am pus chiștocul țigării în scrumieră și mi-am aprins alta pentru a arăta că am încheiat Cap. I.

— S-a făcut, atunci. Gata cu frontul de vest. Acum să-l studiem pe cel de est.

— Domnule?

— Vorbesc în parabole, Jeeves. Vreau să spun că acum o să ne ocupăm de afacerea lui Gussie și a domnișoarei Bassett.

— Da, domnule.

— Aici, Jeeves, e nevoie de metode mai directe. Când ne gândim la cazul lui Augustus Fink-Nottle, trebuie să ținem bine minte că avem de-a face cu un zevzec.

— O faptură sensibilă ar fi, poate, o expresie mai blândă, domnule.

— Nu, Jeeves, un zevzec. Iar cu zevzecii trebuie să adopți o tactică directă, dură și puternică. Psihologia nu te duce nicăieri. Tu, dacă aș putea

să-ți amintesc fără a-ți jigni sentimentele, ai picat în capcana de a o lua razna cu psihologia în legătură cu acest Fink-Nottle, iar rezultatul a fost un fiasco. Ai încercat să-i faci vânt spre linia inamică împo-poționându-l într-un costum de Mefistofel și trimițându-l la un bal mascat, părerea ta fiind că niște colanți purpurii o să-i insufle curaj. Inutil.

— Problema nu a fost de fapt supusă la teste, domnule.

— Nu. Pentru că n-a ajuns la bal. Și asta îmi întărește argumentul. Un bărbat care pleacă cu taxiul la un bal mascat și nu ajunge acolo este în mod vădit un zevzec fără pereche. Nu cred că am cunoscut vreodată pe cineva care să fie un fraier atât de al naibii de cretin încât să nu poată ajunge nici măcar la un bal mascat. Tu ai cunoscut, Jeeves?

— Nu, domnule.

— Și nu uita asta, pentru că ceea ce vreau să subliniez înainte de toate e: chiar dacă Gussie ar fi ajuns la balul ăla, chiar dacă în colanții ăia stacojii, cu ochelarii lui cu ramă de baga, nu i-ar fi provocat fetei vreo criză, chiar dacă ea și-ar fi revenit din șoc, iar el ar fi fost în stare să danseze și, în general, să se tragă de șireturi cu ea, chiar și atunci eforturile tale ar fi fost zadarnice, pentru că, în costum de Mefistofel sau fără costum de Mefistofel, Augustus Fink-Nottle nu ar fi izbutit niciodată să-și facă curaj pentru a o ruga să fie a lui. Rezultatul ar fi fost doar că ea ar fi auzit discursul ăla despre salamandre cu câteva zile mai devreme. Și de ce asta, Jeeves? Să-ți spun de ce?

— Da, domnule.

— Pentru că s-ar fi înhămat fără speranță la chestia asta numai cu suc de portocale.

— Domnule?

— Gussie e dependent de sucul de portocale. Nu bea altceva.

— Nu știam acest lucru, domnule.

— Mi-a spus-o cu gura lui. Ori din cauza vreunei boli ereditare, ori pentru că i-a promis mamei lui, ori pur și simplu pentru că nu-i place la gust, Gussie Fink-Nottle niciodată în decursul carierei sale nu și-a turnat măcar un gin tonic pe laringe. Și se așteaptă – zevzecul ăsta se așteaptă, Jeeves – iepurele ăsta cu formă umană temător, sfios și bâlbâit, se așteaptă ca în condițiile astea să o ceară în căsătorie pe fata iubită. Nici nu știi dacă să râzi sau să plângi, nu?

— Considerați că abstenența totală este un handicap pentru un bărbat care își dorește să facă o cerere în căsătorie, domnule?

Întrebarea m-a uimit.

— Păi, pe toți dracii, am spus uluit, sigur știi și tu asta. Pune-ți mintea la contribuție, Jeeves. Gândește-te ce înseamnă o cerere în căsătorie. Înseamnă că un tip cuviincios și care se respectă trebuie să se audă spunând lucruri care, dacă le-ar fi auzit pe ecran, l-ar fi făcut să se năpustească la casa de bilete și să-și ceară banii înapoi. Îl lași să facă o încercare cu suc de portocale și ce se întâmplă? Rușinea îi pecetluiește buzele sau, dacă nu se întâmplă asta, se demoralizează și începe să gângurească. Gussie, de exemplu, așa cum am văzut, gângurește despre salamandre sincopate.

— Salamandre cu creastă, domnule.

— Sincopate sau cu creastă, nu contează. Chestia e că gângurește și o să gângurească din nou dacă mai face o încercare. Dacă nu – și aici vreau să mă urmărești cu atenție, Jeeves – dacă nu se iau urgent măsurile de rigoare. Numai niscaiva măsuri active, aplicate cu promptitudine, îi pot oferi acestui biet zevzec fricos zyâcjil necesar. Și de aceea, Jeeves, intenționez ca mâine să pun mâna pe o sticlă de gin și să-i torn o cantitate generoasă din el în sucul lui de portocale de la prânz.

— Domnule?

Am plescăit din limbă.

— Am mai avut ocazia, Jeeves, am spus pe un ton muștrător, să comentez felul în care spui „Ei bine, domnule” și „într-adevăr, domnule?”. Profit de ocazie să te anunț că am obiecții la fel de zdravene și asupra simplului „Domnule?”. Cuvântul pare să sugereze că, în opinia ta, am făcut o afirmație sau am dezbătut un plan atât de bizar, încât creierul tău amețește din cauza lui. În exemplul de față, n-ai nici un motiv să spui „Domnule?”. Planul pe care l-am prezentat judecat la rece e în întregime logic și rezonabil și nu ar trebui să provoace nici o neliniște. Sau nu crezi asta?

— Ei bine, domnule...

— Jeeves!

— Îmi cer scuze, domnule. Expresia mi-a scăpat neintenționat. Ce am avut intenția să spun, întrucât insistați, era că acțiunea pe care o propuneți pare întrucâtva nechibzuită.

— Nechibzuită? Nu te înțeleg, Jeeves.

— Are un anumit grad de risc, după părerea mea, domnule. Nu este întotdeauna o chestiune simplă să masori efectele alcoolului asupra unui

subiect nedeprins cu un asemenea stimulent. Știu că a avut rezultate nesatisfăcătoare asupra papagalilor.

— Asupra papagalilor?

— Mă gândeam la un incident din viața mea, domnule, de dinainte să intru în serviciul dumneavoastră. Pe vremea aceea eram în serviciul decedatului lord Brancaster, un gentleman care deținea un papagal de care se atașase enorm, iar într-o bună zi pasărea s-a întâmplat să fie cam apatică și înălțimea sa, cu bune intenții de a o face să-și recapete vioiciunea obișnuită, i-a oferit o porție de semințe aromate înmuiate în vin de porto din '84. Pasărea a acceptat recunoscătoare bucățița și a consumat-o dând toate semnele de satisfacție, însă aproape imediat după aceea comportamentul i-a fost marcat de o febrilitate pronunțată. După ce l-a ciupit pe înălțimea sa de degetul mare și a cântat o parte dintr-un cântec marinăresc, a căzut pe fundul coliviei și a rămas acolo pentru o perioadă considerabilă de timp, cu picioarele în aer, incapabil să se miște. Pomenesc de asta, domnule, numai fiindcă...

I-am indicat cu precizie hiba. O văzusem de la început.

— Dar Gussie nu e papagal.

— Nu, domnule, dar...

— După părerea mea, a venit momentul ca chestiunea asta despre ce e Gussie în realitate să fie luată la puricat și clarificată. El pare să se creadă un mascul de salamandă, iar tu acum pari să sugerezi că e un papagal. Adevărul fiind că e doar un zezec normal și are nevoie de o dușcă la fel de mult ca oricine altcineva. Așa că gata cu discuțiile, Jeeves. M-am hotărât. Există un singur mod de a rezolva cazul ăsta dificil și așa l-am creionat eu.

— Prea bine, domnule.

— S-a făcut, Jeeves! Atunci, am terminat cu asta. Și acum mai e ceva. Ai observat că am spus că am de gând să-mi pun planul în aplicare mâine și, fără îndoială, te-ai întrebat de ce am zis că mâine. De ce, Jeeves?

— Deoarece credeți că, dacă e să faci ceva, atunci mai bine o faci cât mai repede cu putință, domnule?

— În parte, Jeeves, dar nu-i numai asta. Principalul motiv pentru care am stabilit data de mai sus este că mâine, deși fără îndoială ai uitat, va avea loc festivitatea de decernare a premiilor la Școala Secundară din Market Snodsbury, la care, după cum știi, Gussie va fi vedeta și maestrul de ceremonii. Așa că vezi tu, turnându-i alcool în suc, noi nu numai că o să-l

încurajăm să o ceară în căsătorie pe domnișoara Bassett, dar o să-l facem să fie și în formă pentru a fascina publicul din Market Snodsbury.

— De fapt, o să prindeți doi iepuri dintr-o lovitură, domnule.

— Exact. E un mod foarte elegant de-a o spune. Și acum mai e un amănunt. Gândin-du-mă mai bine, cred că cel mai indicat ar fi ca tu, nu eu, să-i torni alcoolul în suc.

— Domnule?

— Jeeves!

— îmi cer scuze, domnule.

— Și îți spun și de ce e cel mai bine așa. Fiindcă tu te afli în poziția de a avea ușor acces la substanță. Am observat că în fiecare zi i se servește lui Gussie, într-un ulcior special, numai al lui. Ulciorul o să zacă probabil prin bucătărie pe undeva mâine, înainte de prânz. O să fie lucrul cel mai simplu pentru tine să strecuri câteva degete de gin în el.

— Fără îndoială, domnule, dar...

— Nu spune „dar”, Jeeves.

— Mi-e teamă, domnule...

— Mi-e teamă, domnule” e la fel de rău.

— Ce încerc să spun, domnule, este că îmi pare rău, dar mi-e teamă că trebuie să adopt un univoc noile prosequi.

— Ce să faci?

— Expresia este juridică, domnule, și semnifică hotărârea de a nu îndeplini o faptă. Cu alte cuvinte, deși în general sunt dornic să vă urmez instrucțiunile, domnule, de această dată trebuie să refuz respectuos cooperarea.

— Adică n-o s-o faci?

— întocmai, domnule.

Eram buimăcit. Începeam să înțeleg cum trebuie să se fi simțit un general după ce, ordonând regimentului să treacă la atac, i s-a răspuns că n-are chef.

— Jeeves, am spus, nu mă așteptam la așa ceva din partea ta.

— Nu, domnule?

— Nu, zău așa. Evident, înțeleg că să torni alcool în sucul de portocale al lui Gussie nu e tocmai una dintre îndatoririle tale obișnuite, pentru care îți capeți simbria lunară, iar dacă vrei să respecti cu strictețe contractul, presupun că nu se poate face nimic. Dar îmi dai voie să fac observația că așa ceva nu prea se încadrează în spiritul feudal.

- îmi pare rău, domnule.
- În regulă, Jeeves, în regulă. Nu sunt furios, doar puțin jignit.
- Prea bine, domnule.
- S-a făcut, Jeeves!

Investigațiile au dovedit că prietenii la care se dusese Angela să-și petreacă ziua erau proprietarii unui conac impunător, pe nume Stretchley-Budd, care își făceau veacul într-o speluncă numită Kingham Manor, la vreo doisprezece kilometri distanță în direcția Pershore. Nu-i cunoșteam pe indivizi, dar probabil că o fascinau puternic, din moment ce s-a dezlipit de lângă ei numai când a venit vremea să se întoarcă ca să se îmbrace pentru cină. Prin urmare, doar după ce s-au băut cafelele am reușit să pun lucrurile în mișcare. Am găsit-o în sufragerie și de îndată am început să urc catrafusele în tren.

Cu simțăminte foarte diferite de cele care m-au tulburat când m-am apropiat tot așa de alde Bassett cu douăzeci și patru de ore în urmă, în aceeași sufragerie, m-am îndreptat către locul unde ședea ea. După cum i-am zis și lui Tuppy, am fost dintotdeauna atașat de Angela și nimic nu-mi place mai mult decât o plimbare în compania ei.

După cum arăta, am putut să-mi dau seama cât de amarnic avea nevoie de sprijinul și de ajutorul meu.

Sincer vorbind, am fost zguduit de înfățișarea sărmanei prostuțe. La Cannes fusese o englezoaică de cel mai bun soi, zâmbăreață și fericită, plină de viață ca o juncă. Acum chipul îi era palid și crispat, ca acela al unei mijlocașe de dreapta din echipa de hochei a unei școli de fete care, după ce a încasat una viguroasă în țurloi, a mai fost și penalizată pentru ridicarea crosei deasupra umerilor. În orice adunare normală, atitudinea ei ar fi stârnit remarce instantanee, dar standardul de moho-rală la Brinkley Court sporise atât de vârtos, încât a trecut neobservată. Într-adevăr, nu maș mira dacă unchiului Tom, stând chircit în colțul lui și așteptându-și sfârșitul, nu i se părea nerușinat de veselă.

Am trecut la ordinea de zi plin de blândețe, ca de obicei.

- Salutare, Angela, fetiço.
- Bună, Bertie, dragă.
- Mă bucur că în sfârșit te-ai întors. Mi-a fost dor de tine.
- Zău, iubitele?
- Da, într-adevăr. Te-ar tenta o plimbărică?
- Foarte mult.

— Bine. Am multe să-ți spun între patru ochi.

Cred că în clipa asta, pe bietul Tuppy trebuie să-l fi pocnit un acces subit de crampe. Șezuse foarte aproape, zgâindu-se la tavan, iar acum a zvâcnit zdravăn, ca un somon străpuns de cange, deranjând o măsuță pe care se aflau o vază, un bol cu un potpuriu de flori, doi căței din porțelan și un volum de Omar Khayyam legat în piele moale.

Mătușa Dahlia a emis un țipăt speriat de vânătoare. Unchiul Tom, care probabil și-a imaginat din cauza zgomotului că civilizația a crăpat până la urmă, a contribuit și el la bunul mers al lucrurilor spărgând o ceașcă de cafea.

Tuppy a spus că îi pare rău. Mătușa Dahlia, cu un horcăit muribund, a zis că nu face nimic. Iar Angela, după ce s-a holbat disprețuitoare pentru o clipă, aidoma unei prințese din alte vremuri confruntată cu o dovadă decisivă de stângăcie din partea unui membru deosebit de respingător al lumii interlope, m-a însoțit afară. Și numaidecât am depozitat-o, pe ea și pe mandea, pe una dintre băncile rustice din grădină, fiind gata să intru în miezul problemei.

Dar am considerat că e mai bine, înainte de asta, să destind atmosfera cu o mică șuetă neprotocolară. Nu trebuie să te pripești când vine vorba de o misiune delicată ca aceea la care mă înhămasem. Așa că pentru o vreme am vorbit despre subiecte neutre. Ea a zis că Hilda Stretchley-Budd o reținuse atâta la ei fiindcă o convinsese să mai rămână și să ajute la pregătirile pentru balul servitorilor din noaptea următoare, o sarcină pe care nu prea putea s-o refuze, întrucât tot personalul de la Brinkley Court avea să fie prezent acolo. Am spus că o petrecere strașnică de-o noapte ar putea să fie exact lucrul de care avea nevoie Anatole pentru a se înveseli și a-i distrage atenția. La care mi-a replicat că Anatole n-o să se ducă. Când mătușa Dahlia a insistat să se ducă, el doar a clătinat din cap cu tristețe și a continuat să vorbească despre întoarcerea sa în Provence, unde era apreciat.

După o tăcere sumbră provocată de această afirmație, Angela a zis că iarba era umedă și că se gândea să intre în casă.

Bineînțeles că asta nu se potrivea deloc cu intențiile mele.

— Nu, nu face asta. De când am venit, n-am avut ocazia să discut cu tine.

— O să-mi stric pantofii.

— Pune-ți picioarele în poala mea.

— Bine. Și îmi poți gădila gleznele.

— Mda.

Lucrurile s-au aranjat potrivit celor de mai sus și, pentru câteva minute, am continuat să trângănim vrute și nevrute. Apoi conversația s-a poticnit. Am făcut câteva observații cu privire la efectele de scenă, zugrăvind liniștea amurgului, stelele care mijeau pe cer, licărirea molatică a apelor lacului și ea a zis că da. Ceva a foșnit în tufișurile din fața noastră, iar eu am avansat teoria că putea fi o nevăstuică, iar ea a zis că probabil. Dar fata era vădit îngândurată și am considerat că-i mai bine să nu mai pierd vremea.

— Ei bine, drăguță, am spus, am auzit totul despre mica ta răfuială. Deci clopotele alea n-or să mai bată la nuntă, nu?

— Nu.

— Sigur s-a terminat, nu-i așa?

— Da.

— Păi, dacă vrei să-mi știi părerea, cred că e un stimulent pentru tine, Angela, fată dragă. Cred că-i foarte bine că ai scăpat. E un mister pentru mine cum de l-ai suportat pe Glossop ăsta atâta vreme. Privindu-l în ansamblu, ocupă o poziție inferioară printre vinuri și spirtoase. Un ratat, așa l-aș descrie. Un junghi în coaste și un purcoi din cap până-n picioare. O deplâng pe fata care-și va lega viața de un mitocan ca Tuppy Glossop.

Și am emis un râset aspru și batjocoritor.

— Întotdeauna am crezut că sunteți prieteni buni, a spus Angela.

Am mai scos un râset aspru, un pic mai înțepător decât prima oară.

— Prieteni? Deloc. Mă port politicoș, bineînțeles, când mă întâlnesc cu individul, dar ar fi absurd să spun că sunt prieten cu el. E o cunoștință de la club, o simplă cunoștință. Și apoi, am fost colegi.

— La Eton?

— Doamne sfinte, nu. N-am primi un individ ca ăsta la Eton. La școală, când eram copii, înainte de Eton. Îmi amintesc că era o mică brută jėjoasă. Mânjit peste tot cu cerneală și noroi, se spăla numai joia, din două în două săptămâni. Pe scurt, un neadaptat notabil, ocolit de toată lumea.

Am făcut o pauză. Eram mai mult decât neliniștit. Pe lângă chinul de a trebui să vorbesc așa despre cineva care, cu excepția cazului când desface inele obligându-mă să plonjez în piscină îmbrăcat într-un costum de seară adecvat, fusese întotdeauna un foarte drag și stimat amic intim, se părea că nici nu ajung nicăieri. Nu obțineam rezultate. Zgâindu-se înspre tufișuri,

fără nici un scheunat, ea îndura insinuările și calomniile mele cu un calm aparent degajat.

Am mai făcut o încercare:

— Necioplit” rezumă aproape totul. Mira-m-aș să fi cunoscut vreun plod mai necioplit decât Glossop ăsta. Roagă pe oricine îl știa pe atunci să-l descrie într-un cuvânt, iar cuvântul pe care-l va folosi va fi „necioplit”. Și e la fel și în ziua de azi. Vechea poveste. Băiatul e tatăl bărbatului.

Nu părea că mă auzise.

— Băiatul, am repetat, nevrând să o rateze și pe asta, e tatăl bărbatului.

— Despre ce vorbești?

— Vorbesc despre Glossop ăsta.

— Credeam că ai zis ceva despre tatăl cuiva.

— Am spus că băiatul a fost tatăl bărbatului.

— Care băiat?

— Băiatul Glossop.

— Nu are tată.

— Nici n-am spus că a avut. Am zis că el a fost tatăl băiatului – sau, de fapt, al bărbatului.

— Care bărbat?

Mi-am dat seama că discuția ajunsese într-un punct în care, dacă nu aveam grijă, ne-am fi împotmolit.

— Ce încerc eu să spun, am zis, e că băiatul Glossop e tatăl bărbatului Glossop. Cu alte cuvinte, orice lipsă sau meteahnă scârboasă care i-au făcut pe colegii săi să se uite chiorăș la el există în prezent și în bărbatul Glossop și îl determină – acum vorbesc despre bărbatul Glossop – să fie ținta huiduielilor și obiect de batjocură în locuri ca Trântorii, unde se cere de la membri un anumit grad de decență, întreabă pe oricine de la Trântori și o să-ți spună că a fost o zi neagră pentru bătrânul club când tipul ăsta, Glossop, s-a insinuat cumva pe lista membrilor. O să mai găsești pe câte unul care nu-i suportă mutra, pe altul care i-ar suporta mutra dacă n-ar avea și alte obiceiuri. Dar opinia unanimă este că individul e un bătăran și o căpușă și că, în clipa când a dat semne că vrea să intre în club, ar fi trebuit să fie întâmpinat cu un ferm noile pro-sequi și respins cu îndârjire.

Aici a trebuit să iau iarăși o pauză, în parte pentru a respira un pic, în parte pentru a mă lupta cu tortura aproape fizică de a rosti asemenea lucruri îngrozitoare despre șamanul Tuppy.

— Există unii, am reluat eu, forțându-mă încă o dată să mă ocup de misiunea asta grețoasă, care, în ciuda faptului că arată de parcă ar fi dormit îmbrăcați în hainele de peste zi, pot să se fofileze binișor pentru că sunt amabili și suavi. Există alții care, deși stârnesc comentarii potrivnice pentru că sunt grași și neciopliți, se bucură de un renume bunicel datorită istețimii și a umorului lor sclipitor. Dar Glossop ăsta, regret s-o spun, nu aparține nici unei categorii. Pe lângă faptul că arată ca una dintre creaturile alea care ies dintr-un copac găunos, părerea generală este că-i un mocofan de primă mână. Fără suflet. Fără conversație. Pe scurt, orice fată care a fost atât de nesăbuită încât să se logodească cu el și a reușit ca în ceasul al doisprezecelea să scape e îndreptățită să se considere a naibii de norocoasă.

Mi-am mai luat o pauză și i-am aruncat o otheadă Angelei, pentru a vedea ce efecte are tratamentul asupra ei. Tot timpul cât am vorbit, ea a rămas tăcută, cu privirea ațintită asupra tufișurilor, dar nu-mi venea să cred că nu se răsucea spre mine ca o tigroaică, conform specificațiilor. Nu înțelegeam de ce nu o făcuse deja. Mi se părea că numai o zecime din ce spuseseam, dacă aș fi vorbit în fața unei tigroaice despre un tigrul la care ținea, ar fi făcut-o – la tigroaică mă refer – să sară până-n tavan.

Iar în clipa următoare am rămas tablou.

— Da, a zis ea, încuviințând dusă pe gân-duri, ai dreptate.

— Hă?

— Exact la asta mă gândeam și eu.

— Ce?

— Mocofan.” îl descrie perfect. Aș crede că e unul dintre cei mai tâmpiți șase fraieri din Anglia.

N-am spus nimic. Mă străduiam să îmi amelioresc facultățile mintale, care aveau o nevoie urgentă de un picuț prim-ajutor.

Adică, totul fusese o surpriză deplină pentru mine. Când am conceput planul bine-făcut pe care tocmai îl pusesem în aplicare, singura eventualitate pe care n-o luasem în calcul era că ar fi putut să fie de acord cu sentimentele pe care mi le exprimam. Mă pregătisem pentru o revărsare de emoții furtunoase. Mă așteptam la o săpuneală înlăcrimată, la învinuiri feminine și tot restul sacului cu șmecherii de genul ăsta.

Dar nu prevăzusem unitatea asta cordială de vederi cu declarațiile mele și asta m-a cam pus pe gânduri, cum s-ar zice.

A început să dezvolte subiectul, vorbind răspicat, pe un ton plin de entuziasm, de parcă s-ar fi dat în vânt după el. Jeeves ți-ar spune cuvântul pe care îl caut. Cred că e „extatic”, dacă asta nu înseamnă un soi de iritație pe față din pricina căreia trebuie să folosești un unguent. Dar dacă asta e cuvântul corect, atunci asta era atitudinea ei pe când vehicula subiectul sărmanului Tuppy. Dacă te-ai fi luat numai după intonația vocii sale, ai fi putut zice că e un poet de curte care se dezlănțuie vorbind despre un monarh oriental sau Gussie Fink-Nottle care își descria ultimul lot de salamandre.

— E atât de minunat, Bertie, să discut cu cineva care are o părere atât de plină de bun-simț despre individul ăsta, Glossop. Mama zice că-i un băiat cumsecade, chestie pur și simplu absurdă. Oricine își poate da seama că e un tip imposibil. E înfumurat, îndărătnic și se ceartă tot timpul, chiar și atunci când știe foarte bine că vorbește despre cai verzi pe pereți, fumează prea mult, mănâncă prea mult, bea prea mult și nu-mi place culoarea părului său. Nu că o să mai aibă vreun fir de păr într-un an sau doi, pentru că deja i s-a rărit în creștet, nici n-o să-și dea seama când o să fie chel ca un ou și e ultimul om de pe lume care să-și permită să chelească. Iar eu cred că e de-a dreptul dezgustător modul în care se ghiftuiește tot timpul. Știi că la unu azi-noapte l-am găsit în cămară pur și simplu îndopându-se cu o plăcintă cu rinichi? Nu mai rămăsese nimic din ea. Și-ți amintești ce cină copioasă a mâncat. Dezgustător, nu altceva. Dar nu pot să stau aici toată noaptea vorbind despre indivizi care nici nu merită măcar să fie pomeniți și care n-au nici măcar bunul-simț să deosebească rechini de calcani. Mă duc înăuntru.

Și, strângându-și în jurul umerilor ei delicați șalul pe care și-l pusese ca s-o protejeze de răcoarea serii, a șters-o lăsându-mă singur în noaptea tăcută.

Ei bine, de fapt nu chiar singur, pentru că peste câteva clipe tufișurile din fața mea au foșnit și Tuppy și-a făcut apariția.

L-am studiat cu privirea. Seara începuse să se apropie un picuț de sfârșit acum și, prin urmare, vizibilitatea nu mai era tocmai bună, dar încă mai era suficientă lumină încât să-l pot vedea limpede. Și ceea ce am văzut m-a convins că aș fi fost mult mai liniștit cu o bancă rustică solidă între noi. În consecință, m-am ridicat, mulându-mi stilul după cel al unui fazan care-și ia zborul și m-am dus să mă postez de cealaltă parte a obiectului sus-numit.

Agilitatea mea promptă n-a fost lipsită de efect. Tuppy mi s-a părut oarecum descumpănit. S-a oprit și, pentru o perioadă de timp necesară unei picături de sudoare să se prelingă de deasupra sprâncenelor până în vârful nasului, a rămas zgâindu-se la mine în tăcere.

— Așadar! a zis el în cele din urmă și a fost o totală surpriză pentru mine că indivizii spun și în realitate „Așadar!”. Întotdeauna crezusem că e o chestie pe care o întâlnești numai în cărți. Adică precum „N-am ce zice!” sau „Pe bune că te tai!” sau „Ei, aș!”

Cu toate astea, așa era. Straniu sau ne-straniu, bizar sau nebizar, el spusese „Așadar!” și era de datoria mea să fac față situației pornind de aici.

Numai un bărbat mai greu de cap decât Bertram Wooster nu ar fi reușit să observe că drăguțul de el se cam înfierbântase. Dacă din ochii lui țâșneau sau nu flăcări, n-aș putea să-ți spun, dar mie mi se păreau incandescenți, în rest, avea pumnii încleștați, urechile tremurânde, iar mușchii fălcii se roteau ritmic, de parcă ar fi mestecat ceva înainte de cină.

Avea părul plin de rămurele și o gânganie care ar fi putut să-l intereseze pe Gussie Fink-Nottle îi atârna într-o parte a capului. Însă acesteia nu i-am acordat nici un pic de atenție. Uneori e cazul să studiezi gângăni, alteori nu e cazul să studiezi gângăni.

— Așadar! a zis el din nou.

Acuma, cei care-l cunosc cel mai bine pe Bertram Wooster o să-ți spună că întotdeauna e cel mai rațional și cel mai iscusit în clipe de primejdie. Cine a fost cel care, înșfăcat de mânecă de oamenii legii în noaptea curselor de bărci nu cu mulți ani în urmă și cărat la secția de poliție din Vine Street, și-a asumat într-o clipită identitatea lui Eustace H. Plimsoll, din Laburnums, Alleyn Road, West Dulwich, salvând astfel numele străvechi și grandios de Wooster de la a fi târât în mocirlă și evitând astfel publicitatea negativă pe scară largă? Cine a fost...

Dar nu trebuie să mai insist. Dosarul meu vorbește de la sine. De trei ori înhățat și niciodată condamnat sub eticheta corectă. Întreabă pe oricine de la Trântori despre asta.

Așa că acum, într-o situație care amenința să devină din clipă în clipă și mai râioasă, nu mi-am pierdut cumpătul. Mi-am păstrat vechiul meu sânge rece. Arborând un zâmbet afectuos și binevoitor și sperând că nu era prea întuneric ca să-l remarce, am vorbit cu o cordialitate voioasă:

— Păi, bună, Tuppy. Erai pe-aici? Mi-a zis că da, era pe-aici.

— De multă vreme?

— Da.

— Bine. Voiam să te văd.

— Ei bine, iată-mă. Ieși de după banca aia.

— Nu, mersi, bătrâne. Îmi place să mă rezem de ea. Mi se pare că îmi destinde șira spinării.

— În aproximativ două secunde, a spus Tuppy, am de gând să-ți smulg șira spinării prin creștetul capului.

Mi-am ridicat sprâncenele. Nu-mi prea era de folos, bineînțeles, în cazul ăsta, dar părea să-mi îmbunătățească în general poziția.

— Îmi vorbește Hildebrand Glossop? am zis eu.

Mi-a replicat că da, adăugind că, dacă vreau să mă asigur, aș putea să mă mișc câțiva metri în direcția lui. De asemenea, mi-a aruncat o insultă.

Mi-am ridicat încă o dată sprâncenele.

— Haide, măi Tuppy, nu face ca mica noastră discuție să devină caustică. „Caustic” e, oare, cuvântul pe care îl caut?

— N-aș putea spune, mi-a replicat el, înce-pând să pășească pieziș în jurul băncii.

Mi-am dat seama că trebuia să spun rapid ce aveam de zis. Deja înaintase pieziș vreo doi metri. Deși, pășind și eu pieziș, izbutisem să mențin banca între noi, cine putea prevedea câtă vreme o să mai dureze situația asta fericită?

Prin urmare, am trecut la subiect.

— Cred că știu la ce te gândești, Tuppy, am zis. Dacă te aflai în tufișurile alea în timpul discuției mele cu recenta Angela, aș zice că ai auzit ce spuneam despre tine.

— Da, am auzit.

— Înțeleg. Păi, hai să nu intrăm în etica chestiunii. Unii ar zice că ai tras cu urechea și îmi pot închipui critici severi care ar trage întrucâtva mâniată aer în piept. Considerând-o -nu vreau să te jignesc, Tuppy – considerând-o cam neenglezească. Un pic neenglezească, Tuppy, bătrâne, trebuie să recunoști.

— Sunt scoțian.

— Zău? am făcut. N-am știut asta până acum. Ciudat cum de nu bănuiești că cineva ar fi scoțian dacă nu îl cheamă Mac-nu-știu-cum, spune „Ioi, ioi” și alde de-astea. Mă întreb, am continuat, gândindu-mă că o discuție academică despre un subiect neutru ar mai destinde tensiunea, dacă mă

poți lumina în legătură cu ceva ce mă nedumerește strașnic. Ce pun ei de fapt în drobul de miel? Mereu m-am întrebat.

În baza faptului că singurul lui răspuns la întrebare a fost să sară peste bancă și să încerce să mă înhațe, am dedus că mintea nu-i stătea la drobul de miel.

— Totuși, am zis, sărind la rândul meu peste bancă, ăsta e un subiect minor. Dacă, revenind la subiect, ai fost în tufișurile alea și ai auzit ce spuneam despre tine...

A început să se rotească în jurul băncii, în direcția nord-nord-est. I-am urmat exemplul, ținând cursul sud-sud-vest.

— Fără îndoială că ai fost surprins de ce debitam.

— Nici un pic.

— Ce? Nu ți s-a părut nimic ciudat în ceea ce spuneam?

— Au fost exact chestiile la care m-aș fi așteptat de la un mizerabil trădător și slugarnic ca tine.

— Dragul meu, am protestat, nu prea ești în formă. Te duce cam greu capul, nu? Aș fi crezut că ți-ai dat imediat seama că totul făcea parte dintr-un plan bine gândit.

— Te prind eu cât ai zice pește, a zis Tuppy, recăpătându-și echilibrul după ce se repezise cu iuteală să mă înșface de gât. Și mi s-a părut că fusese atât de aproape, încât n-am mai bătut apa în piuă, ci m-am grăbit să-i prezint toate faptele.

Vorbind repede și continuând să mă mișc, i-am relatat ce am simțit când am primit telegrama de la mătușa Dahlia, deplasarea mea instantanee la locul catastrofei, reflecțiile mele din mașină și, în final, conceperea planului meu bine pus la punct. Am vorbit răspicat și limpede și, prin urmare, m-a cuprins serios îngrijorarea când l-am auzit că remarcă – scrâșnind din dinți, ceea ce era și mai rău – că nu credea nici o afurisită de vorbuliță.

— Dar, Tuppy, am zis, de ce nu? Mie îmi sună adevărat până la ultima silabă. Ce te face să fii atât de sceptic? Descarcă-ți inima, Tuppy.

S-a oprit și a rămas așa, trăgându-și sufletul. Tuppy, deși Angela susținea sarcastică contrariul, nu e gras de fapt. În timpul iernii o să-l găsești mereu trăgând șuturi în mingea de fotbal și țipând voios, iar vara rareori nu ține în mână racheta de tenis.

Dar la recent încheiata masă de seară, cre-zând, fără îndoială, că după scena aia dureroasă din cămară, nu mai avea nimic de câștigat abținându-

se în continuare de la mâncare, s-a dezlănțuit și așa și-a recuperat pierderile. Iar după ce se concentrează asupra unei cine de-a lui Anatole, un bărbat cu constituția lui voinică tinde să-și cam piardă un pic mobilitatea, în timp ce îi expuneam planurile mele de a-i readuce fericirea, o anumită agitație s-a insinuat în cheful ăsta al nostru de tipul dăm-roată-desișului-de-duzi, atât de vârtos, zău, încât ultimele câteva minute am fi putut fi luați drept un ogar cenușiu, întrucâtva supradimensionat, și un iepure electric, oarecum mai subțirel, care își fac treaba pe o pistă circulară distrând mulțimea.

Se părea că asta îl storsese un pic de vlagă și nu-mi displăcea. Și eu mă simțeam cam încordat și un armistițiu ar fi fost binevenit.

— Nu pricep în ruptul capului de ce nu mă crezi, am zis. Știi că suntem prieteni de ani de zile. Trebuie să fii conștient că, în afară de momentul când m-ai făcut să cobor în picaj în piscina Trântorilor, un incident pe care de multă vreme m-am decis să-l dau uitării ștergând cu buretele tot ce s-a întâmplat, dacă mă-nțelegi, în afară de acea unică ocazie, așa cum spuneam, dintotdeauna am nutrit cea mai mare stimă pentru tine. De ce, atunci, dacă nu din motivele pe care le-am schițat, să te bârfesc Angelei? Răspunde-mi. Fii foarte atent.

— Cum adică „fii foarte atent”?

Păi, de fapt, nici eu nu prea știam. Asta îmi spusese magistratul atunci când stătusem pe banca acuzaților, dându-mă drept Eustace Plimsoll din Laburnums: si, întrucât mă im-presionase strașnic, o strecurasem și eu într-o doară în discuție pentru a o nuanța.

— Bine. Nu te sinchisi să fii foarte atent, atunci. Doar răspunde-mi la întrebare. De ce, dacă nu m-aș fi gândit sincer la interesele tale, să-ți trag o săpuneală, așa cum am spus?

Un spasm violent l-a cutremurat din tălpi până-n creștet. Gângania, care în timpul recentului schimb de replici, se agățase de capul lui, sperând la vremuri mai bune, s-a dat bătută și și-a dat demisia. A zbughit-o și a fost înghițită în noapte.

— Ah! am exclamat. Gângania ta, i-am explicat. Fără îndoială că nu ai fost conștient de asta, dar în tot acest timp a existat un soi de gânganie prinsă de o parte a capului tău. Acum ai gonit-o.

A fornăit.

— Gângăanii!

— Nu gângăanii. Doar o gânganie.

— Îmi place ce șorici poți să ai! a zberat Tuppy, bâțându-se ca una dintre salamandrele lui Gussie în timpul sezonului de făcut curte. Să vorbești despre gânganii când tot timpul ai știut că ești un mizerabil trădător și slugarnic.

Era o chestie discutabilă, bineînțeles, de ce mizerabilii trădători și slugarnici să fie considerați incapabili să vorbească despre gânganii și aș spune că un avocat bun, specialist în interogatorii încrucișate, ar fi avut multe de zis în privința asta.

Dar am trecut peste asta.

— Ea doua oară când mi-ai spus așa. Și, am zis eu cu hotărâre, insist să-mi dai o explicație. Ți-am spus că am acționat cu cele mai bune și mai binevoitoare intenții când te-am făcut albie de porci în fața Angelei. M-a atins unde mă ustură că a trebuit să vorbesc astfel și numai amintirea prieteniei noastre de o viață m-a făcut să izbutesc. Iar acum tu spui că nu mă crezi și îmi arunci insulte pentru care nu sunt sigur dacă n-ar trebui să te aduc în fața unui judecător și a unui juriu și să-ți cer daune însemnate. Bineînțeles că ar trebui să-mi consult avocatul și tare m-aș mira dacă m-ar sfătui să nu te dau în judecată. Fii rezonabil, Tuppy. Sugerează-mi și alt motiv pe care l-aș mai fi putut avea. Numai unul.

— Da. Crezi că nu știi? Și tu ești îndrăgostit de Angela.

— Ce?

— Și m-ai ponegrit pentru a-i învenina mintea împotriva mea pentru ca-n final să mă dai la o parte.

În viața mea n-am mai auzit o asemenea bazaconie. Păi, pe toți dracii, o cunosc pe Angela de când era de-o șchioapă. Nu te îndrăgostești de rude apropiate, pe care le cunoști de când erau de-o șchioapă. În plus, nu există vreo regulă scrisă că un bărbat nu se poate însura cu verișoara lui? Sau e cumva vorba de bunici?

— Tuppy, dragul meu fraier, am țipat, asta e o aberație cruntă! Ai luat-o razna.

— Ei, nu zău.

— Eu îndrăgostit de Angela? Ha-ha!

— N-o să scapi numai cu ha-ha-uri. Ți-a spus „iubitule”.

— Știu. Și n-am fost de acord. Dezaprob obiceiul ăsta al tinerelor de a arunca în dreapta și-n stânga cu „iubitule” ca semințele la păsări. Slobod, așa l-aș descrie.

— I-ai gâdilat gleznele.

— Numai ca un văr. N-a însemnat nimic. Păi, pe toți dracii, ar trebui să știi că, într-un sens profund și sincer, n-aș atinge-o pe Angela nici cu cleștele.

— O? Și de ce nu? Nu-i suficient de bună pentru tine?

— Mă înțelegi greșit, m-am grăbit să răspund. Când spun că n-aș atinge-o pe Angela nici cu cleștele, doresc numai să-ți comunic că eu simt pentru ea o stimă distantă, dar cordială. Cu alte cuvinte, poți să stai liniștit că între prostuța asta și mine nu a existat și nu poate exista niciodată nici un sentiment mai fierbinte și mai intens decât cel de prietenie obișnuită.

— Cred că tu ai fost cel care i-a șoptit că eram azi-noapte în cămară, așa încât să mă găsească acolo cu plăcinta aia pentru a-mi distruge prestigiul.

— Dragul meu Tuppy! Un Wooster? Eram zguduit. Crezi că un Wooster ar face așa ceva?

A respirat gâfâit.

— Ascultă, a spus. N-are rost să stai acolo și să te contrazici cu mine. Nu poți să negi faptele. Cineva mi-a furat-o la Cannes. Chiar tu mi-ai zis că tot timpul a stat cu tine la Cannes și nu s-a prea văzut cu altcineva. Te-ai delectat cu scăldatul mixt, iar plimbările alea sub clar de lună pe care le-ai făcut împreună...

— Nu m-am delectat. Doar am pomenit de ele.

— Așa că acum înțelegi de ce, de îndată ce scap de afurisita asta de bancă dintre noi, am de gând să te sfâșii în bucăți. De ce or fi afurisitele astea de bănci în grădini, a spus Tuppy mâhnit, nu-mi dau seama. Îți stau în cale.

S-a oprit și și-a repezit mâna să mă înhațe, ratându-mă numai cu un milimetru.

Venise vremea să gândesc rapid și în asemenea momente, așa cum am mai arătat, Bertram Wooster e în cea mai bună formă. Mi-am amintit subit de neînțelegerea recentă cu alde Bassett și, într-o licărire de clarviziune, mi-am dat seama că acum urma să-mi fie de folos.

— Ai înțeles greșit, Tuppy, am zis, mișcându-mă spre stânga. E adevărat că am stat multicel cu Angela, dar relațiile noastre s-au bazat de la început până la sfârșit numai pe o camaraderie pură și deplină. Ți-o pot dovedi, în timpul aceluși sejur la Cannes, dragostea mea a fost dăruită altcuiva.

— Ce?

— Dăruită altcuiva. Dragostea. În timpul sejurului.

Nimerisem la fix. S-a oprit din ocol. Mâna care avea pumnul încleștat i-a căzut pe lângă trup.

— E adevărat?

— Da, e oficial.

— Cine a fost?

— Dragă Tuppy, crezi că vreau să-i stric reputația unei femei?

— Da, dacă nu vrei să-ți smulg capul ăla nenorocit de pe umeri.

Mi-am dat seama că era un caz special.

— Madeline Bassett, am zis.

— Cine?

— Madeline Bassett. Părea uluit.

— Adică stai acolo și-mi spui că ești îndrăgostit de catastrofa aia de Bassett?

— Nu i-aș zice „catastrofa aia de Bassett”, Tuppy. Nu-i respectuos.

— La dracu' cu respectul. Vreau fapte. Declari pe deplin conștient că o iubești pe ridicola aia de Doamne-ajută?

— Nu văd nici de ce-ai spune despre ea că e „ridicola aia de Doamne-ajută”. O fată foarte frumoasă și fermecătoare. Cu unele opinii cam ciudate, poate – nu se prea poate cădea de acord cu ea în ce privește stelele și iepurii – dar nu ridicola aia de Doamne-ajută.

— Oricum, îți menții declarația că ești îndrăgostit de ea?

— Da.

— Mi se pare cam subțire, Wooster, foarte subțire.

Mi-am dat seama că era necesar să-i aplic lovitura de grație.

— Trebuie să te rog să păstrezi secretul numai pentru tine, Glossop, dar aș putea de asemenea să te informez că nu au trecut încă douăzeci și patru de ore de când m-a respins.

— Te-a respins?

— Ca pe un măr pădureț. Chiar în grădina asta.

— Douăzeci și patru de ore?

— Hai să zicem douăzeci și cinci. așa că-ți dai prea bine seama că nu pot fi eu individul, dacă o fi vreunul, care ți-a furat-o pe Angela la Cannes.

Și era cât p-aci să adaug că n-aș atinge-o pe Angela nici cu cleștele, când mi-am amintit că asta o spusese deja și că nu-i mersese deloc la suflet. În consecință, am renunțat.

Sinceritatea mea bărbătească părea să dea rezultate bune. Sclipirea criminală se stingea din ochii lui Tuppy. Avea înfățișarea unui asasin plătit care și-a luat o pauză ca să mai reflecteze nițel.

— Înțeleg, a zis într-un final. Bine, atunci. Scuze pentru deranj.

— Nu face nimic, bătrâne, am răspuns cu eleganță.

Pentru prima dată de când tufișurile începuseră să verse Glossop-i, se poate spune că Bertram Wooster respira ușurat. Nu spun că ieșisem chiar din spatele băncii, dar m-am dezlipit de ea și, cu o ușurare pe care cei trei flăcăi din Vechiul Testament trebuie să o fi simțit după ce s-au strecurat afară din soba mistuită de flăcări, chiar am bâjbâit cu titlu de încercare în căutarea tabacherei.

În următorul moment, un fornăit neașteptat m-a făcut să-mi retrag degetele de pe ea de parcă m-ar fi mușcat. Cu neliniște în suflet, am observat că pe vechiul meu prieten îl apucaseră iarăși pandaliile.

— Ce mama dracu' ai vrut să zici când i-ai povestit că eram mereu mânjit cu cerneală când eram mic?

— Dragul meu Tuppy...

— În copilărie eram chiar nefiresc de grijuliu cu igiena personală. Ai fi putut să mănânci de pe mine.

— Mda. Dar...

— Și toată chestia aia că n-am suflet. Dau pe-afară de-atâta suflet. Și că sunt considerat un neadaptat la Trântori...

— Dar, dragul meu, ți-am explicat. Totul a fost o parte din stratagema mea, un șiretlic.

— A fost, nu-i așa? Ei bine, pe viitor, fă-mi hatârul și nu mă mai băga în șiretlicurile tale împutite.

— Cum spui tu, bătrâne.

— Bine, atunci. Ne-am înțeles.

A amuțit din nou, stând cu brațele încrucișate și holbându-se asemenea unui bărbat tăcut și puternic dintr-un roman în care o fată tocmai i-a dat papucii și îl bate gândul să dea o raită prin Munții Stâncoși și să căpăcească vreo câțiva urși. Proasta lui dispoziție atât de evidentă mi-a stârnit compasiunea și mi-am permis câteva vorbe binevoitoare.

— Presupun că nu știi ce înseamnă au pied de la lettre, Tuppy, dar nu cred că ar trebui să iei așa chestiile pe care le spunea Angela adineauri.

A părut interesat.

— Despre ce naiba vorbești? a întrebat. Mi-am dat seama că ar fi trebuit să mă fac mai bine înțeles.

— Nu-i lua toată gargara aia a ei prea literal, bătrâne. Știi cum sunt fetele.

— Știu, a spus el cu încă un fornăit care a venit direct din talpa piciorului lui. Și mi-aș dori să nu fi întâlnit niciodată vreuna.

— Vreau să spun, e evident că te-a zărit în tufișurile alea și a vorbit numai ca să-ți plătească datoriile. Adică, tu erai acolo, dacă înțelegi psihologia, ea te-a văzut, și, în felul ăla impulsiv tipic fetelor, a profitat de ocazie pentru a te tachina un pic – adică ți-a zis câteva de la obraz.

— Câteva de la obraz?

— Da.

A mai fornăit o dată, făcându-mă să mă simt cam ca un rege care primește un salut de douăzeci și unu de salve de tun din partea flotei. Nu mi pot aminti să fi întâlnit vreodată pe cineva care să fornăie mai bine și pe dreapta, și pe stânga.

— Cum adică „câteva de la obraz”? Nu sunt gras.

— Nu, nu.

— Și ce-i în neregulă cu culoarea părului meu?

— E în regulă, Tuppy, bătrâne. Părul, adică.

— Și nu mi s-a rărit nici un pic în creștet... De ce naiba rânjești?

— Nu rânjesc. Doar zâmbesc nițel. îmi proiectam o imagine, dacă mă-nțelegi, a ta văzută prin ochii Angelei. Gras la mijloc și rar în creștet. Haios.

— Crezi că e haios, nu-i așa?

— Deloc.

— Ai face bine să nu crezi așa ceva.

— Mda.

Mi se părea că discuția devenea din nou dificilă, îmi doream să ia sfârșit. Și așa a și fost. Pentru că în clipa asta, ceva a venit licărind printre lauri în amurgul tăcut și am sesizat că era Angela.

Arăta neprihănită și dulce și ținea un platou cu sandvișuri în mână. Cu șuncă, aveam să descopăr mai târziu.

— Dacă îl vezi pe undeva pe domnul Glossop, Bertie, a zis ea cu privirea zăbovindu-i visătoare pe fațada lui Tuppy, mi-aș dori să-i dai astea. Mi-e atât de teamă că ar putea să-i fie foame, bietul băiat. E aproape ora zece și nu a înghițit nici o îmbucătură de la cină. O să le las aici, pe bancă.

A șters-o și mi s-a părut că aș putea foarte bine să mă duc și eu după ea. Adică nu mai era nimic care să mă rețină acolo. Ne-am îndreptat spre casă și numaidecât, din spatele nostru, a răsunat în noapte clinchetul sprintar al țândărilor, scos de o farfurie cu sandvișuri care tocmai primise un șut

viguros, acompaniat de înjurăturile înăbușite ale unui bărbat strașnic infuriat.

— Câtă liniște și pace e pretutindeni, a zis Angela.

Razele soarelui luminau domeniul Brinkley Court, iar urechea detecta ciripiturile pronunțate ale păsărelelor din iedera de lângă fereastră când m-am trezit dimineața următoare în fața unei noi zile. Dar nici un corespondent al razelor de soare nu exista și în sufletul lui Bertram Wooster și nici un ciripit în inimă, pe când se ridica în capul oaselor în pat, sorbind din ceașca cu ceai întăritor. Nu se putea nega că lui Bertram, revizuirea întâmplărilor din noaptea trecută, i se părea că situația Tuppy-Angela scăpase mai mult sau mai puțin de sub control. Cu toată dorința mea de a vedea partea bună a lucrurilor, nu puteam să nu simt că ruptura dintre cele două spirite țâfnoase căpătase proporții atât de impresionante, încât misiunea de a construi o punte între ele era chiar și peste puterile mele.

Sunt un observator subtil și existase ceva în atitudinea lui Tuppy, când lovise cu piciorul farfuria aia de sandvișuri cu șuncă, ce părea să-mi sugereze că n-o să ierte cu ușurință.

În aceste circ, am crezut de cuviință să pun la păstrare deocamdată problema lor și să-mi îndrept atenția asupra lui Gussie, care prezenta o imagine mai luminoasă.

În privința lui Gussie, totul era cum trebuie. Scrupulele morbide ale lui Jeeves să nu toarne alcool în sucul lui de portocale îmi dăduseră mult de furcă, dar am depășit toate piedicile în vechiul stil woosterian. Obținusem cu prisosință băutura spirtoasă necesară, care acum se afla în butelca ei, în sertarul mesei de toaletă. De asemenea, m-am asigurat ca ulciorul ăla, umplut în timp util, să se afle pe un raft din camera majordomului în jur de ora unu. Să îl iau de pe raft, să îl strecur la mine în cameră și să-l înapoiez după ce am turnat alcool în el, la timp pentru masa de prânz, urma să fie o treabă care cu siguranță necesita îndemânare, dar nu era nici pe departe complicată.

Cu o undă din emoțiile cuiva care pregătește o bucurie unui copil merituos, mi-am terminat ceaiul și m-am rostogolit pe o parte ca să mai trag un pui de somn suplimentar, care schimbă cu totul datele problemei când ai o muncă bărbătească de făcut și trebuie să-ți menții creierul limpede pentru ea.

Iar când am coborât, cam o oră mai târziu, am aflat câtă dreptate am avut când am conceput stratagema asta pentru a-l impulsiona pe Gussie. Am dat de el pe pajiște și am putut să-mi dau seama dintr-o singură privire că, dacă existase vreodată un bărbat care să aibă nevoie de un stimulent înviorător, atunci el era acela, întreaga natură, așa cum am arătat, zâmbea, dar nu și Augustus Fink-Nottle. Se plimba de colo-colo în cercuri, bolborosind ceva despre faptul că nu-și propune să ne rețină multă vreme, dar că în această ocazie fericită se simte obligat să spună câteva cuvinte.

— Ah, Gussie, am zis, oprindu-l înainte de a începe o nouă tură. Ce dimineată frumoasă, nu-i așa?

Chiar dacă nu aș fi știut-o deja, aș fi putut deduce din asprimea cu care a blestemat dimineata frumoasă că nu era în toane bune. M-am consacrat sarcinii de a-i readuce bujorii în obrăjori.

— Am vești bune pentru tine, Gussie. M-a privit cu un interes subit profund.

— A ars Școala Secundară din Market Snodsbury?

— Nu, din câte știu.

— A izbucnit vreo epidemie de oreion? S-a închis școala din cauza pojarului?

— Nu, nu.

— Atunci, cum adică ai vești bune? M-am străduit să-l liniștesc.

— Nu trebuie să pui atâta la suflet, Gussie. De ce să-ți faci griji din pricina unei sarcini caraghios de simple ca înmânarea unor premii la o școală?

— Caraghios de simple, hî? Îți dai seama că am trudit din greu zile întregi și n-am fost în stare să mă gândesc încă la nimic să le zic, în afară de faptul că n-o să-i rețin mult. Poți pune pariu că n-o să-i rețin mult. Mi-am cronometrat discursul și durează cinci secunde. Ce dracu' să spun, Bertie? Ce spui când înmî-nezi premii?

Am reflectat. Odată, la școala particulară, am câștigat un premiu pentru cunoștințele din Biblie, așa încât presupun că ar fi trebuit să fiu doldora de chestii din astea. Dar memoria mă lăsase baltă.

Apoi ceva și-a făcut apariția din ceață.

— Spui că nu câștigă întotdeauna cei mai buni.

— De ce?

— Păi, e o poantă bună. În general, îți dă o mână de ajutor.

— Adică, de ce nu? De ce nu câștigă întotdeauna cei mai buni?

— Ei, aici m-ai dat gata. Dar mahării spun că așa-i.
— Dar ce înseamnă?
— Bănuiesc că ar trebui să-i consoleze pe cei care n-au câștigat premii.
— Și la ce-mi folosește asta? Nu-mi fac griji din pricina lor. Ci îmi fac griji din pricina celor care au câștigat premii, micile pramatii care o să urce pe podium. Dacă se strâmbă la mine?
— N-o să se strâmbe.
— De unde știi că nu? E probabil primul lucru care o să le treacă prin cap. Și chiar dacă nu, Bertie, pot să-ți spun ceva?
— Ce?
— Mă bate gândul să-ți ascult sfatul și să beau ceva.
Am zâmbit. Chiar dacă n-avea de unde să știe, exact la asta mă gândeam și eu.
— O, ai să te descurci minunat, am zis eu încă o dată.
A devenit din nou agitat.
— De unde știi că o să mă descurc minunat? Sigur o să-mi fac harcea-parcea discursul.
— Ptiu!
— Sau o să scap pe jos vreun premiu.
— Țț!
— Sau altceva. O simt până-n măduva oaselor. Cum mă vezi și cum te văd, o să se întâmple ceva în după-amiaza asta care o să-i facă pe toți să se tăvălească de râs pe seama mea. Ii și aud. Ca hienele... Bertie!
— Aici!
— îți amintești de școala aia la care am fost înainte de Eton?
— Mda. Acolo am câștigat premiul la religie.
— Nu contează premiul tău la religie. Nu vorbesc despre premiul tău la religie. îți amintești incidentul Boshier?
Mi-l aminteam perfect. Era unul dintre cele mai fericite momente ale copilăriei mele.
— Generalul de divizie, sir Wilfred Boshier, a venit să împartă premiile la școală, a continuat Gussie pe o voce plată și lipsită de orice inflexiuni. A scăpat pe jos o carte. S-a aplecat s-o ridice. Și în timp ce se apleca, i-au pocnit pantalonii la spate.
— Cât am mai râs!
Chipul lui Gussie s-a schimonosit.

— Am râs, de porcușori ce eram. În loc să rămânem tăcuți și să manifestăm compasiunea cuvenită unui ofițer distins, într-un moment deosebit de jenant pentru el, am hohotit și am zbierat bucuroși. Și eu cel mai tare dintre toți. Asta o să mi se întâmple și mie în după-amiaza asta, Bertie. O să fie pedeapsa mea pentru că am râs în halul ăsta de generalul de divizie, sir Wilfred Bosher.

— Nu, nu, Gussie, bătrâne. Pantalonii tăi n-or să crape.

— De unde știi că nu? Le-au crăpat pantalonii și altora mai buni decât mine. Generalul Bosher era un DSO1, cu performanțe serioase la activ pe frontul de nord-vest din India, iar pantalonii i-au crăpat. O să fiu ținta batjocurii și disprețului. O știu. Iar tu, perfect conștient de ce mă așteaptă, vii și bolborosești că ai vești bune. Ce veste ar putea să fie bună pentru mine în momentul ăsta, în afară de informația că a izbucnit o epidemie de ciumă bubonică printre elevii Școlii Secundare din Market Snodsbury și că toți au fost imobilizați la pat plini de bube?

Venise clipa să vorbesc. Am pus cu blândețe o mână pe umărul lui. A dat-o la o parte. Am mai pus-o o dată. Iar a dat-o la o parte. Tocmai încercam să o pun pentru a treia oară, când s-a dat într-o parte și m-a întrebat, plin de arțag, dacă mi se pare că sunt un afurisit de osteolog.

M-a iritat comportamentul lui, dar trebuie să mai faci și concesii. Mi-am spus că după masa de prânz o să văd un Gussie foarte diferit.

— Când am zis că am vești bune, bătrâne, mă refeream la Madeline Bassett.

Sclipirea febrilă i-a dispărut din ochi, pentru a fi înlocuită de o expresie de tristețe nemăsurată.

1. Decorație militară britanică, prescurtare de la Distinguished Service Order.

— N-ai cum să ai vești bune despre ea. Aici m-am făcut total de râs.

— Nicidecum. Sunt convins că, dacă îți mai încerci o dată norocul cu ea, toate vor fi în regulă.

Și, dându-i zor, i-am relatat ce s-a petrecut între alde Bassett și mine cu o noapte în urmă.

— Așa că tot ce-ai de făcut e să-ți joci returul și nu se poate să nu-i atragi de partea ta pe alegători. Ești bărbatul visurilor ei.

A clătinat din cap.

— Nu.

— Ce?

— N-are rost.

— Ce vrei să spui?

— Nu folosește la nimic să mai fac o încercare.

— Dar îți spun că mi-a zis cu gura ei...

— Nu contează. Poate că m-a iubit odată, dar noaptea trecută toate s-au dus pe apa sâmbetei.

— Nu-i adevărat.

— Ba da. Acum mă disprețuiește.

— Nici un pic. Știe că pur și simplu tremuri de frică.

— Și o să tremur iar de frică dacă mai fac o încercare. N-are nici un rost, Bertie. Sunt un caz disperat și cu asta basta. Soarta m-a făcut să fiu genul de tip care nu poate spune „huș” nici unei găște.

— Dar nu trebuie să-i zici „huș” unei găște. Aici nu-i nevoie de așa ceva. Pur și simplu e o chestiune...

— Știu, știu. Dar n-are rost. Nu pot s-o fac. Toată chestia cade. N-am de gând să risc să repet eșecul de azi-noapte. Spui cu nonșalanță să mai fac o încercare, dar nu știi ce înseamnă asta. Tu n-ai trecut prin experiența de a începe prin a o ruga pe fata pe care o iubești să se însoare cu tine, ca apoi să te trezești brusc că vorbești despre branhiile externe ale salamandrei nou-născute, care seamănă cu prunele. Nu poți face asta de două ori. Nu, îmi accept soarta. Totul s-a sfârșit. Și acum, Bertie, fii băiat bun și șterge-o. Vreau să-mi compun discursul. Nu pot să-mi compun discursul cu tine umblând creanga prin jur. Dacă ai de gând să mai umbli creanga prin jur, măcar spune-mi vreo două povestioare. Micii împielițați sigur se așteaptă la o povestioară sau două.

— O știi pe aia cu...

— Nu-i bună. Nu vreau nici o chestie de-a ta dubioasă din fumoarul Trântorilor. Îmi trebuie ceva educativ. Ceva care să le fie de ajutor în viitor. Nu că aș da o ceapă degerată pe viitorul lor, pe lângă faptul că sper să se sufoce cu toții.

— Ieri am auzit o povestire. Nu mi-o aduc aminte foarte bine, dar era despre un tip care sforăia și își deranja vecinii și se termina cu „Țesuturile lui adenoide i-au adenoizat”.

A făcut un gest plictisit.

— Crezi că o să mă folosesc de asta, nu, într-un discurs care va fi ținut în fața unui public format din băieți și fiecare dintre ei e probabil înțesat de țesuturi adenoide? La dracu', ar da iama pe podium. Lasă-mă, Bertie. Cară-

te. Asta-i tot ce te rog. Cară-te... Doamnelor și domnilor, a început Gussie pe un ton grav, potrivit unui monolog, nu-mi propun să monopolizez această ocazie fericită...

Un Wooster dus pe gânduri s-a îndepărtat și l-a lăsat singur. Mai mult decât oricând, mă felicitam că am avut bunul-simț nemaipomenit să fac toate pregătirile, astfel încât puteam să apăs pe un buton și să pun lucrurile în mișcare cât ai zice pește.

Vezi tu, până acum, nutrisem un soi de speranță că, după ce o să-i dezvălui atitudinea mintală a lui alde Bassett, Natura o să se ocupe de restul, încurajându-l într-un asemenea hal, încât să nu mai fie nevoie de stimu-lenți artificiali. Pentru că, negreșit, un flăcău n-are de ce să țopăie prin case de țară târând după el ulcioare cu suc de portocale decât dacă e neapărat necesar.

Dar acum mi-am dat seama că trebuia să continui cum îmi plănuisem. Totala absență a vervei, vioiciunii și stării de spirit potrivite de care individul dăduse dovadă în timpul aceluși schimb de replici m-a convins că trebuia să iau cele mai drastice măsuri. Prin urmare, imediat după ce l-am lăsat singur, am pornit-o spre cămară, am așteptat până ce majordomul s-a dus în altă parte, am intrat cu pași repezi și ușori și am înșfăcat ulciorul cu pricina. Câteva clipe mai târziu, după ce am urcat precaut scările, am ajuns în camera mea. Și primul lucru pe care l-am văzut acolo a fost Jeeves, care își făcea de lucru cu pantalonii mei.

A aruncat ulciorului o privire pe care -eronat, așa cum urma să reiasă – am calificat-o drept ironică. Mi-am îndreptat un pic ținuta. N-aveam intenția să înghit nici o prostie din partea lui.

— Da, Jeeves?

— Domnule?

— Ai aerul cuiva care e pe cale să spună ceva, Jeeves.

— O, nu, domnule. Observ că aveți în posesie sucul de portocale al domnului Fink-Nottle. Tocmai eram pe cale să remarc că, după părerea mea, ar fi nechibzuit să adăugați alcool în el.

— Este o remarcă, Jeeves, și tocmai de aceea...

— Pentru că deja m-am ocupat de chestiune, domnule.

— Ce?

— Da, domnule. M-am decis totuși să mă supun dorinței dumneavoastră.

M-am holbat la individ, uluit. Eram profund emoționat. Păi, adică, nu orice flăcău ar fi fost emoționat dacă, după ce s-a gândit că a dispărut

străvechiul spirit feudal, ar afla subit că nu era așa?

— Jeeves, am spus, sunt impresionat.

— Mulțumesc, domnule.

— Impresionat și mulțumit.

— Mulțumesc foarte mult, domnule.

— Dar ce te-a făcut să te răzgândești?

— Mi s-a întâmplat să mă întâlnesc cu domnul Fink-Nottle în grădină, domnule, când dumneavoastră încă mai erați în pat, și am avut o scurtă conversație.

— Și ai plecat încredințat că are nevoie de un tonic?

— Într-adevăr, domnule. M-a izbit atitudinea lui defetistă.

Am încuviințat din cap.

— Și mie mi s-a părut la fel. „Defetistă” o descrie perfect. I-ai spus că te-a izbit atitudinea lui defetistă?

— Da, domnule.

— Dar n-a folosit la nimic?

— Nu, domnule.

— Foarte bine, atunci, Jeeves. Trebuie să acționăm. Cât gin ai turnat în ulcior?

— Un pahar generos, domnule.

— Crezi că asta e doza normală pentru un adult defetist?

— Îmi închipui că o să se dovedească a fi corespunzătoare, domnule.

— Mă întreb. Nu-i cazul să pierdem slănina pentru șorici. Cred că o să adaug încă un deget de licoare.

— Nu v-aș sfătui, domnule. În cazul papagalului lordului Brancaster...

— Pici în vechea ta greșală, Jeeves, gân-dindu-te că Gussie e papagal. Las-o baltă. O să adaug lichidul.

— Prea bine, domnule.

— Și apropo, Jeeves, domnul Fink-Nottle e nerăbdător să audă povestioare inocente și sclipitoare pentru a le include în discursul său. Știi vreuna?

— Știu o istorioară despre doi irlandezi, domnule.

— Pat și Mike?

— Da, domnule.

— Care se plimbă pe Broadway?

— Da, domnule.

— Exact ce-i trebuie. Altele?

— Nu, domnule.

— Ei bine, orice flecușteț contează. Mai bine te-ai duce să i-o spui.

— Prea bine, domnule.

A ieșit din cameră, iar eu am scos dopul din sticlă și am vărsat în ulcior o porție generoasă din conținutul ei. Nici n-am terminat bine treaba, când la urechi mi-a ajuns zgomotul unor pași care se apropiau. Abia am avut timp să vâr ulciorul în spatele fotografiei cu unchiul Tom de pe polița șemineului, înainte ca ușa să se deschidă și Gussie să intre, săl-tând ca un cal de circ.

— Sal'tare, Bertie, a spus el. Sal'tare, sal'tare, sal'tare și încă o dată sal'tare. Ce frumoasă e lumea, Bertie. Una dintre cele mai drăguțe lumi pe care le-am cunoscut.

M-am zgâit la el lipsit de grai. Noi, Wooster-ii, suntem ageri ca fulgerul și mi-am dat seama pe dată că se întâmplase ceva.

Adică ți-am zis cum se plimba în cerc. Am povestit ce s-a petrecut între noi pe pajiște. Iar dacă am zugrăvit scena cu suficientă măiestrie, imaginea pe care ați fi căpătat-o despre acest Fink-Nottle ar fi fost că e o epavă temătoare, cu genunchii fleșcăiți, pământiu la față, pigulindu-și reverele hainei în extazul fricii care îl biruise. într-un cuvânt, defetist. Pe scurt, Gussie afișase în timpul întrevederii toate semnele că ar fi fost cotonogit ca o cremă de ouă.

Complet diferită era noua versiune a lui Gussie care stătea acum în fața mea. încrederea în sine părea să-i emane din fiecare por. Avea obrajii îmbujorați, o sclipire veselă în privire, buzele întredeschise într-un zâmbet de pitulice. Și când, cu o mână binevoitoare, mi-a ars una pe spate înainte de a apuca să mă feresc, a fost de parcă m-ar fi pocnit un catâr.

— Ei bine, Bertie, a continuat el, la fel de voios ca un cânepar lipsit de griji, o să te bucuri să afli că ai avut dreptate. Teoria ta a fost testată și s-a dovedit a fi corectă. Mă simt ca un cocoș gata de luptă.

Creierul meu a încetat să mai vâjâie. Am înțeles totul.

— Ai băut ceva?

— Da. După cum m-ai povățuit. Nesuferită licoare. Ca o doctorie. Plus că te arde pe gâtlej și te face să-ți fie al naibii de sete. Cum poate cineva s-o ia la bord de plăcere, ca tine, mă depășește. Totuși sunt ultimul care să nu recunoască faptul că îți reglează sistemul. Aș putea să mușc și un tigru.

— Ce ai băut?

— Whisky. Cel puțin așa scria pe eticheta de pe carafă și n-am nici un motiv să cred că o femeie ca mătușa ta – o englezoaică sadea onorabilă – ar duce deliberat în eroare publicul. Dacă scrie pe carafă Whisky, atunci cred că știm pe ce picior dansăm.

— Un whisky cu sifon, ai? N-ai fi putut-o nimeri mai bine.

— Sifon? a spus îngândurat Gussie. Știam eu că am uitat ceva.

— N-ai pus sifon în el?

— Nu mi-a dat prin cap. Am năvălit în sufragerie și am băut din carafă.

— Cât de mult?

— O, cam zece înghițituri. Poate douăsprezece. Sau paisprezece. Hai să zicem șaisprezece înghițituri medii. Ei drăcia dracului, ce sete mi-e!

S-a dus până la spălător și a băut zdravăn din sticla cu apă. Fără să mă vadă, am aruncat o privire furișă spre fotografia unchiului Tom. Pentru prima dată de când apăruse în viața mea, mă bucuram că era atât de mare. Își ascundea bine secretul. Dacă Gussie ar fi zărit ulciorul ăla cu suc de portocale, fără îndoială că s-ar fi repezit asupra lui ca un uliu.

— Ei bine, mă bucur că ai căpătat curaj, am zis.

A plecat plin de optimism de lângă spălător și a încercat să-mi mai ardă una pe spate. Eșuând din cauza jocului meu sprinten de picioare, s-a împleticit până la pat și s-a așezat pe el.

— Curaj? Ți-am spus că aș putea mușca și un tigru?

— Da.

— Zi mai bine doi tigri. Aș putea să sap găuri cu dinții într-o ușă de oțel. Ce nătăfleț oi fi crezut că sunt acolo în grădină. Acum îmi dau seama că îți râdeai de mine în bărbie.

— Nu, nu.

— Ba da, a insistat Gussie. Chiar în bărbia aia, a zis el, arătând cu degetul. Și nu te condamn. Nu-mi pot închipui de ce am făcut atâta tăvănoș pe seama unui flecușteț ca decernarea premiilor la o amărâtă de școală secundară de provincie. Tu-ți poți închipui, Bertie?

— Nu.

— Exact. Nici eu nu-mi pot închipui. Nu-i nici o scofală. Mă cațăr pe podium, spun vreo câteva vorbe alese, le înmânez micilor pușla-male premiile și sar din nou jos, în admirația tuturor. Nici urmă de pantaloni rupți de la cap la coadă. Adică, de ce ar trebui să-și crape cineva pantalonii? Nu-mi pot închipui. Tu îți poți închipui?

— Nu.

— Nici eu nu-mi pot închipui. O să fac furori. Știu de ce fel de chestii e nevoie -chestii optimiste, bărbătești, simple, direct din inimă. Inima asta, a spus Gussie, bătându-se în piept. Nu-mi pot închipui de ce am fost atât de speriat azi-dimineață. Pentru că nu-mi pot închipui ceva mai simplu decât să împart câteva cărți de rahat unei șlehte de plozi mânjiți pe față. Totuși, dintr-un motiv pe care nu mi-l pot închipui, eram nițeluș speriat, dar acum mă simt bine, Bertie – bine, bine, bine – și ți-o spun ca unui vechi prieten. Pentru că asta și ești, bătrâne, după ce s-a risipit toată ceața -un vechi prieten. Nu cred c-am mai cunoscut un prieten mai vechi. De când ești un vechi prieten de-al meu, Bertie?

— O, de ani de zile.

— Închipuie-ți! Deși desigur că a existat o vreme când erai un prieten nou... Hei, gongul de prânz. Vîno, vechiul meu prieten.

Și, țâșnind de pe pat ca un purice acrobat, s-a îndreptat spre ușă.

L-am urmat cu un aer cam îngrijorat. Categorie se întâmplase să se facă prea pulbere, cum s-ar spune, a luat un ciubuc prea mare. Adică, îmi dorisem un Fink-Nottle plin de curaj – într-adevăr, toate planurile mele avuseseră ca țel și finalitate un Fink-Nottle plin de curaj – dar m-am pomenit întrebându-mă nițeluș dacă nu cumva acel Fink-Nottle care aluneca în jos pe balustradă nu era poate olecuță prea plin de curaj. Mi se părea că avea atitudinea cuiva care ar putea lejer să arunce cu pâine la masa de prânz.

Însă din fericire, deprimarea statornicită a celor din juru-i a exercitat un efect de temperare asupra lui la masă. Ar fi fost nevoie de un tip mult mai cherchelit ca să învioreze o asemenea adunare. Îi spuseseam lui alde Bassett că erau inimi suferinde la Brinkley Court și acum se părea că în curând or să fie și stomacuri suferinde. Am aflat că Anatole se retrăsese în pat cu o criză de nevricale, iar mâncarea din fața noastră fusese preparată de către servitoarea de la bucătărie, o performeră de mâna a treia printre mânuitorii de cratițe.

Aceasta, pe lângă celelalte necazuri ale lor, a provocat o tăcere unanimă a anturajului -o liniște solemnă, cum s-ar spune – pe care nici măcar Gussie nu părea pregătit să o rupă. Prin urmare, în afară de un fragment mititel dintr-un cântec din partea lui, nici o chestie potrivnică nu a tulburat această adunare și numai decît ne-am ridicat de la masă cu instrucțiuni de la mătușa Dahlia să ne punem veșminte de gală și să fim la Snodsbury Market nu mai târziu de 3.30. Având încă o mulțime de timp la dispoziție

să fumez o țigară sau două în pavilionul umbrat de lângă lac, așa am și făcut, întorcându-mă pe urmă în cameră în jur de ora trei.

Jeeves se afla la treabă, dând un ultim lustru vechiului meu joben, și tocmai eram pe cale să-l pun la curent cu ultimele întâmplări din afacerea Gussie, când mi-a luat-o înainte, observând că sus-numitul abia își încheiase o vizită agreabilă în dormitorul lui Wooster.

— L-am găsit pe domnul Fink-Nottle așezat aici când am venit să vă pregătesc hainele, domnule.

— Zău, Jeeves? Gussie a fost pe-aici, nu-i așa?

— Da, domnule. A plecat acum câteva clipe. Se duce la școală cu domnul și doamna Travers în mașina cea mare.

— I-ai spus istorioara ta cu cei doi irlandezi?

— Da, domnule. A râs din toată inima.

— Bine. L-ai mai ajutat cu ceva?

— Mi-am permis să-i sugerez că ar putea menționa în fața tinerilor domni că educația este un câștig, nu o constrângere. Răposatului lord Brancaster îi plăcea mult să împartă premii în școli și invariabil se folosea de această expresie.

— și ce reacție a avut?

— A râs din toată inima, domnule.

— Asta te-a surprins, cu siguranță. Această veselie practic neconținută, adică.

— Da, domnule.

— Ți s-a părut ciudată la cineva care, ultima oară când l-ai văzut, făcea bine mersi parte din grupa fruntașă de defecțiști.

— Da, domnule.

— Există o explicație la îndemână, Jeeves. De când l-ai văzut ultima dată, Gussie a tras la măsea. E beat turtă.

— într-adevăr, domnule?

— Categorie. I-au cedat nervii din pricina încordării, s-a furișat în sufragerie și a început să-și toarne pe gât licoare ca dintr-o pompă. Se pare că și-a umplut radiatorul cu whisky, înțeleg că a cam dat gata o carafă. Ei, drăcia dracului, Jeeves, ce noroc că nu a ajuns și la sucul ăla de portocale cu alcool în el, nu?

— Mare noroc, domnule.

Am aruncat o privire înspre ulcior. Fotografia unchiului Tom căzuse în grătarul șemineului și ulciorul rămăsese descoperit, așa că Gussie n-ar fi

avut cum să nu-l vadă. Din fericire, acum era gol.

— A fost foarte prudent din partea dumneavoastră, dacă îmi permiteți, domnule, să vă descotorosiți de sucul de portocale.

M-am holbat la el.

— Ce? Nu tu?

— Nu, domnule.

— Jeeves, hai să lămurim lucrurile. Nu tu ai aruncat s. ăla de p.?

— Nu, domnule. Când am intrat în cameră și am găsit ulciorul gol, am presupus că dumneavoastră ați făcut asta.

Ne-am uitat unul la altul îngroziți. Două minți, un singur gând.

— Tare mi-e teamă, domnule...

— și mie, Jeeves.

— S-ar părea că sigur...

— Sigur. Cumpănește faptele. Ia la puricat dovezile. Ulciorul se afla pe polița de deasupra șemineului, unde oricine l-ar fi putut vedea. Gussie se plângea că îi e sete. Tu l-ai găsit aici, râzând din toată inima. Cred că nu prea poate încăpea vreo îndoială, Jeeves, întregul conținut al ulciorului se odihnește în această clipă peste marfa care există în interiorul deja afumat cu nădejde al individului. Îngrijorător, Jeeves.

— Foarte îngrijorător, domnule.

— Hai să examinăm situația, păstrându-ne calmul. Tu ai vărsat în ulciorul ăla să zicem un pahar din substanța cu pricina?

— Un pahar plin, domnule.

— Iar eu mi-am adus prinosul cam cu aceeași cantitate.

— Da, domnule.

— Și cât ai zice pește, Gussie, cu toată clipo-cirea aia dinăuntrul lui, o să împartă premiile la Școala Secundară din Snodsbury Market, în fața unui public format din cele mai distinse și mai alese persoane din ținut.

— Da, domnule.

— Mi se pare, Jeeves, că ceremonia ar putea fi teribil de interesantă.

— Da, domnule.

— După părerea ta, care va fi recolta?

— Mi se pare foarte dificil să risc vreo supoziție, domnule.

— Vrei să spui că imaginația ta e pusă în încurcătură?

— Da, domnule.

Mi-am cercetat imaginația. Avea dreptate. Era pusă în încurcătură.

— Și cu toate astea, Jeeves, am zis, învârtind volanul dus pe gânduri, întotdeauna există și o parte bună a lucrurilor.

Se scurseseră vreo douăzeci de minute și, după ce l-am săltat pe onorabilul bărbat din fața intrării principale, conduceam mașina cu două locuri spre pitorescul oraș Market Snodsbury. De când ne despărțiserăm – el se duse în bârlogul lui ca să-și ia pălăria, iar eu am rămas în camera mea să-mi finisez toaleta de gală – mi-am pus capul la contribuție.

Acum îi prezentam concluziile.

— Oricât de sumbru ar părea viitorul, Jeeves, oricât de mohorâți ar părea norii de furtună care se strâng, un ochi ager poate să distingă de obicei și pasărea albastră. Fără îndoială, nu e bine deloc că Gussie o să se ducă peste vreo zece minute să împartă premii într-o stare avansată de ebrietate, dar nu trebuie să uităm niciodată că chestiile astea au două tăișuri.

— Sugerăți, domnule...

— Exact. Mă gândeam la el în rol de amarez. Toate astea ar fi trebuit să-l pună într-o formă nemaipomenită ca s-o ceară în căsătorie. O să fiu teribil de uimit dacă nu-l vor fi preschimbat într-un soi de troglodit. L-ai văzut vreodată în filme pe James Cagney?

— Da, domnule.

— Ceva de genul ăsta.

L-am auzit cum tușea și i-am retezat-o cu o privire piezișă. Avea expresia aia atotștiutoare a lui.

— Înseamnă că n-ați auzit, domnule?

— Hă?

— Nu știți că domnul Fink-Nottle și domnișoara Bassett au căzut la înțelegere să se căsătorească în curând?

— Ce?

— Da, domnule.

— Când s-a întâmplat asta?

— Imediat după ce domnul Fink-Nottle a plecat din camera dumneavoastră, domnule.

— Aha! în epoca post-suc-de-portocale?

— Da, domnule.

— Dar ești sigur de asta? Cum ai aflat?

— Chiar domnul Fink-Nottle m-a informat, domnule. Părea nerăbdător să mi se destăi-nuie. Povestea lui a fost cam incoerentă, dar n-am avut nici o dificultate în a-i înțelege esența. Precedându-și afirmațiile cu declarația că

trăim într-o lume frumoasă, a râs din toată inima și a spus că s-a logodit oficial.

— Fără detalii?

— Fără, domnule.

1. Actor american care a jucat în filme muzicale, comedii și drame polițiste.

— Dar poți să-ți imaginezi scena.

— Da, domnule.

— Adică nu-ți pune în încurcătură imaginația.

— Nu, domnule.

Și n-o puneam. Puteam să-mi dau seama exact ce se întâmplase. Strecoară o porție generoasă de spirtoase amestecate într-un individ de obicei abstinent și îl transformi într-o forță. Nu stă pe loc, sucindu-și degetele și bălbâindu-se. Acționează. Nu mă îndoiam că Gussie s-a întins după alde Bassett și a strivit-o la pieptul lui aidoma unui hamal care mânuiește un sac de cărbuni. Și poți să bănuiești cu ușurință ce efect a avut o chestie ca asta asupra unei fete cu o fire romantică.

— Măi să fie, Jeeves.

— Da, domnule.

— E o veste minunată.

— Da, domnule.

— Acum îți dai seama câtă dreptate am avut.

— Da, domnule.

— Cred că a fost o adevărată revelație pentru tine să mă vezi cum mă ocup de cazul ăsta.

— Da, domnule.

— Metodele simple și directe nu dau greș niciodată.

— Nu, domnule.

— Pe când cele elaborate, da.

— Da, domnule.

— S-a făcut, Jeeves!

Ajunsesem la intrarea principală a Școlii Secundare din Market Snodsbury. Am parcat mașina și am pătruns înăuntru, foarte mulțumit. E adevărat, problema Tuppy-Angela încă rămăsese nerezolvată și cele cinci sute de lire ale mătușii Dahlia păreau mai departe ca oricând, dar mă simțeam mulțumit să știu că, în orice caz, necazurile bunului și bătrânului Gussie luaseră sfârșit.

Școala Secundară din Market Snodsbury, din câte înțelesesem, fusese construită în 1416 și, așa cum se întâmplă în cazul acestor așezăminte străvechi, părea să mai dăinuiască încă în Sala cea Mare, unde urmau să se desfășoare festivitățile din această după-amiază, aerul zăpușitor al secolelor. Era cea mai fierbinte zi a verii și, deși cineva deschisese cu titlu de încercare o fereastră sau două, atmosfera rămânea deosebită și singulară.

În sala asta, puștii din Market Snodsbury își mâncau zi de zi prânzul de vreo cinci sute de ani, iar aroma încă mai plutea în aer. Atmosfera era oarecum toropitoare și înăbușitoare, dacă mă-nțelegi, cu miros de Anglie Timpurie, vită fiartă și morcovi.

Mătușa Dahlia, care ședea împreună cu un sobor de mahări de prin partea locului în rân-dul al doilea, m-a zărit când am intrat și mi-a făcut semn cu mâna să mă alătur ei, dar eram prea isteț ca să fac așa ceva. M-am înghesuit printre cei din spate care stăteau în picioare, sprijinindu-mă de un tip care, după miros, probabil că era negustor de grâne și nutreț sau ceva de genul ăsta. Esența strategiei în asemenea împrejurări este să fii cât mai aproape de ușă.

Sala era decorată vesel cu steaguri și hârtie colorată, iar ochii se înviorau și mai dihai la vederea spectacolului oferit de o turmă pestriță de băieți, părinți și alții, primii șiroind vârtos pe fețele lucioase și gulerele de Eton, iar ultimii atingând o notă de satin negru în cazul muierilor și arătând de parcă i-ar fi strâns hainele, în cazul masculilor. Și cât ai zice pește, am auzit aplauze – sporadice, mi-a zis după aia Jeeves – și l-am văzut pe Gussie, condus de un bărbos îmbrăcat într-o robă spre un scaun din mijlocul podiumului.

Mărturisesc că, zărindu-l și dându-mi seama că numai din mila Domnului nu era Bertram Wooster în locul lui, un fior mi-a străbătut trupul. Totul îmi aducea aminte cu atâta limpezime de ocazia când m-am adresat școlii ăleia de fete.

Bineînțeles că, dacă judeci lucrurile la rece, ai putea spune că nici în ruptul capului nu există comparație între un public aproape uman ca acela din fața mea și gloata de fetițe cu codițele pe spate, iar ăsta, recunosc, e adevărul. Totuși priveliștea îmi era îndeajuns pentru a mă simți ca un flăcău care își vede amicul cum traversează cascada Niagara într-un butoi, iar gândul la ce m-ar fi putut aștepta a făcut ca pentru o clipă totul să mi se întunece și să-mi joace în fața ochilor.

Când am putut să disting iarăși lucrurile, am observat că Gussie se așezase. Avea mâinile pe genunchi, cu coatele depărtate în unghi drept, ca un cântăreț negru din vechea școală pe cale să-l întrebe pe domnul Oase de ce traversează o găină strada și avea privirea ațintită în fața lui, cu un zâmbet atât de țeapăn și zgrunțuros, încât aș fi crezut că toată lumea bănuia că înaintea lor stătea cineva căruia vechea zeamă arhicunoscută îi împrășca partea din spate a dinților din față.

De fapt, am văzut-o pe mătușa Dahlia, care, deoarece asistase la atâtea festinuri vână-torești la viața ei, judecă mai bine ca oricine simptomele, cum tresare și îi aruncă o privire lungă și stăruitoare. Și tocmai îi spunea ceva unchiului Tom din stânga ei, când bărbosul a pășit sub luminile rampei și a început să țină un discurs. Din faptul că vorbea de parcă ar fi avut un cartof opărit în gură, fără să se aleagă cu vreun perdaf din partea băieților din primele rânduri, am dedus că era directorul școlii.

O dată cu ieșirea lui la rampă, un soi de resemnare nădușită a părut că se așterne peste public. Eu, personal, m-am cuibărit lângă negustor și mi-am lăsat mintea să zburde. Discursul era despre înfăptuirile școlii din ultimul semestru și partea asta din ceremonia de împărțire a premiilor are mereu tendința de a nu reuși să captiveze un vizitator străin. Adică, știi și tu cum e. Ți se spune că J. B. Brewster a câștigat o expoziție de clasici la Cat's în Cambridge, iar tu ai senzația că-i una dintre povestirile alea despre care nu poți înțelege cât e de hazlie dacă nu-l cunoști pe individ. Și același lucru se aplică și în cazul lui G. Bullett, care a câștigat bursa Lady Jane Wix la Colegiul Birmingham de Științe Veterinare.

De fapt, eu și negustorul de grâne și nutreț, despre care mă gândeam că arată un pic cam istovit, de parcă ar fi avut o dimineață grea negustorind grânele și nutrețul, tocmai începuserăm să moțăim ușurel, când lucrurile s-au înviorat subit, căci pentru prima oară a intrat și Gussie în peisaj.

— Astăzi, a zis bărbosul, suntem cu toții bucuroși să-i urăm bun-venit oaspetelui nostru din această după-amiază, domnul Fitz-Wattle...

La începutul discursului de deschidere, Gussie căzuse într-un soi de reverie, cu gura larg căscată și fălcile căzute. Cam pe la jumătatea lui, a început să dea slabe semne de viață. Iar în ultimele câteva minute a încercat să stea picior peste picior, a dat-o în bară, a încercat din nou și iar a dat-o în bară. Dar numai acum a reușit să se anime cu adevărat. S-a ridicat dintr-o săritură.

— Fink-Nottle, a zis el, deschizându-și ochii.

— Fitz-Nottle.

— Fink-Nottle.

— Ar trebui să spun Fink-Nottle.

— Bineînțeles că ar trebui, cretinule, a spus Gussie binevoitor. Bine, continuă.

Și închizându-și ochii, și-a reluat încercările de a sta picior peste picior.

Îmi puteam da seama că ușoara neînțelegere îl buimăcise nițel pe bărbos. Pentru o clipă a rămas mototolindu-și excrescențele fungoide cu o mână șovăielnică. Dar directorii de scoli sunt făcuți dintr-un material dur. Slăbiciunea i-a trecut. Și-a revenit cu bine în fire și a continuat.

— Suntem cu toții încântați, cum spuneam, să-i urăm bun venit oaspetelui nostru din această după-amiază, domnul Fink-Nottle, care a fost amabil și a acceptat să înmâneze premiile. După cum știți, această sarcină ar fi trebuit lăsată în seama mult-iubitului și vajnicului membru al comitetului de conducere, reverendul William Plomer, și sunt sigur că tuturor ne pare foarte rău că, în ultimul moment, boala l-a împiedicat să fie astăzi printre noi. Dar, dacă îmi permiteți să împrumut o metaforă cunoscută din – dacă îmi permiteți să folosesc o metaforă simplă, cunoscută de toată lumea – ce pierdem în mod direct, câștigăm pe ocolite.

A făcut o pauză și a zâmbit destul de larg, pentru a sugera că asta fusese o glumă. I-aș fi putut spune individului că nu avea rost. Nici o fărâmă.

Negustorul de grâu și nutreț s-a rezemat de mine și a bolborosit

„Cespusăla?”, dar atâta tot.

Întotdeauna te calcă pe nervi să aștepti râsete și să-ți dai seama că poanta n-a prins. Bărbosul era vizibil tulburat. Însă cred că ar fi scăpat și de data asta, dacă în acest moment nu l-ar fi stârnit, din nefericire, iarăși pe Gussie.

— Cu alte cuvinte, deși lipsiți de prezența domnului Plomer, îl avem lângă noi în această după-amiază pe domnul Fink-Nottle. Sunt convins că numele domnului Fink-Nottle nu mai are nevoie de nici o introducere. Este, îmi permit să afirm, un nume cunoscut nouă, tuturor.

— Nu și ție, a spus Gussie.

Și în următoarea clipă am înțeles ce a vrut Jeeves să spună când mi l-a descris ca râzând din toată inima. „Din toată inima” i se potrivea de minune. Suna ca o explozie de gaze.

— Nu mi se pare că îl cunoșteai al dracu' de bine, ău, ău? a zis Gussie. Și, aparent, fiindcă interjecția „ău” îi amintise de cuvântul „Wattle”, l-a

repetat pe ultimul de cam șaisprezece ori, cu o intonație crescândă.

— Wattle, Wattle, Wattle, a conchis el. S-a făcut. Dă-i bătaie.

Dar bărbosul își epuizase muniția. A rămas acolo, învins până la urmă. Și, studiindu-l cu atenție, am remarcat că se afla într-un punct de răscruce. Puteam să-mi dau seama cum gândește, la fel de limpede de parcă mi-ar fi șoptit-o la urechea mea personală. Adică ar fi vrut el să stea jos și să-și termine treaba pe ziua de azi, dar gândul care îl oprea era că, dacă ar fi făcut așa ceva, trebuia ori să-l lase pe Gussie să se desfășoare, ori să ia discursul lui Fink-Nottle ca încheiat și să treacă direct la decernarea propriu-zisă a premiilor.

Bineînțeles că era o chestiune a naibii de delicată să fie nevoie să te decizi pe moment. Citisem cu o zi în urmă în ziar despre indivizii ăia care încearcă să spargă atomul, șpilul fiind că n-au nici cea mai vagă idee ce o să se în-tâmplescă dacă reușesc. Se poate să fie în regulă. Pe de altă parte, se poate să nu fie în regulă. Și fără îndoială că un tip s-ar simți teribil de nătâng dacă, după ce-ar sparge atomul, s-ar trezi subit că îi ia foc casa, iar el ar fi făcut bucățele.

Așa și cu bărbosul. Nu știu dacă era la curent cu dedesubturile cazului Gussie, dar acum deja i se părea evident că se vârase într-o treabă cam suspectă. Galopurile de probă îi arătaseră că Gussie avea modul lui personal de a face lucrurile. Întreruperile alea fuseseră de ajuns să dovedească cuiva perspicace că acolo, așezat pe podium, la mărețul chiolhan al sezonului, se afla cineva care, îndemnat să țină un discurs, ar putea să-și dea frâu liber într-o manieră memorabilă.

Pe de altă parte, dacă l-ai pune în lanțuri și ai arunca o pânză de postav verde peste el, unde s-ar ajunge? Ceremonia s-ar încheia cu vreo jumătate de oră mai devreme.

Era, așa cum spuneam, o problemă greu de rezolvat și, dacă ar fi fost după el, nu știu la ce concluzie ar fi ajuns. Eu, personal, cred că ar fi mers la sigur. S-a întâmplat însă ca treaba să nu mai depindă de el, pentru că în acea clipă, Gussie, după ce și-a întins brațele și a căscat un pic, și-a aprins încă o dată zâmbetul cel zgrunțuros și a pornit-o spre marginea podiumului.

— Discurs, a zis el binevoitor.

Apoi a rămas cu degetele mari de la mâini înfipite în buzunarele jiletcii, așteptând să se stingă aplauzele.

A trecut ceva vreme până când s-a întâmplat asta, pentru că a fost aplaudat zdravăn la scenă deschisă. Presupun că băieții din Școala Secundară din Market Snodsbury nu dădeau prea des peste un om suficient de spiritual încât să-l facă cretin pe directorul lor și și-au manifestat admirația într-o manieră lipsită de ambiguitate. Se putea ca Gussie să nu fi fost la înălțime, dar din punctul de vedere al majorității celor prezenți, el se afla în topul preferințelor.

— Băieți, a zis Gussie, adică, doamnelor, domnilor și băieților, nu vă rețin prea mult, dar presupun că, cu această ocazie, mă simt obligat să vă spun câteva cuvinte de bun augur. Doamnelor – băieților și domnilor – noi toți am ascultat cu interes afirmațiile amicului aici de față, care a uitat să se bărbiezească azi-dimineață – nu-i cunosc numele, dar nici el nu l-a știut pe al meu – Fitz-Wattle, adică total absurd – chestie care ne face să fim chit -și tuturor ne pare rău că reverendul Nu-știu-cum-îl-cheamă e pe moarte din cauza țesuturilor adenoide, dar în fond, azi ești aici, iar mâine te-ai dus, iar trupul e ca iarba și câte și mai câte, dar nu asta voiam să spun. Ce voiam să spun e asta – și o spun cu toată încrederea și fără să-mi fie teamă că m-ar contrazice cineva – spun că, pe scurt, mă bucur că mă aflu aici cu această ocazie fericită și îmi face mare plăcere să împart cu căldură premiile, care constau în cărțile frumoase pe care le vedeți acolo pe masă. Așa cum zice Shakespeare, există predici în cărți și pietre pe fundul pârâului sau, poate, invers și asta e totul, pe scurt.

A mers bine și n-am fost surprins. Nu înțelesesem chiar tot, dar oricine putea să-și dea seama că era o chestie chibzuită și m-am mirat că tratamentul pe care îl urmase reușise să dezlege limba atât de poticnită de obicei a unui nătăfleț ca Gussie.

Asta arată, așa cum v-ar spune orice membru al parlamentului, că dacă vreți o retorică adevărată, o cinzeacă în prealabil e de bază. Dacă nu ești abțiguit, nu poți spera să captivezi audiența.

— Domnilor, a spus Gussie, adică doamnelor, domnilor și, bineînțeles, băieților, cât de frumoasă e lumea. O lume frumoasă, plină pretutindeni de fericire. Dați-mi voie să vă povestesc o scurtă istorioară. Doi irlandezi, Pat și Mike, se plimbau pe Broadway, iar unul i-a zis celuilalt: „Doamne, nu câștigă întotdeauna numai cei mai ageri”, iar celălalt i-a răspuns: „Slavă Domnului, educația e un câș-tig, nu o constrângere”.

Trebuie să vă spun că mi s-a părut cea mai amărâtă povestire pe care am auzit-o vreodată și m-a uimit faptul că Jeeves a considerat că merită să fie

inclusă într-un discurs. Însă, când l-am chestionat mai târziu pe Jeeves, mi-a zis că Gussie a modificat mult cel dintr-o intrigă și cred că asta explică totul.

În orice caz, asta a fost le contel așa cum a istorisit-o Gussie, iar când spun că a stârnit râsete viguroase, o să înțelegi cât de popular devenise pentru mulțime. Se poate să fi existat un bărbos sau așa ceva de pe podium și un mic grup din rândul al doilea care își doreau

1. Povestire (fr.).

ca vorbitorul să-și sfârșească discursul și să se așeze pe scaun, dar publicul în general era zdravăn de partea lui.

Au urmat aplauze și o voce a strigat:

— Bravo, bravo!

— Da, a zis Gussie, este o lume frumoasă. Cerul e albastru, păsările ciripesc, în toate există optimism. Și de ce nu, băieți, doamnelor și domnilor? Eu sunt fericit, voi sunteți fericiți, noi toți suntem fericiți, chiar și cel mai oropsit irlandez care se plimbă pe Broadway. Deși, așa cum spuneam, erau doi – Pat și Mike, unul care câștigă și celălalt care constrânge. Mi-aș dori, băieți, să fiți alături de mine și să strigați de trei ori ura pentru lumea asta frumoasă. Acum, toți împreună.

Pe urmă praful s-a așezat la loc, tencuiala a încetat să mai cadă din tavan, iar el a continuat.

— Cei care spun că nu e o lume frumoasă nu știu despre ce vorbesc. În mașină, pe drum, venind înapoi pentru a împărți minunatele premii, m-am simțit obligat ca, fără nici o tragere de inimă, să-mi pun gazda la punct în această privință. Bătrânul Tom Travers. îl vedeți așezat în rândul al doilea, lângă doamna voinică îmbrăcată în bej.

A arătat îndatoritor cu degetul și cam vreo sută de market-snodsbury-ieni care și-au sucit gâturile în direcția indicată au putut să-l observe pe unchiul Tom cum se înroșește plin de drăgălășenie la față.

— L-am pus la punct cum se cuvine, sârmanul pârlit. Și-a exprimat opinia că lumea se află într-o stare deplorabilă. Am spus: „Nu mai vorbi tâmpenii, bătrâne Tom Travers”. „Nu obișnuiesc să vorbesc tâmpenii”, mi-a zis el. „Atunci, pentru un începător”, am spus, „o faci al naibii de bine”. Și cred că recunoașteți, băieți, doamnelor și domnilor, că i-am zis-o.

Publicul părea să fie de acord cu el. Chestia s-a înfierbântat. Vocea care spusese „Bravo, bravo” a mai zis încă o dată „Bravo, bravo”, iar negustorul meu de grâne și nutreț a izbit cu nădejde în podea cu un baston supradimensionat.

— Ei bine, băieți, și-a reluat Gussie firul vorbelor, după ce și-a tras manșetele și a surâs hidos și plin de îngâmfare, a venit sfârșitul semestrului de vară și mulți dintre voi, fără îndoială, părăsesc școala. Și nu vă condamnați, pentru că acolo, afară, e un îngheț pe care îl poți tăia cu cuțitul. Intrați în lumea cea mare. Curând mulți dintre voi or să se plimbe pe Broadway. Și ceea ce vreau să vă fac să înțelegeți este că, indiferent cât de vârtos ați suferi de țesuturi adenoide, trebuie ca voi toți să nu vă dați în lături de la nici un efort pentru a vă împiedica să deveniți pesimiști și să vorbiți tâmpenii, ca bătrânul Tom Travers. Acolo, în rândul al doilea. Tipul cu fața ca o alună.

Și-a luat o pauză pentru a le permite celor care doreau să se înviioreze să-i arunce o nouă privire unchiului Tom și m-am trezit că meditez puținel perplex. Lunga mea relație cu membrii Trântorilor m-a familiarizat destul de mult cu feluritele moduri în care o supra-doză din rumenul Hippocrene poate afecta un individ, dar nu mai văzusem pe nimeni să reacționeze așa ca Gussie.

Era o imagine a operei lui, la care nu mai fusesem martor până atunci, nici măcar în Barmy Fortheringay-Phipps de Anul Nou.

Jeeves, când am discutat chestiunea cu el mai târziu, a spus că are ceva de-a face cu inhibițiile, dacă am reținut bine cuvântul, și cu suprimarea, cred că a zis el, a ego-ului. Am înțeles că voia să spună că, din pricina faptului că Gussie tocmai își încheiase neprihănită-i izolare, neîntreruptă de cinci ani, printre salamandre, toată prostia care ar fi trebuit să se întindă de-a lungul celor cinci ani s-a acumulat în acest răstimp și a ieșit la suprafață în împrejurarea asta ca un cocoloș sau, dacă preferi, ca un val de flux.

Poate că e ceva în asta. Jeeves în general le știe.

Oricum ar fi, am fost al naibii de bucuros că am avut perspicacitatea să mă țin departe de rândul al doilea. Poate n-o fi fost nimerit pentru prestigiul unui Wooster să se îngheșuie printre proletari în sectorul unde se stă în picioare, dar cel puțin, credeam eu, nu mă aflam în zona periculoasă. Atât de lungă îi crescuse deja prăjina până la nas lui Gussie, încât mi se părea că, dacă m-ar fi zărit, ar fi putut să se ia chiar și de un vechi coleg de școală.

— Dacă există ceva pe lumea asta ce nu suport, a continuat Gussie, e un pesimist. Fiți optimiști, băieți. Cunoașteți cu toții diferența dintre un optimist și un pesimist. Optimistul e un om care – păi, hai să luăm cazul

celor doi irlandezi care se plimbă pe Broadway. Unul e optimist, iar celălalt e pesimist, tot așa cum pe unul îl cheamă Pat, iar pe celălalt Mike... Ei, bună, Bertie. Nu știam că ești aici.

Am încercat să mă pitesc în spatele negustorului, dar am descoperit că nu mai era nici un negustor acolo. Vreo întâlnire de care și-a amintit brusc – probabil promisiunea făcută nevestei că va veni acasă la ceai – l-a îmboldit să o șteargă de acolo când nu eram atent, lăsându-mă descoperit.

Între subsemnatul și Gussie, care acum arăta spre mine într-o manieră jignitoare, nu exista nimic decât un ocean de chipuri pline de interes care priveau în sus spre mine.

— Uite acolo, a bubuit Gussie, continuând să arate spre mine, este exemplul despre care vorbeam. Băieți, doamnelor și domnilor, uita-ți-vă bine la obiectul ăla care stă acolo în spate -redingotă, pantaloni la modă, cravată cenușie cuminte și garoafă la butonieră – nu-l puteți rata. Țăla e Bertie Wooster, unul dintre cei mai scârboși pesimiști care au mușcat vreodată un tigru. Vă spun că îl disprețuiesc pe omul ăsta. Și de ce îl disprețuiesc? Pentru că, băieți, doamnelor și domnilor, este un pesimist. Are o atitudine defetistă. Când i-am spus că am de gând să țin un discurs în fața dumneavoastră în după-amiaza asta, a încercat să mă facă să mă răzgândesc. Și știți de ce a încercat să mă facă să mă răzgândesc? Pentru că a zis că o să-mi crape pantalonii la spate.

Uralele care l-au răsplătit au fost cele mai intense de până acum. Orice lucru despre pantaloni crăpați le mergea direct la sufletele lor simple micilor savanți ai Școlii Secundare din Market Snodsbury. Doi din rândul din fața mea s-au învînețit la față, iar un mititel pistruiat așezat lângă ei mi-a cerut un autograf.

— Dați-mi voie să vă povestesc ceva despre Bertie Wooster.

Un Wooster poate suporta multe, dar nu poate suporta să-i fie terfelit numele într-un loc public. Cu pași ușori, tocmai executam o mișcare furișată către ușă, când am sesizat că bărbosul se hotărâse până la urmă să îl oprească.

De ce nu o făcuse până acum era peste puterile mele de a înțelege. Probabil înlemnise. Și, bineînțeles, când un tip îi este pe plac publicului, așa ca Gussie, nu-i chiar atât de ușor să intervii. Însă perspectiva de a mai auzi încă una dintre anecdotele lui Gussie părea că-i pusese capac. Ridicându-se cam cum m-am ridicat și eu de pe bancă la începutul acelei

scene dureroase, de amurg, dintre mine și Tuppy, a țâșnit către masă, a înșfăcat o carte și s-a îndreptat către vorbitor.

L-a atins pe Gussie pe mână, iar Gussie, răsucindu-se brusc și văzând un individ voinic cu barbă, care părea a fi pe punctul de a-l altoi cu o carte, a făcut un salt în spate luând o poziție de apărare.

— Poate că, întrucât timpul trece, domnule Fink-Nottle, mai bine am...

O, a, făcu Gussie, prinzând aluzia. S-a destins. Premiile, hă? Bineînțeles, da. S-a făcut. Da, poate ar fi bine să-i dăm bătaie. Ce-i ăsta?

— Ortografie și dictare – P. K. Purvis, a anunțat bărbosul.

— Ortografie și dictare – P. K. Purvis, a răsunit Gussie ca un ecou, răstindu-se de parcă i-ar fi tras o săpuneală. Vino în față, P. K. Purvis.

Acum că se fluierase sfârșitul discursului, mi se părea că nu mai era nevoie să mă retrag strategic, așa cum plănuisem. Nu-mi doream deloc să plec de acolo, decât dacă trebuia neapărat. Adică îi spusese lui Jeeves că chiolhanul o să fie foarte interesant și era foarte interesant. Exista o fascinație în metodele lui Gussie care captiva și te făcea să n-ai chef să pierzi ocazia cu condiția ca insinuările la persoană să rămână departe. În consecință, m-am hotărât să rămân și numaidecât a urmat un scârțâit muzical, iar P. K. Purvis a urcat pe podium.

Campionul la ortografie și dictare avea cam un metru încălțat cu pantofi care scârțâie, o față rozalie și părul de culoarea nisipului. Gussie l-a mângâiat pe scăfârlie. Părea că îi căzuse cu tronc puștiul.

— Tu ești P. K. Purvis?

— Domnule, da, domnule.

— E o lume frumoasă, P. K. Purvis.

— Domnule, da, domnule.

— A, ai observat asta, nu? Bine. Întâmplă-tor, ești însurat?

— Domnule, nu, domnule.

— Însoară-te, P. K. Purvis, a spus cu sinceritate Gussie. E singura viață... Păi, uite-ți cartea. După titlu, pare să fie o poliloghie, dar ori cum o fi, ia-o.

P. K. Purvis scârțâi coborând de pe podium printre aplauzele sporadice, dar nu se putea să nu observe că aplauzele sporadice au fost urmate de o tăcere cam încordată. Era evident că Gussie crease un nou efect în cercurile școlare din Market Snodsbury. Părinții schimbau între ei priviri. Bărbosul avea aerul cuiva care băuse până la fund pocalul cu otravă. Iar în ce-o privește pe mătușa Dahlia, acum atitudinea ei sugera limpede că și-a

lămurit ultimele îndoieli și că își dăduse verdictul. Am văzut-o șoptindu-i ceva lui alde Bassett, care ședea în dreapta ei, iar alde Bassett a încuviințat cu tristețe din cap arătând asemenea unei zâne pe punctul să verse o lacrimă ca să mai adauge o stea la Calea Lactee.

Gussie, după plecarea lui P. K. Purvis, căzuse într-un soi de reverie diurnă și stătea în picioare cu gura căscată și mâinile în buzunare. Devenind brusc conștient de faptul că un copil gras în bermude largi se afla lângă cotul lui, a zvâcnit violent.

— Bună, a zis el, vizibil zguduit. Cine ești tu?

— El, a spus bărbosul, este R. V. Smethurst.

— Ce face aici? a întrebat Gussie suspicios.

— Îi oferiți premiul pentru desen, domnule Fink-Nottle.

Aparent, asta i s-a părut lui Gussie o explicație rezonabilă. Fața i s-a destins.

— Așa e, a spus el... Păi, uite-l aici, obrăznicătură. Pleci? a zis el în timp ce puștiul se pregătea să se retragă.

— Domnule, da, domnule.

— Stai, R. V. Smethurst. Nu atât de repede, înainte să pleci, vreau să-ți pun o întrebare.

Dar țelul bărbosului părea să fie acum să grăbească puțin ceremonia. L-a îmbrâncit pe R. V. Smethurst de pe scenă, asemenea unui paznic dintr-o cârciumă care, plin de remuș-cări, dă afară un vechi client respectabil și a început să-l strige pe G. C. Simmons. O clipă mai târziu, acesta urcase și se îndrepta spre ei și închipuie-ți ce emoționat am fost când s-a anunțat că subiectul la care a avut succes erau cunoștințele despre Biblie. Vreau să spun, era unul de-ai noștri.

G. C. Simmons era un țângău nesuferit și cu nasul pe sus, numai ochelarii și dinții din față erau de el, dar l-am aplaudat zdravăn. Noi, experții în ale Bibliei, trebuie să fim uniți.

Gussie, îmi părea rău să constat, nu l-a plăcut. În atitudinea lui față de G. C. Simmons nu exista nimic din căldura pe care o manifestase la întrevederea lui cu P. K. Purvis sau, într-o măsură mai mică, la cea cu R. V. Smethurst. Era rece și distant.

— Ei bine, G. C. Simmons.

— Domnule, da, domnule.

— Cum adică – domnule, da, domnule? Ce tâmpenie să spui asta. Așadar, ai câștigat premiul pentru cunoștințele despre Biblie, nu-i așa?

— Domnule, da, domnule.

— Da, a spus Gussie, chiar pari exact soiul de băgăcios care ar face așa ceva. Și totuși, a zis el, luând o pauză și privindu-l sever pe copil, de unde să știm noi că a fost pe bune și pe cinstite? Hai să te testezi, G. C.

Simmons. Care a fost Nu-știi-cum – tipul care a pornit chestia aia, zi-i pe nume? Poți să-mi răspunzi la asta, Simmons?

— Domnule, nu, domnule. Gussie s-a răsucit către bărbos.

— Dubios, a zis. Foarte dubios. Băiatul ăsta pare că n-are nici o cunoștință despre Biblie.

Bărbosul și-a trecut o mână peste frunte.

— Vă asigur, domnule Fink-Nottle, că am avut mare grijă să se dea corect notele și că Simmons și-a depășit competitorii la mare distanță.

— Păi, dacă zici tu, a spus Gussie plin de îndoială. Bine, G. C. Simmons, ia-ți premiul.

— Domnule, mulțumesc, domnule.

— Dar dă-mi voie să-ți zic că nu găsesc nimic bun de spus despre câștigarea unui premiu pentru cunoștințele despre Biblie. Bertie Wooster...

Nu știu când am avut un șoc mai îngrozitor. Am contat pe presupunerea că, acum după ce îl opriseră din discurs, Gussie nu-și mai arăta colții, cum s-ar zice. Să-mi plec capul și să-mi reiau mersul furișat spre ușă a fost o treabă de câteva secunde pentru mine.

— Bertie Wooster a câștigat premiul pentru cunoștințele despre Biblie la o școală unde am fost colegi și îl știți cum e. Dar bineînțeles că Bertie a trișat cu bună știință. A reușit să ciordească trofeul pentru cunoștințele despre Biblie de sub nasul altora mai buni, folosindu-se de unele dintre cele mai murdare și mai nerușinate metode de înșelătorie care s-au văzut vreodată, chiar și într-o școală unde se obișnuiau chestii din astea. Dacă buzunarele individului, când a intrat în sala de examen, nu erau burdușite până la refuz cu liste de regi iudei...

N-am auzit mai mult. O clipă mai târziu, mă aflam afară în aer liber, bâjbâind frenetic cu piciorul după demarorul bătrânei mele mașini.

Motorul a pornit. Ambreiajul a alunecat în poziție. Am claxonat și am luat-o din loc.

Ganglionii încă îmi mai vibrau când am intrat cu mașina în grajdurile din Brinkley Court și un Bertram foarte zguduit a urcat clătînându-se până în camera lui să se schimbe în ceva mai lejer. După ce mi-am pus costumul

de flanelă, m-am întins puțin în pat și presupun că am ațipit, pentru că următorul lucru pe care mi-l amintesc e că l-am găsit pe Jeeves la căpătâiul meu.

M-am ridicat în capul oaselor.

— Ceaiul meu, Jeeves?

— Nu, domnule. Este aproape vremea pentru cină.

Ceața s-a risipit.

— Probabil că am adormit.

— Da, domnule.

— Natura își cere drepturile asupra trupului extenuat.

— Da, domnule.

— Și e suficient pentru a izbândi.

— Da, domnule.

— Și acum e aproape ora cinei, zici tu? Bine. Nu prea am chef de cină, dar presupun că mai bine mi-ai pregăti hainele.

— Nu este necesar, domnule. Lumea nu se va îmbrăca în ținută de seară azi. O gustare rece a fost pregătită în sufragerie.

— De ce?

— A fost dorința doamnei Travers, pentru a ușura munca personalului care participă în această seară la petrecerea dansantă de la reședința domnului Percival Stretchley-Budd.

— Sigur că da. Îmi amintesc. Verișoara Angela mi-a zis. În noaptea asta, nu? Tu te duci, Jeeves?

— Nu, domnule. Nu prea îmi place această formă de distracție din regiunile rurale, domnule.

— Te înțeleg. Chiolhanurile astea de la țară sunt toate la fel. Un pian, o vioară și o podea ca glaspapirul. Anatole se duce? Angela mi-a zis că nu.

— Domnișoara Angela a avut dreptate, domnule. Monsieur Anatole este în pat.

— Cam temperamentali francezii ăștia.

— Da, domnule. A urmat o pauză.

— Ei bine, Jeeves, am zis, cu siguranță a fost o după-amiază de pomină, nu?

— Da, domnule.

— Nu-mi pot aminti una mai dolidora de evenimente. Și am plecat înainte de final.

— Da, domnule. Am observat când ați plecat.

— Nu mă poți condamna că m-am retras.

— Nu, domnule. Domnul Fink-Nottle devenise fără îndoială stânjenitor de vexant.

— A mai durat mult după ce am plecat?

— Nu, domnule. Ceremonia a luat sfârșit foarte curând după aceea.

Remarcele domnului Fink-Nottle referitoare la domnișorul G. C. Simmons au atras după ele un sfârșit prematur.

— Dar terminase cu remarcele despre G. C. Simmons.

— Numai temporar, domnule. Le-a reluat imediat după plecarea dumneavoastră. Dacă vă amintiți, domnule, el deja se declarase suspicios cu privire la buna credință a domnișorului Simmons, iar acum a pornit un atac verbal violent împotriva tânărului domn, sus-ținând că era imposibil să câștige premiul pentru cunoștințele despre Biblie fără să copieze sistematic și într-o măsură impresionantă. A mers atât de departe încât a sugerat că domnișorul Simmons era cunoscut bine de poliție.

— Ei, drăcia dracului, Jeeves!

— Da, domnule. Aceste cuvinte au făcut senzație. Reacțiile celor prezenți la această acuzație ar putea fi descrise ca felurite. Tinerii elevi au părut bucuroși și au aplaudat viguros, dar mama domnișorului Simmons s-a ridicat de pe scaun și i s-a adresat domnului Fink-Nottle protestând vehement.

— Dar Gussie nu a fost luat prin surprindere? N-a dat înapoi?

— Nu, domnule. A spus că acum înțelege totul și a insinuat că există o legătură vinovată între mama domnișorului Simmons și directorul școlii, acuzându-l pe cel din urmă că a măsluit notele, așa cum s-a exprimat el, pentru a câștiga favorurile ei.

— Nu mai spune!

— Da, domnule.

— Pe cinstea mea, Jeeves! Și apoi...

— Au cântat imnul național, domnule.

— Ei, nu, zău?

— Da, domnule.

— într-un moment ca ăsta?

— Da, domnule.

— Ei bine, ai fost acolo și știi, bineînțeles, dar ultimul lucru la care m-aș fi gândit e ca Gussie și femeia aia să înceapă să cânte în duet în asemenea circ.

— M-ați înțeles greșit, domnule. întreaga adunare a cântat. Directorul școlii s-a întors către organist și i-a șoptit ceva. După care acesta a început să cânte imnul național și ceremonia a luat sfârșit.

— Înțeleg. Era și timpul.

— Da, domnule. Comportamentul doamnei Simmons devenise fără îndoială amenințător.

Am reflectat. Bineînțeles că ce auzisem era de natură să provoace compătimire și oroare, fără să mai pomenesc de panică și deznădejde, și aș deforma adevărul dacă aș spune că mă bucura. Pe de altă parte, totul se terminase acum și mi se părea că trebuie să nu jelești trecutul, ci să-ți ațintești gândurile asupra viitorului luminos. Adică, Gussie poate că a doborât recordul existent în Worcester la nerozie și și-a ratat orice șansă de a deveni fiul favorit al orașelului Market Snodsbury, dar nu se poate nega faptul că o ceruse în căsătorie pe Madeline Bassett și trebuie să recunoști că ea a acceptat.

I-am spus asta lui Jeeves.

— Un spectacol îngrozitor, am zis, probabil unul care o să încheie o pagină din istorie. Dar nu trebuie să uităm, Jeeves, că Gussie, deși acum este considerat pe aici cel mai teribil monstru din lume, face bine în rest.

— Nu, domnule. N-am prea înțeles asta.

— Când ai spus „Nu, domnule”, ai vrut să spui „Da, domnule”?

— Nu, domnule. Am vrut să spun „Nu, domnule”.

— În rest nu face bine?

— Nu, domnule.

— Dar e logodit.

— Nu mai este, domnule. Domnișoara Bassett a rupt logodna.

— Nu se poate!

— Ba da, domnule.

Mă întreb dacă ați remarcat un lucru cam ieșit din comun la această relatare. Fac aluzie la faptul că a existat un moment când practic orice personaj a avut ocazia să-și îngroape fața în mâini. Am participat la multe afaceri năclăioase la vremea mea, dar cred că niciodată până atunci sau de atunci încolo nu m-am alăturat unui asemenea grup omogen de pipăitori de frunți.

Unchiul Tom a făcut-o, dacă-ți amintești. Tot așa și Gussie. Tot așa și Tuppy. Tot așa probabil, deși nu dețin informații, și Anatole și n-aș

excluse-o nici pe alde Bassett. și mă-tușa Dahlia ar fi făcut-o, n-am nici un dubiu, dacă nu ar fi existat riscul să își strice coafura aranjată cu grijă.

Ei bine, ce încerc să-ți spun este că în acest moment al povestirii am făcut-o și eu. Mâinile s-au dus în sus, iar capul în jos și, cât ai zice pește, mă pipăiam vârtos, aidoma celor mai pricepuți dintre ei.

Și încă îmi masam scăfârliia, întrebându-mă ce mișcare să fac în continuare, când ceva s-a izbit de ușă ca o tonă de cărbuni.

— Cred că este foarte probabil să fie chiar domnul Fink-Nottle, domnule, a zis Jeeves.

Dar intuiția îl indusese în eroare. Nu era Gussie, ci Tuppy. A intrat și a rămas locului respirând astmatic. Se vedea de la o poștă că era profund tulburat.

L-am studiat atent cu privirea. Nu-mi plăcea cum arată. Reține, niciodată nu-mi plăcuse cine știe ce, pentru că Natura, când a proiectat bijuteria asta de flăcău, a pus mult mai multă falcă de jos decât era absolut necesar și i-a făcut ochii puțin cam prea tăioși și prea pătrunzători pentru cineva care nu era nici întemeietor de imperii, nici agent de circulație. Dar în ocazia de față, pe lângă faptul că supăra simțul estetic, Glossop ăsta părea să degaje un aer vădit amenințător și m-am pomenit dorindu-mi ca Jeeves să nu mai fie întotdeauna atât de al naibii de plin de tact.

Adică, e foarte bine să dispari ca un tipar care alunecă prin mâl când șeful tău are un vizitator, dar există momente – și mie mi se părea că ăsta urma să fie unul dintre ele -când să ai cu adevărat tact înseamnă să rămâi prin preajmă, pregătit să dai o mână de ajutor dacă situația scapă de sub control.

Pentru că Jeeves nu mai era printre noi. Nu l-am văzut când a plecat și nu l-am auzit când a plecat, dar plecase. Cât vedeai cu ochii, nu mai exista pe nicăieri altcineva în afară de Tuppy. Iar în atitudinea lui Tuppy, după cum spuneam, exista o anumită chestie care avea tendința să neliniștească. Mi se părea foarte tare că venise să redeschidă subiectul despre mângâiatul gleznelor Angelei.

Insă remarca sa inițială mi-a sugerat că mă impacientasem de pomană. Era de natură pacifistă, ceea ce mi-a luat o mare piatră de pe inimă.

— Bertie, a zis, e de datoria mea să-ți cer scuze. De asta am venit.

Ușurarea mea la auzul acestor cuvinte, care nu conțineau nici o referire la nici un fel de mângâiere a gleznelor, a fost, cum spuneam, enormă. Dar nu cred că a fost mai mare decât surpriza. Trecuseră luni de zile de la acel

episod dureros de la Trântori și până acum nu dăduse nici un semn că ar fi avut remușcări sau că s-ar fi căit. Ba chiar la urechile mele ajunseseră, din surse particulare, vorbele că povestea deseori întâmplarea la cină și la alte întruniri și atunci se tăvălea de răs.

Prin urmare, mi-a venit greu să înțeleg ce l-ar fi putut face să se înjosească la o dată atât de târzie. Probabil că partea bună din el îl trăsese de urechi, dar de ce?

Totuși iată-l că venise.

— Dragul meu, am spus, gentil până-n măduva oaselor, hai să nu mai vorbim despre asta.

— Ce sens are să spui „să nu mai vorbim despre asta”? Tocmai am vorbit despre asta.

— Adică să nu mai vorbim de acum încolo despre asta. Nu te mai gândi la asta. Toți ne mai pierdem uneori controlul și facem lucruri pe care, după ce ne liniștim, le regretăm. Fără doar și poate că erai cam cherchelit atunci.

— Despre ce mama dracu' îți închipui că vorbești?

Nu mi-a plăcut tonul lui. Cam răstit.

— Corectează-mă dacă greșesc, am spus puțin bățos, dar am presupus că îți cereai scuze pentru purtarea ta dezgustătoare când ai scos ultimul inel în noaptea aia la Trântori, făcân-du-mă să plonjez în piscină înțolită la patru ace.

— Nătăfleată! În nici un caz pentru asta.

— Atunci pentru ce?

— Afacerea Bassett.

— Ce afacere Bassett?

— Bertie, a spus Tuppy, când mi-ai zis aseară că ești îndrăgostit de Madeline Bassett, ți-am lăsat impresia că te-am crezut, dar n-a fost așa. Chestia părea incredibilă. Inșă de atunci am făcut săpături și faptele par să confirme declarația ta. Acum am venit să-mi cer scuze că nu te-am crezut.

— Ai făcut săpături?

— Am întrebat-o dacă ai cerut-o în căsătorie, iar ea mi-a răspuns că da.

— Tuppy! Nu?!

— Ba da.

— N-ai nici un pic de delicatețe, nici un sentiment nobil?

— Nu.

— O? Păi, s-a făcut, bineînțeles, dar cred că ar trebui să ai.

— La naiba cu delicatețea. Am vrut să mă asigur că nu tu ai fost cel care mi-a furat-o pe Angela. Acum știu că nu.

Atâta timp cât știa asta, nu prea mă mai deranja lipsa lui de delicatețe.

— A, am făcut. Păi, bine. Reține asta.

— Am aflat cine e.

— Ce?

Pentru o clipă a rămas pe loc rumegând gânduri negre. Ochiul lui scăpărau de un foc mornit. Falca îi ieșea în afară ca partea din spate a capului lui Jeeves.

— Bertie, a zis, îți amintești ce am jurat să-i fac individului care mi-a furat-o pe Angela?

— Din câte îmi aduc aminte, plănuiai să-l întorci pe dos...

— Și să-l fac să se înghită singur. Corect. Programul e încă valabil.

— Dar, Tuppy, continui să te asigur, în calitate de martor avizat, că nimeni nu ți-a ster-pelit-o pe Angela în timpul sejurului la Cannes.

— Nu. Dar mi-au furat-o după ce s-a întors.

— Ce?

— Nu mai spune „Ce?”. Doar m-ai auzit.

— Dar nu s-a mai văzut cu nimeni de când s-a întors.

— O, nu? Ce zici de individul cu salamandrele?

— Gussie?

— Întocmai. Târâtoarea de Fink-Nottle. Asta mi s-a părut o tâmpenie absolută.

— Dar Gussie o iubește pe alde Bassett.

— N-o puteți iubi cu toții pe nesuferita aia de Bassett. Ce mă uimește este că măcar cineva e în stare s-o facă. O iubește pe Angela, îți spun eu. Iar ea îl iubește pe el.

Dar Angela ți-a dat papucii înainte să apară Gussie aici.

— Nu înainte. Cam la două ore după aia.

— Dar nu s-ar fi putut îndrăgosti de el în două ore.

— De ce nu? Eu m-am îndrăgostit de ea în două minute. Am adorat-o de cum am cunos-cut-o, excrescența aia mică și holbată.

— Dar, pe toți dracii...

— Nu mă contrazice, Bertie. Faptele sunt toate pecetluite. Îl iubește pe buboiul ăla adul-mecător de salamandre.

— Absurd, băiete. Absurd.

— Zău? Și-a înfipt un călcâi în covor – o chestie despre care citim adeseori, dar pe care n-o mai văzusem până atunci. Atunci poți să-mi explici cum se face că este logodită cu el?

Ai fi putut să mă dobori c-un bobârnac.

— Logodită cu el?

— Chiar ea mi-a spus.

— Și-a râs de tine.

— Nu și-a râs de mine. Puțin după ce s-a terminat chiolhanul din după-amiaza asta de la Școala Secundară din Market Snodsbury, el a cerut-o în căsătorie, iar ea se pare că a acceptat fără să zică nici „pâs”.

— Cred că e o greșeală.

— E o greșeală. Năpârca de Fink-Nottle a făcut-o și acum pun pariu că-și dă seama. L-am fugărit de la 5.30.

— L-ai fugărit?

— Peste tot. Vreau să-i smulg capul de pe umeri.

— Înțeleg. Mda.

— L-ai văzut cumva?

— Nu.

— Ei bine, dacă-l vezi, ia-ți repede rămas-bun de la el și fă comandă de crini... O, Jeeves.

— Domnule?

Nu auzisem ușa deschizându-se, dar omul era iarăși de față. Părerea mea personală, așa cum cred că am mai menționat, este că Jeeves nu are nevoie să deschidă ușile. E ca una dintre creaturile alea din India care își mută de colo-colo trupurile astrale – adică tipii care dispar din senin în Bombay, se reassemblează și apar două minute mai târziu în Calcutta. Numai o astfel de teorie ar putea explica faptul că nu e acolo la un moment dat, dar e acolo în secunda următoare. Pare că plutește din punctul A în punctul B ca un soi de gaz.

— L-ai văzut pe domnul Fink-Nottle, Jeeves?

— Nu, domnule.

— Am de gând să-l omor.

— Prea bine, domnule.

Tuppy s-a retras, trântind ușa după el, iar eu l-am pus la curent pe Jeeves cu ultimele noutăți.

y

— Jeeves, am spus, știi ceva? Domnul Fink-Nottle e logodit cu verișoara mea, Angela.

— într-adevăr, domnule?

— Ei bine, ce zici de asta? Pătrunzi psihologia? Îi dai de capăt? Numai cu câteva ore în urmă era logodit cu domnișoara Bassett.

— Domnii care au fost părăsiți de o tânără doamnă sunt de obicei tentați să se atașeze fără întârziere de alta, domnule. Este ceea ce se cunoaște sub numele de „demonstrație”.

Am început să pricep.

— înțeleg ce spui. O chestie sfidătoare.

— Da, domnule.

— Un soi de „O, s-a făcut, fă-ți plăcerea, dar dacă nu mă vrei, sunt o sumedenie care mă vor”.

— întocmai, domnule. Vărul meu, George...

— Lasă-l pe vărul tău, George, Jeeves.

— Prea bine, domnule.

— Păstrează-l pentru serile lungi de iarnă, bine?

— Cum doriți, domnule.

— Și, oricum, bag mâna-n foc că vărul tău, George, nu era o meduză gârbovită care nu poate hușui o găscă precum Gussie. Asta mă miră, Jeeves, că tocmai Gussie e acela care execută toată treaba asta greoaie cu demonstrațiile.

— Trebuie să vă amintiți, domnule, că domnul Fink-Nottle se află într-o stare cerebrală oarecum inflamată.

— Asta-i adevărat. Puțin peste normal deocamdată, nu?

— într-adevăr, domnule.

— Păi, să-ți spun ceva. O să fie într-o stare cerebrală mult mai inflamată dacă Tuppy pune mâna pe el... Cât e ceasul?

— Numai opt seara, domnule.

— Așadar, Tuppy îl fugărește de două ore și jumătate. Trebuie să-l salvăm pe nefericitul derbedeu, Jeeves.

— Da, domnule.

— O viață umană e o viață umană, nu? -Extraordinar de adevărat, domnule.

— Atunci primul lucru este să-l găsim. După aia putem discuta planuri și strategii. Dă-i bătaie, Jeeves, și purică împrejurimile.

— Nu este necesar, domnule. Dacă o să aruncați o privire în spatele dumneavoastră, o să-l vedeți pe domnul Fink-Nottle ieșind de sub pat.

Și, la naiba, avea foarte mare dreptate.

Iacătă-l pe Gussie, făcându-și apariția, precum mi se spusese. Era plin de scame și arăta ca o broască țestoasă care iese nițeluș din carapace pentru a lua o gură de aer.

— Gussie! am exclamat.

— Jeeves, a spus Gussie.

— Domnule? a zis Jeeves.

— Ușa aia e încuiată, Jeeves?

— Nu, domnule, dar o să mă ocup imediat de această chestiune.

Gussie s-a așezat pe pat și pentru o clipă m-am gândit că o să intre în atmosferă îngro-pându-și fața în mâini. Dar el și-a cules doar un păianjen mort de pe o sprinceană.

— Ai încuiat ușa, Jeeves?

— Da, domnule.

— Pentru că niciodată nu poți să știi când nesuferitului ăluia de Glossop o să-i dea prin cap să se arate...

Cuvântul „iarăși” i-a înghețat pe buze. Nu pronunțase mai mult decât sunetul „i” când clanța ușii a început să se răsucescă și să zdrăngăne. A tâșnit de pe pat și pentru o clipă a rămas arătând exact ca un tablou pe care mătușa Agata îl are în sufragerie – „Armăsarul încolțit” – Landseer. Apoi s-a năpustit spre dulap și a intrat în el înainte ca să-i fi putut sesiza cineva saltul. Am văzut flăcăi care au întârziat la trenul de 9.15 mișcându-se cu mai puțină agilitate.

Am aruncat o privire spre Jeeves. Și-a lăsat sprinceană dreaptă să tremure nițeluș, adică cel mai vizibil fel al lui de a-și manifesta emoțiile.

— Da? am chelălăit eu.

— Lasă-mă să intru, naiba să te ia! s-a auzit vocea lui Glossop de afară. Cine a încuiat ușa asta?

L-am consultat încă o dată pe Jeeves prin limbajul sprâncenelor. El și-a ridicat una. Eu mi-am ridicat una. El și-a ridicat-o pe cealaltă. Eu mi-am ridicat-o pe cealaltă. Apoi amândoi ni le-am ridicat pe amândouă. Într-un final, fiindcă nu părea să existe vreo alternativă, am deschis larg porțile și Tuppy s-a năpustit înăuntru.

— Ce mai e? l-am întrebat cât am putut de dezinvolt.

— De ce era încuiată ușa? s-a interesat Glossop.

Deja mă pricepeam binișor la chestia cu sprâncenele ridicate, așa că i-am servit o mostră.

— Nu poate omul să se mai bucure de puțină intimitate, Glossop? am spus cu răceală în voce. I-am dat instrucțiuni lui Jeeves să încuie ușa pentru că eram pe cale să mă dezbrac.

— Plauzibilă poveste! a zis Tuppy și nu sunt convins că n-a adăugat „Ete, fleoșc!” Nu e nevoie să mă faci să cred că ți-e teamă că oamenii au de gând să vină cu trenul de la mare depărtare ca să te vadă în lenjerie intimă. Ai încuiat ușa aia pentru că îl ai pe târâtoarea de Fink-Nottle ascuns pe undeva pe aici. Am bănuțit asta din clipa în care am plecat de la tine și m-am hotărât să mă întorc și să fac niște investigații. Am de gând să scotocesc fiecare colțișor din camera asta. Cred că se află în dulapul ăla... Ce e în dulapul ăla?

— Numai haine, am spus, încercând din nou să fiu dezinvolt, dar plin de dubii în ce privește reușita. Garderoba obișnuită a unui gentleman englez venit în vizită la o casă de la țară.

— Minți!

Ei bine, n-aș fi mințit dacă Tuppy ar fi așteptat măcar un minut până să vorbească, pentru că abia îi ieșise cuvântul din gură, când Gussie a ieșit din dulap. Am vorbit despre viteza cu care intrase în el. Fusese nimica toată față de viteza cu care a ieșit. S-a auzit un soi de fâlfâit, s-a zărit o umbră vagă, după care nu se mai afla printre noi.

Cred că Tuppy a rămas surprins. De fapt, sunt sigur că da. În ciuda aplombului cu care își susținuse sus și tare părerea că dulapul conținea Fink-Nottle-i, s-a simțit vizibil des-cumpănit când individul a șuiert așa pe lângă el. A gălgâit strident și a făcut un salt de vreo doi metri în spate. Cu toate astea, în clipa următoare, și-a recăpătat echilibrul și a zbughit-o pe coridor în urma lui. Mai era nevoie numai de mătușa Dahlia care să zbiere un „Iuhuhu!” după ei sau ce se obișnuiește în asemenea împrejurări, pentru a desăvârși asemănarea cu o goană sprintară la vânătoare. M-am cufundat într-un scaun comod. Nu sunt o persoană ușor de descurajat, dar mi se părea că până la urmă lucrurile deveniseră prea complicate pentru Bertram.

— Jeeves, am spus, e cam groasă.

— Da, domnule.

— Îmi cam vâjâie capul.

— Da, domnule.

— Cred că mai bine m-ai lăsa singur, Jeeves. Trebuie să mă dedic întru totul situației care tocmai s-a ivit.

— Prea bine, domnule.

Ușa s-a închis. Mi-am aprins o țigară și am început să meditez.

Îmi închipui că cei mai mulți în situația mea ar fi meditat tot restul serii fără să li se aprindă beculețul, dar noi, Wooster-ii, avem un talent ieșit din comun de a ajunge direct la miezul problemei și presupun că nu s-au scurs mai mult de zece minute după ce am început să meditez până când mi-am dat seama ce trebuia să fac.

Am sesizat că pentru a îndrepta lucrurile aveam nevoie de o discuție sinceră cu Angela. Ea stârnise toată dandanaua purtându-se ca o oaie căpoasă și spunând „Da” în loc de „Nu” când Gussie, prins în mrejele băuturilor amestecate și agitației cerebrale, i-a sugerat să formeze o echipă. Evident că trebuia trasă cum se cuvine la răspundere și convinsă să îl trimită la plimbare. Un sfert de oră mai târziu am găsit-o în casa de vară unde se înfrupta dintr-o băutură răcoritoare și m-am așezat lângă ea.

— Angela, am zis, și dacă aveam un ton sever, păi, cine nu l-ar fi avut, toate astea sunt niște tâmpenii.

A părut să iasă din transă. S-a uitat întrebător la mine.

— Îmi pare rău, Bertie, n-am auzit. Ce tâmpenii spuneai?

— Nu spuneam tâmpenii.

— Of, îmi pare rău, credeam că asta ai spus.

— Ți se pare normal să fi venit aici pentru a-ți spune tâmpenii?

— Foarte normal.

M-am gândit că e mai bine să revin pe linia de plutire și să abordez problema din altă perspectivă.

— Tocmai m-am despărțit de Tuppy.

— Zău?

— Și de Gussie Fink-Nottle.

— Nu zău?

— Se pare că te-ai dus și te-ai logodit cu Gussie.

— Așa e.

— Păi, despre asta vorbeam când am spus că e o tâmpenie. Nu se poate să iubești un tip ca el.

— De ce nu?

— Pur și simplu nu poți.

Păi, adică bineînțeles că ea nu putea. Nimeni n-ar putea iubi o bâzdâganie ca Gussie în afară de altă bâzdâganie ca alde Bassett. Orice altă posibilitate este exclusă. Un tip nemaipomenit în multe privințe, bineînțeles – politicos, amabil și exact genul de om care să-ți spună ce să faci până vine doctorul dacă ai în grija ta o salamandă bolnavă – dar evident necroit din materialul potrivit pentru Marșul lui Mendelssohn. N-am nici o îndoială că ai fi putut să azvârli cu cărămizi ore întregi în cele mai populate districte ale Angliei fără a pune în pericol siguranța nici măcar a unei singure fete în stare să devină doamna Augustus Fink-Nottle fără anestezie.

I-am spus-o și a fost obligată să admită că era adevărat.

— Bine, atunci. Poate că nu.

— Și atunci, am zis eu tăios, de ce-ai vrut să te duci și să te logodești cu el, cap sec?

— Am crezut că o să mă distrez.

— Să te distrezi!

— Așa a și fost. M-am distrat de minune. Să-i fi văzut mutra lui Tuppy când i-am zis.

O lumină strălucitoare s-a pogorât brusc asupra mea.

— Ha! O demonstrație!

— Ce?

— Te-ai logodit cu Gussie numai ca să te răzbuni pe Tuppy?

— Da.

— Ei bine, despre asta vorbeam. A fost o demonstrație.

— Da. Presupun că-i poți spune și așa.

— Și să-ți mai zic eu cum îți mai spun – o șmecherie a dracu' de josnică. Mă uimești, tânără Angela.

— Nu înțeleg de ce.

Mi-am țuguat buza cam un centimetru.

— Pentru că ești de sex feminin. Voi, cele din sexul mai blând, sunteți așa. Faceți cele mai mari mârșăvii fără nici o tresărire. Vă mândriți cu asta. Uită-te la Jael, soția lui Heber!

1. Personaje din Biblie, din tribul Kenit. Jael, împlinind profeția lui Deborah cu privire la războiul

— De unde-ai auzit de Jael, soția lui Heber?

— Probabil nu ai aflat că la școală am câștigat premiul la cunoștințele despre Biblie.

— O, da. îmi amintesc că Augustus a pomenit despre asta în discursul lui.

— Mda, am spus nițeluș cam grăbit. N-aveam nici un chef să mi se reamintească de discursul lui Augustus. Ei bine, cum spuneam, uită-te la Jael, soția lui Heber. înfinge țepi în bostanul oaspetelui său în timp ce el doarme și apoi se bate cu pumnii în piept ca o cercetașă. Nu-i de mirare că ei spun „Of, femeie, femeie!”

— Cine?

— Indivizii care o spun. Pfui, ce mai sex! Doar nu-ți propui să mai menții toată tărășenia asta, nu?

— Ce să mențin?

— Aiureala asta de logodnă cu Gussie.

— Cu siguranță că da.

— Numai ca să-l faci pe Tuppy de râs.

— Crezi că s-a făcut de râs?

— Da.

— Așa îi trebuie.

Am început să-mi dau seama că nu făceam nici un progres. îmi amintesc că, atunci când am câștigat premiul despre cunoștințele despre Biblie, a trebuit să învăț despre măgarul lui Balaam¹. Nu mai știu exact cum era, dar încă mai am un soi de impresie că ceva se înfigea dintre evrei și triburile canaaneene, l-a înjunghiat cu un băț de cort pe Sisera, comandantul trupelor canaaneene, în timp ce acesta bea o cană cu lapte. 1. Un profet care n-a fost evreu și pe care regele Balak l-a rugat să blesteme poporul lui Israel. El bine pe picioare, își dădea urechile pe spate și refuza să coopereze. Iar mie mi se părea că la fel făcea acum și Angela. Ea și măgarul lui Balaam erau, ca să zic așa, în profunzime, frate și soră. E un cuvânt care începe cu r – „re” și-ncă ceva – „recăl” și-ncă ceva – nu, l-am pierdut. Dar vreau să spun că așa părea și Angela.

— Gagicuță prostuță, am spus eu. S-a înroșit la față.

— Nu sunt o gagicuță prostuță.

— Ești o gagicuță prostuță. Și mai mult, o știi.

— Nicidecum.

— Uită-te la tine cum îi distrugi viața lui Tuppy, cum îi distrugi viața lui Gussie, totul numai de dragul unei răzbunări ieftine.

— Păi, nu-i treaba ta. Am ripostat prompt.

— Nu-i treaba mea când văd două vieți ale unor foști colegi de școală pe cale de a fi distruse? Ha! Mai mult, știi că ești îndrăgostită lulea de Tuppy.

— Ba nu!

— Zău? Dacă aș fi căpătat o liră de fiecare dată când te-am văzut că te uiți la el cu scân-teieri de iubire în ochi...

S-a uitat la mine, dar fără nici o scânteiere de iubire.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, du-te și pune-ți capul la saramură, Bertie!

Mi-am îndreptat spatele.

s-a întâlnit în deșert cu un înger recunoscut ca atare numai de măgarul lui, care refuză să își continue drumul.

— Asta, i-am replicat eu cu demnitate, e exact ceea ce am de gând să fac. Adică, de fapt o să te las acum. Ți-am zis ce-am avut de zis.

— Bine.

— Dar dă-mi voie să adaug...

— Nu.

— Foarte bine, am zis cu răceală în voce. în cazul ăsta, sal'tare ș-un praz verde!

Și am vrut să o usture.

„Prost dispus” și „descurajat” sunt cele două atribute pe care le-ai fi putut alege pentru a mă descrie când am plecat din casa de vară. N-ar avea nici un rost să neg că mă așteptasem la rezultate mai bune de la mica noastră discuție.

Angela mă uimise. Ciudat cum de nu-ți dai seama că orice fată e în adâncul sufletului o creatură infectă decât atunci când ceva începe să meargă rău în viața ei sentimentală. Veri-șoara asta și cu mine ne înțelegeam minunat de pe vremea când eu purtam costumase de marinar, iar ea nu avea nici un dinte în față, și totuși numai acum începeam să o cunosc în profunzime. Dintotdeauna o considerasem o puicuță binevoitoare, veselă și naturală, de genul celor pe care te poți bizui, mai mult sau mai puțin, că n-ar omorî nici o muscă. Dar iat-o acum râzând necruțătoare – cel puțin mi se părea că mi-o amintesc râzând necruțătoare -ca un personaj rece și crud desprins dintr-un film sonor sofisticat, frecându-și mâinile în hotă-rârea ei de a-i scoate lui Tuppy peri albi până îl vâra în mormânt.

Am mai spus-o și altă dată și o spun și acum: fetele sunt ciudate. Tăicuțul Kipling n-a zis niciodată ceva mai adevărat ca atunci când a scos vorba de

duh că f. speciei sunt mai perie, decât m.

În asemenea circ, mi se părea că îmi rămăsese doar un lucru de făcut – adică să mă duc în sufragerie și să dau iama în gustările reci despre care îmi vorbise Jeeves. Simțeam o nevoie arzătoare de hrană, pentru că recenta întrevedere mă demoralizase nițeluș. Nu se poate tăgădui faptul că cheștiile astea pur sentimentale diminuează vitalitatea oricărui tip și îl face să tânjească după o porție zdravănă de vită și șuncă.

Prin urmare, m-am îndreptat spre sufragerie și nici nu-i trecusem bine pragul când am zărit-o pe mătușa Dahlia lângă bufet, ata-când somonul cu maioneză.

Spectacolul mi-a smuls un subit „O, a” pentru că mă simțeam oarecum stânjenit. Ultima dată când ruda asta și cu mine ne-am bucurat de o discuție tete-ă-tete, poate vă amintiți că îmi zugrăvise planurile ei de a mă îneca în iazul de lângă grădina de legume și nu știam cu siguranță ce atitudine avea acum față de mine.

M-a cuprins ușurarea când mi-am dat seama că era într-o dispoziție binevoitoare. Nimic nu ar fi putut depăși cordialitatea cu care și-a agitat furculița.

— Bună, Bertie, bătrâne gogoman, m-a întâm-pinat ea prietenește. Mă gândeam eu că n-o să te îndepărtezi prea mult de mâncare. Gustă niște somon din ăsta. Excelent.

— Al lui Anatole? am chestionat.

— Nu. încă mai stă în pat. Dar pe servitoarea de la bucătărie a lovit-o inspirația. Se pare că și-a dat brusc seama că nu gătește pentru un cârd de șopârlari din deșertul Sahara și a reușit să prepare ceva suficient de comestibil. Fata asta are și ceva bun în ea și sper că se distrează la dans.

Am luat cu lingura o porție de somon și am început o conversație agreabilă, trâncănind despre balul servitorilor de la Stretchley-Budds și, îmi amintesc, speculând aiurea pe tema cum ar arăta Seppings, majordomul, dansând rumba.

Numai după ce mi-am isprăvit prima farfurie și m-am înfipt într-a doua, am abordat subiectul Gussie. Având în vedere ce se petrecuse în după-amiaza aia la Market Snodsbury, m-aș fi așteptat de la ea să ajungă mai repede la el. Când a adus vorba despre Gussie, mi-am dat seama că încă nu fusese înștiințată de logodna Angelei.

— Hei, Bertie, a spus ea, mestecând meditativ salata de fructe, Spink-Bottle ăsta...

— Nottle.

— Bottle, a insistat mătușa cu tărie în voce. După spectacolul pe care ni l-a oferit în după-amiaza asta, o să mă gândesc mereu la el doar ca Bottle și numai Bottle. Dar ce aveam de gând să spun e că, dacă-l vezi, aș vrea să-i spui că a adus multă, multă fericire unei femei în vârstă. În afară de clipa când diaconul s-a împiedicat de un șiret dezlegat și a căzut pe treptele amvonului, nu cred că am fost vreodată mai încântată ca atunci când bunul și bătrânul Bottle a început brusc de pe podium să-l ia la refec pe Tom. De fapt m-am gândit că a dat o reprezentație plină de cel mai desăvârșit bun-gust.

N-am putut să nu-mi manifest dezacordul.

— Referirile alea la mine...

— Alea mi-au plăcut aproape la fel de mult. Mi s-au părut în regulă. E adevărat că ai copiat când ai câștigat premiul ăla pentru cunoștințele despre Biblie?

— Sigur că nu. Victoria mea a fost rezultatul unor eforturi asidue și neconținute.

— Și ce-i cu pesimismul de care am auzit? Ești pesimist, Bertie?

Aș fi putut să-i spun că ceea ce se întâmpla în casa asta mă preschimba rapid într-unui, dar am zis că nu, nu eram.

— Așa e. Niciodată să nu fii pesimist. Totul e numai spre bine în cea mai bună dintre toate lumile posibile. E un drum lung, fără nici o răspântie. E întotdeauna cel mai întuneric înainte de venirea zorilor. Ai răbdare și toate se vor rezolva. Soarele va străluci, cu toate că ziua e cenușie... Gustă și din salata asta.

I-am urmat sfatul, dar pe când mânuiam lingura, gândurile mi-au zburat în altă parte. Eram buimac. Poate faptul că în ultima vreme m-am tras de șireturi cu atâtea suflete încovoiate sub povara durerii făcea ca voioșia asta a ei să pară atât de bizară. Dar exact bizară mi se părea.

— Credeam că ești un picuț supărată, am spus.

— Supărată?

— Din cauza mașinațiilor lui Gussie de pe podium din după-amiaza asta. Mărturisesc că mă așteptam să bați din picior și să te încrunți la el.

— Aiurea. De ce să mă supăr? Am luat totul ca pe un compliment măreț, mândră că o băutură din pivnița mea ar putea provoca o asemenea beție maiestuoasă. Îți redă încrederea în whiskyul de după război. În plus, nu m-aș fi putut supăra pe nimeni astă-seară. Sunt ca un copilaș care aplaudă și

dansează sub razele soarelui. Pentru că, Bertie, deși i-a luat ceva timp ca să se miște, în sfârșit soarele a străpuns norii. Să sune trâmbițele și să ne veselim. Anatole și-a retras preavizul.

— Ce? O, te felicit din toată inima.

— Mersi. Da, m-am chinuit cu el ca un castor în după-amiaza asta, după ce m-am întors, și până la urmă, deși s-a jurat că nu cedează, a cedat. Rămâne, slavă Domnului, iar acum am senzația că Dumnezeu e în împărăția Lui și totul e bine cu...

S-a întrerupt. Ușa s-a deschis și ne-am trezit cu un majordom în plus.

— Bună, Seppings, a zis mătușa Dahlia. Credeam că ai plecat.

— Încă nu, doamnă.

— Ei bine, distracție plăcută.

— Mulțumesc, doamnă.

— Vrei să-mi spui ceva?

— Da, doamnă. în legătură cu monsieur Anatole. A fost dorința dumneavoastră, doamnă, ca domnul Fink-Nottle să se strâmbe la monsieur Anatole prin luminatorul dormitorului lui?

A urmat o tăcere din aia lungă. „Semnificativă”, cred că i se spune. Mătușa s-a uitat la majordom. Majordomul s-a uitat la mătușă. Eu m-am uitat la amândoi. O tăcere nepămân-tească părea să înfășoare camera ca o prișniță din semințe de in. S-a întâmplat ca în acea clipă să mușc dintr-o felie de măr din salata de fructe și a sunat de parcă Primo Camera1 ar fi sărit din vârful Turnului Eiffel pe o carcasă de castraveți.

Mătușa Dahlia s-a rezemat de bufet și a glăsuțit cu o voce joasă și răgușită:

— Se strâmbă?

— Da, doamnă.

— Prin luminator?

— Da, doamnă.

— Vrei să spui că stă pe acoperiș?

— Da, doamnă. L-a necăjit foarte tare pe monsieur Anatole.

Presupun că cuvântul „necăjit” a lansat-o pe mătușa Dahlia. Experiența o învățase ce se întâmplă când Anatole este necăjit. întotdeauna o considerasem o femeie foarte activă

1. Boxer, campion la categoria grea în anul 1933.

din fire, dar n-am bănuțit că ar fi capabilă de o asemenea răbufnire magnifică de viteză pe care a manifestat-o acum. Oprindu-se numai cât să

emită din gâtlej o înjurătură succulentă vânătorească, cât am apucat să înghit o felie de banană, cred, ea a ieșit din cameră și a zbughit-o pe scară. Și simțind, așa ca atunci când primisem telegrama aia despre Angela și Tuppy, că locul meu e alături de ea, am pus jos farfuria și am tuit-o în urma ei, cu Seppings în ariergardă în pas săltăreț.

Spun că locul meu era alături de ea, dar nu mi-a fost atât de al naibii de ușor să o ajung pentru că o luase serios la galop. După prima serie de trepte, căpătase un avans de vreo șase lungimi și încă eram în urmă când a cotit-o pe a doua serie de trepte. În schimb, la următorul palier, goana istovitoare a părut să își spună cuvântul, pentru că a încetinit un pic, dând niscaiva semne de horcăială și când am intrat pe ultima linie dreaptă, alergam practic umăr la umăr. Intrarea noastră în camera lui Anatole a fost un finiș strâns, cum nu s-a mai văzut.

Rezultatul:

1. Mătușa Dahlia.
2. Bertram.
3. Seppings.

Câștigătorul a învins la mustață. Jumătate de scară i-a despărțit pe al doilea de al treilea.

Primul lucru care mi-a sărit în ochi când am intrat a fost Anatole. Magicianul aragazului este un bărbat scund și bondoc, cu o mustață supradimensionată de tipul unei strecurători de supă, care în general îți dă o idee despre starea emoțiilor lui. Când totu-i bine, are vâr-furile îndreptate în sus, ca acelea ale unui sergent-major. Când sufletul său e rănit, atârnă pleoștite.

Acum atârnau într-un chip oarecum sinistru. Și dacă ar mai fi rămas vreo urmă de îndoială cu privire la sentimentele lui, modul în care se purta ar fi înlăturat-o. Stătea în picioare lângă pat, îmbrăcat într-o pijama roz, agitându-și pumnul spre luminator. Gussie privea în jos prin geam. Avea ochii bulbucăți și gura deschisă, semănând atât de izbitor cu un pește din vreo specie rară într-un acvariu, încât primul impuls al cuiva ar fi fost să-i ofere un ou de furnică.

Contemplându-i pe bucătarul ăsta care își agita pumnul și pe oaspetele său cel bulbucătat, trebuie să spun că simpatia mea înclina total către cel dintâi. Mi se părea profund îndreptățit să-și agite cât voia pumnii.

Adică, să recapitulăm faptele. Cum stătea el acolo întins în pat, gândindu-se trândav la ce s-or gândi bucătarii francezi când sunt în pat, a

devenit brusc conștient că o mutră înspăimântătoare a apărut la geam. O chestie care i-ar tulbura și pe cei mai imperturbabili. Știu că mie mi-ar displăcea strașnic să stau întins în pat și Gussie să-mi răsară așa în fața ochilor. Dormitorul unui individ – n-ai cum să negi asta – e castelul lui și are tot dreptul să se uite chiorâș când vin gargui și se holbează la el.

Pe când stăteam și meditam la asta, mătușa Dahlia, în felul ei practic, a intrat direct în subiect:

— Ce-i asta?

Anatole a executat un soi de exercițiu suedez, pornind de la baza coloanei vertebrale, continuând cu omoplații și sfârșindu-se la părul de pe ceafă.

Apoi i-a spus.

În discuțiile pe care le-am avut cu minunăția asta de om, mi s-a părut că vorbește fluent engleza, dar nițeluș cam amestecat. Dacă îți amintești, el a lucrat o scurtă vreme la doamna Bingo Little înainte să vină la Brinkley și fără îndoială că a învățat multe de la Bingo. Înainte de asta, el a lucrat vreo doi ani la o familie de americani, în Nisa, și acolo a studiat sub îndrumarea șoferului, unul dintre Maloney-ii din Brooklyn. Așa că, ba ajutat de un Bingo, ba de un Maloney, el vorbește engleza, după cum spuneam, fluent, dar un pic amestecat. A glăsuț în parte după cum urmează:

— Grozav! Mă întrebați ce e? Ascultați-mă. Dați-mi o țără de atenție. Eu trăgeam la aghioase, dar nu dorm atât de adânc și, cât ai zice pește, mă trezesc și mă uit în sus și acolo e cineva care se strâmbă la mine prin geamul ăla afurisit. E asta o treb'șoară? Mă mulțumește? Dacă credeți că-mi place, vă înșelați amarnic. Sunt supărat ca o pisică opărită. Și de ce să nu fiu? Sunt cineva, nu? Țsta e un dormitor, hî, nu o cușcă de maimuțe. Și atunci de ce stau lepădături la geamul meu și se strâmbă cu sânge rece la mine?

— Mda, am spus eu.

Al naibii de rezonabil a fost verdictul meu.

I-a aruncat încă o privire lui Gussie și a executat Exercițiul 2 – cel în care îți înșfaci mustața, tragi cu nădejde de ea și apoi te apuci să vânezi muște.

— Așteptați oleacă. N-am gătat. Spun că văd o poamă la fereastra mea, scâlâmbându-se la mine. Și apoi ce? Se cară el când urlu și mă lasă în treaba mea? Nici poveste. Rămâne înfipt acoloa, îl doare-n cot și se așază uitându-se la mine ca o pisică la un rățoi. Se strâmbă iar la mine și iar se strâmbă la mine și, cu cât îi poruncesc să se cărăbanească dracu' de aici, cu

atât mai mult nu se cărăbănește dracu' de aici. Țipă ceva la mine, eu cer să spună ce dorește, dar el nu explică. Of, nu, asta nu vine niciodată. El doar bâțâie din cap. Ce aiureală blestemată! E amuzant pentru mine? Credeți că-mi place? Nu sunt obișnuit cu prostii din astea. Cred că bietul cretin e țicnit. Je me fâche de ce type infect. Cest idiot de faire comme ga l'oiseau... Allez-vous-en, louffier...¹ Spune-i tîm-pitului să plece. E smintit de-a binelea.

Trebuie să spun că avea teribil de mare dreptate și evident că mătușa Dahlia credea la fel ca mine. Și-a pus o mână tremurândă pe umărul lui.

— Așa o să fac, monsieur Anatole, așa o să fac, a zis ea, iar eu nu mi-aș fi închipuit că o

1. „M-am săturat de tipul ăsta împutit. E o tâmpenie să prepari astfel pasărea... Cară-te, cretinule...” (fr.).

voce atât de viguroasă cum era a ei putea ajunge un simplu gângurit. Cel mai bine semăna cu a unei turturele care își cheamă perechea. E în regulă.

Spusese un lucru nepotrivit. Bucătarul a făcut Exercițiul 3.

— în regulă? Nom d'un nom d'un nom! E pe dracu' în regulă. La ce folosește vrăjeala asta? Așteptați un moment. Nu fiți așa grăbită, scumpa mea. Nu-i deloc în regulă. Mai vedem noi. Nu-i aceeași mâncare de pește. Mai înghit și eu și rele, și bune, e adevărat, dar nu mi se pare agreabil când cineva se ține de șotii la geamul meu. Asta nu se poate. Nu-i frumos. Sunt un bărbat serios. Nu-mi doresc șotii la geamul meu. îmi doresc șotii la geamul meu la fel de puțin ca oricine altcineva. E foarte puțin în regulă. Dacă un asemenea fund nerușinat trebuie să sosească, nici prin cap nu-mi trece să rămân în casa asta. Mă cărăbănesc și nu mai stau proțăpîit.

Sinistre cuvinte, trebuie să recunosc, și nu m-aș fi mirat ca mătușa Dahlia, la auzul lor, să scoată un țipăt ca bocetul unui stăpân de ogari când vede cum o vulpe este împușcată. Anatole a început să-și agite din nou pumnii spre Gussie, iar ea i s-a alăturat de data asta. Seppings, care pufăia respectuos în fundal, nu și-a agitat chiar pumnii, dar i-a aruncat lui Gussie o privire destul de sumbră. Unui observator atent i-ar fi fost evident că Fink-Nottle ăsta făcuse o greșală când se cocoțase pe luminator. Nu s-ar

1. „Pentru numele lui Dumnezeu!” (fr.) fi putut bucura de mai puțină popularitate nici în căminul lui G. C. Simmons.

— Pleacă, smintit bun de legat! a zăbierat mătușa Dahlia cu vocea aia a ei asurzitoare care odinioară îi făcuse pe membrii simțitori ai echipelor de vânătoare să-și piardă echilibrul în șa și să cadă de pe cal.

Replica lui Gussie a fost să-și bââie sprânce-nele. Am izbutit să pricep ce mesaj încerca să ne transmită.

— Cred că vrea să spună, am zis – bătrânul și rezonabilul Bertie întotdeauna încearcă să liniștească lucrurile – că, dacă face asta, o să cadă de cealaltă parte a casei și o să-și frângă gâtul.

— Păi, de ce nu? a zis mătușa Dahlia.

Bineînțeles că-i înțelegeam punctul de vedere, dar mi se părea că exista o soluție mai potrivită. Din întâmplare luminatorul era singura fereastră din casă pe care unchiul Tom nu o împodobise cu afurisitele lui de gratii.

Presupun că și-a dat seama că dacă un hoț ar avea curajul să se cațere atât de sus, atunci își merita soarta.

— Dac-ai deschide luminatorul, ar putea să sară înăuntru.

Ideea a prins.

— Seppings, cum se deschide luminatorul?

— Cu o prăjină, doamnă.

— Atunci adu o prăjină. Adu două prăjini. Ba zece.

Și Gussie a aterizat de-ndată în mijlocul nostru. Aidoma unuia dintre indivizii ăia despre care citești prin ziare, prăpăditul părea deplin conștient de poziția în care se găsea.

Trebuie să spun că purtarea și atitudinea mătușii Dahlia nu l-au ajutat cu nimic să-și recapete cumpătul. Din amabilitatea pe care o afișase când a discutat cu mine la o salată de fructe despre acțiunile nefericitei secături nu rămăsese nici urmă și nu m-am mirat că lui Fink-Nottle i-au cam înghețat cuvintele pe buze. Nu se întâmplă des ca mătușa Dahlia, în mod normal o făptură la fel de binevoitoare ca atunci când încurajează cu o găgâitură ogarii să adulmece, să-și dea frâu liber furiei înfocate, dar în asemenea cazuri, bărbați viguroși se cațără în copaci trăgându-i și pe ogari după ei.

— Ei bine? a zis ea.

Ca răspuns, tot ceea ce Gussie a izbutit să producă a fost un soi de sughiț strangulat.

— Ei bine?

Chipul mătușii Dahlia s-a întunecat. Vână-toarea, dacă te pasionează cu regularitate ani întregi, e o distracție care rareori nu reușește să confere o culoare destul de intensă tenului pacientului și cei mai buni prieteni ai ei n-ar fi putut nega că, până și în mod normal, pielea rubedeniei avea o

nuanță de căpșună storcită. Dar niciodată n-o văzusem mai pronunțată decât acum. Arăta ca o roșie care se chinuie să se exprime.

— Ei bine?

Gussie se străduia din răsputeri. Și pentru o clipă mi s-a părut că va reuși să vină cu ceva. Dar până la urmă s-a dovedit a fi nimic mai mult decât un soi de horcăit muribund.

— Uf, du-l de aici, Bertie, și pune-i o pungă cu gheață pe cap, a zis mătușa Dahlia, dându-se bătută. Apoi s-a întors să se apuce cu nădejde de treaba dificilă de a-l calma pe Anatole, care acum purta o conversație bolborosită cu el însuși într-un ritm oarecum alert.

Părând să creadă că situația nu putea fi îndreptată în stilul Bingo-Maloney anglo-ame-rican, revenise la limba lui maternă. Cuvinte precum marmiton de Domange, pignouf, hurly-berlu și roustisseur¹ fâlfâiau dinspre el ca liliicii dintr-un șopron. De neînțeles pentru mine, evident, pentru că, deși m-am chinuit un pic cu limba galilor în decursul vizitei mele la Cannes, sunt încă la stadiul de Esker-vous-avez². Am regretat asta, pentru că sunau bine.

L-am însoțit pe Gussie pe scări în jos. Fiind un cugetător mai cu picioarele pe pământ decât mătușa Dahlia, ghicisem deja motivele și cauzele ascunse care îl aduseseră pe acoperiș. Unde ea văzuse numai un chefliu abțiguit care se deda la năzbâtii sau fițe la beție, eu zărisem un tânăr cerb hăituit.

— Tuppy te-a fugărit? l-am întrebat consolator.

Ceea ce cred că se numește un,frissonu l-a cutremurat.

— Aproape că pusese mâna pe mine pe palierul cel mai de sus. M-am cățărat pe o fereastră de pe hol și am urcat anevoie pe un soi de pervaz.

1. „Slugoi din Domange”, „pârlit”, „valeu”, „gratara-giu” (fii).

2. „Aveți” – fonetic (fr.).

— Asta l-a derutat, nu?

— Da. Dar apoi mi-am dat seama că rămăsesem blocat acolo. Acoperișul cobora în toate direcțiile. Nu mă puteam întoarce. A trebuit să merg mai departe, târându-mă de-a lungul pervazului ăluia. Și după aia m-am trezit că mă uitam în jos prin luminator. Cine era tipul ăla?

— Anatole, bucătarul mătușii Dahlia.

— Francez?

— Până-n măduva oaselor.

— Asta explică de ce n-am reușit să-l fac să mă înțeleagă. Ce tălâmbi sunt și francezii ăștia. Par incapabili să priceapă chiar și cea mai simplă chestie. Ți-ai fi închipuit că dacă un individ vede alt individ pe un lumnator, individul și-ar da seama că celălalt individ vrea să fie lăsat să intre. Dar nu, el doar stătea pe loc.

— Și își agita niscaiva pumni.

— Da. Ce idiot prostovan. Totuși iată-mă aici.

— Iată-te aici, da – deocamdată.

— Hă?

— Mă gândeam că Tuppy stă probabil la pândă pe undeva.

A topăit ca un miel primăvara.

— Ce să fac?

Am reflectat la asta.

— Furișează-te până în camera ta și barica-dează-ți ușa. Asta e tactica bărbătească.

— și dacă stă acolo la pândă?

— În cazul ăsta, du-te în altă parte.

Dar când am ajuns în cameră, am constatat că Tuppy, dacă era pe undeva, infesta altă parte a casei. Gussie s-a năpustit înăuntru și l-am auzit răsucind cheia în broască. Și dându-mi seama că nu mai aveam nimic de făcut în zonă, m-am întors în sufragerie pentru încă niște salată de fructe și o băutură tihnită. Și abia îmi umplusem farfuria când ușa s-a deschis și mătușa Dahlia a intrat. S-a cufundat într-un scaun, arătând un pic stătută.

— Dă-mi ceva de băut, Bertie.

— Ce anume?

— Orice, atâta vreme cât e tare.

Abordează-l pe Bertie Wooster cu cuvintele astea și o să nimerești la fix. Nici câinii St Bernard făcând ce se cuvine pentru călătorii din Alpi n-ar fi putut să se miște de colo-colo mai cu folos. Am adus comanda și, preț de câteva clipe, nu s-a mai auzit nimic în afară de sunetul gălgâitor al unei mătuși care își regenera țesuturile.

— Dă-l pe gât, mătușă Dahlia, am spus consolator. Chestiile astea te dărâmă, nu-i așa? Fără îndoială, ai trecut printr-un moment foarte neplăcut liniștindu-l pe Anatole, am continuat eu servindu-mă din pasta de anșoa pe pâine prăjită. Totul e bine acum, sper.

S-a uitat la mine cu un soi de privire lungă și plină de regrete, cu fruntea încrețită de parcă s-ar fi concentrat.

— Attila, a zis ea până la urmă. Așa îl cheamă, Attila, hunul.

— Hă?

— Încercam să mă gândesc de cine îmi amintești. Cineva care umbla de colo-colo trans-formând în ruine și devastând totul în jur, destrămând cămine care, până la venirea sa, fuseseră fericite și împăcate. Attila e individul.

E uimitor, a continuat, sorbindu-mă încă o dată din ochi. Când se uită careva la tine, ar zice că ești doar un soi de cretin amabil – cu certificat poate, dar inofensiv. Totuși, în realitate ești o calamitate mai rea decât Ciuma Neagră, îți spun eu, Bertie, când mă gândesc la tine mi se pare că mă izbesc de toate necazurile și ororile profunde ale vieții cu o asemenea bufnitură, încât mă simt de parcă m-aș fi pocnit de un stâlp.

Îndurerat și surprins, aș fi vorbit totuși, dar chestia despre care crezusem că era pastă de anșoa s-a dovedit a fi ceva mult mai lipicios și mai cleios. Părea că mi se înfășurase în jurul limbii împiedicându-mă să mă exprim, precum un căluș. Și în vreme ce încă mă mai căzneau să îmi curăț corzile vocale pentru a trece la acțiune, ea a continuat:

— Îți dai seama ce ai stârnit când l-ai trimis aici pe individul ăla, Spink-Bottle? În ceea ce privește faptul că s-a cherchelit și a transformat ceremonia de decernare a premiilor de la Școala Secundară din Market Snodsbury într-un soi de film comic de lung-metraj, n-am să zic nimic pentru că, sincer vorbind, mi-a plăcut. Dar când vine și se uită chiorăș la Anatole prin luminator, exact după ce l-am convins cu un tact și un chin nemărginit să-și retragă preavizul și îl face să-l apuce bâzdâcul atât de vârtos încât nici nu vrea să audă să mai rămână aici ...până poimâine.

Chestia aia păstoasă a cedat. Am fost în stare să vorbesc.

— Ce?

— Da. Anatole pleacă mâine și bănuiesc că bietul și bătrânul Tom o să aibă indigestie până la sfârșitul vieții. Și asta nu-i tot. Tocmai m-am întâlnit cu Angela și mi-a spus că s-a logodit cu Bottle ăsta.

— Temporar, da, a trebuit să recunosc.

— Temporar, pe naiba. E logodită definitiv cu el și zice, cu un soi de răceală hidoasă în voce, că o să se mărite în octombrie. Așa că asta e. Dacă Iov ar intra chiar acum în camera asta, aș putea să stau și să depăn cu el povești despre ghinioane până la ora de culcare. Nu că Iov ar fi de nasul meu.

— A avut furuncule.

— Ei bine, ce sunt furunculele pe lângă asta?

— Al dracu' de dureroase, din câte-am înțeles.

— Aiurea. Aș lua toate furunculele de pe piață în schimbul necazurilor mele. Nu-ți dai seama în ce situație mă aflu? L-am pierdut pe cel mai bun bucătar din Anglia. Soțul meu, sărăcuțul de el, o să moară probabil de dispepsie. Și unica mea fiică, care am visat să aibă un viitor atât de minunat, s-a logodit cu crescătorul ăsta amețit de salamandre. Și tu-mi vorbești despre furuncule!

— Nu vorbesc numai despre furuncule. Am pomenit numai că Iov avea așa ceva. Da, sunt de acord cu tine, mătușă Dahlia, că lucrurile nu par prea dichisite pe moment, dar fii încrezătoare. Un Wooster e rareori bulversat multă vreme.

— Ai de gând să mai vii în curând cu vreuna dintre stratagemele tale?

— Din clipă în clipă.

A oftat resemnată.

— M-am gândit eu. Păi, numai de asta mai era nevoie. Nu văd cum ar putea sta lucrurile mai rău decât acum, dar fără îndoială că o să reușești tu. Geniul și instinctele tale vor găsi o cale. Dă-i înainte, Bertie. Da, dă-i înainte. Acum nu-mi mai pasă. Chiar o să mă intereseze nițel să aflu în ce hăuri mai înnegurate și mai adânci ale iadului poți azvârli casa asta. Dă-i bătaie, băiete... Ce-i chestia aia din care mănânci?

— Mi se pare dificil de definit. Un soi de pastă pe pâine prăjită. Cam ca un clei cu aromă de vită.

— Dă-mi și mie, a spus mătușă Dahlia pe un ton indiferent.

— Ai grijă cum mesteci, am sfătuit-o. Se lipește mai abitir ca un fârtat... Da, Jeeves?

Individul se materializase pe covor. Fără absolut nici un zgomot, ca de obicei.

— Un bilet pentru dumneavoastră, domnule.

— Un bilet pentru mine, Jeeves?

— Un bilet pentru dumneavoastră, domnule.

— De la cine, Jeeves?

— De la domnișoara Bassett, domnule.

— De la cine, Jeeves?

— De la domnișoara Bassett, domnule.

— De la domnișoara Bassett, Jeeves?

— De la domnișoara Bassett, domnule.

În acest punct al conversației, mătușa Dahlia, care mușcase o dată din chestia aia de pe pâi-nea prăjită și apoi a pus-o jos, ne-a implorat -nițeluș cam iritată, mi s-a părut mie – ca, pentru numele lui Dumnezeu, să terminăm cu sceneta asta de vodevil întrucât are deja destule de îndurat și fără să fie obligată să ne asculte pe noi cum îi imităm pe frații Marx. Dornic ca întotdeauna să-i fac pe plac, l-am concediat pe Jeeves cu o înclinare a capului, iar el a pâlپăit pentru o clipă și a dispărut. Multe stafii ar fi fost mai puțin lunecoase.

— Dar despre ce oare, am meditat jucân-du-mă cu plicul, ar putea să-mi scrie muierea asta?

— De ce nu deschizi drăcovenia aia să vezi?

— O idee excelentă, am spus și așa am făcut.

— Iar dacă te interesează unde mă duc, a continuat mătușa Dahlia îndreptându-se către ușă, îmi propun să merg la mine în cameră, să fac niște exerciții yogine de respirație și să încerc să uit.

— Mda, ani spus distrat, trecându-mi în grabă privirea peste p. 1. Și apoi, întorcând-o, un răcnet ascutit a răbufnit dintre buzele mele, făcând-o pe mătușa Dahlia să tresară ca un armăsar speriat.

— Nu face asta! a exclamat ea bătându-și toate mădularele.

— Da, dar pe toți dracii...

— Ce pecingine ești, mizerabile, a oftat ea. îmi amintesc că, odată, cu ani în urmă, când erai în leagăn și m-au lăsat o zi singură cu tine, aproape că ți-ai înghițit suzeta și ai început să te învinețești la față. Iar eu, de fraieră ce-am fost, ți-am scos-o și ți-am salvat viața. Dă-mi voie să-ți spun, tinere Bertie, că o să fie vai de tine dacă mai înghiți vreodată o suzetă când numai eu sunt prin preajmă ca să te ajut.

— Dar, pe toți dracii! am zbierat. Știi ce s-a întâmplat? Madeline Bassett spune că are de gând să se mărite cu mine!

— Sper să-ți prindă bine, a zis rubedenia și a ieșit din cameră arătând ca o chestie desprinsă dintr-o povestire de-a lui Edgar Allan Poe.

Presupun că nici eu nu arătam al naibii de diferit de o chestie desprinsă dintr-o povestire de-a lui Edgar Allan Poe, pentru că, așa cum vă puteți închipui cu ușurință, vestea pe care tocmai am consemnat-o mă lovise din plin. Dacă alde Bassett, incredințată că inima lui Wooster îi fusese dăruită demult și o aștepta, gata să fie golită la cerere, se hotărâse să facă alegerea asta, nu puteam decât, ca un bărbat de onoare și sensibil ce sunt, să trec apa și să-mi înghesui prada. Chestiunea evident că nu putea fi reparată cu

un laconic noile prosequi. Prin urmare, toate probele păreau să ducă la faptul că osânda se abătuse asupra mea și, mai mult, că avea de gând să rămână pe loc.

Și totuși – deși n-ar avea nici un rost să pretind că iscusința mea de a stăpâni situația era așa cum mi-aș fi dorit – nu mi-am pierdut speranța că o să găsesc o soluție. Un bărbat mai slab, prins într-o capcană atât de oribilă, fără îndoială că s-ar fi dat bătut imediat și ar fi abandonat lupta. Dar tot șmenul Wooster-ilor este că ei nu sunt bărbați slabi.

Am început prin a citi încă o dată biletul. Nu că aș fi nutrit vreo speranță că o a doua lectură mi-ar fi dat ocazia să dau un nou sens conținutului, dar mă ajuta să mă pun la curent în vreme ce creierul își făcea încălzirea. Apoi am mai luat o porție de salată de fructe pentru a gândi mai bine și în plus am mai mâncat o felie de pandișpan. Și tocmai trecusem la brân-zeturi când mașinăria a început să funcționeze. Mi-am dat seama ce trebuia să fac.

La întrebarea care îmi preocupase mintea -adică poate Bertram să facă față? – acum eram în stare să răspund cu un încrezător „Categoric”.

Marele truc în ocazii din astea șmechere de răscruce este să nu-ți pierzi sângele rece, ci să fii calm și să încerci să găsești capul răutăților. O dată ce ai găsit capul răutăților, știi și pe ce poziție ești.

Aici capul răutăților era evident alde Bassett. Ea stârnise toată harababura asta dându-i papucii lui Gussie și era limpede că, înainte să se poată face ceva pentru a rezolva și clarifica situația, trebuia convinsă să-și revizuiască părerea și să-l primească înapoi. Asta ar pune-o pe Angela din nou pe piață, l-ar face pe Tuppy să se liniștească un pic și atunci am ajunge undeva.

M-am decis ca, imediat după ce mai iau o îmbucătură de brânză, să plec în căutarea lui Bassett asta și să fiu foarte elocvent.

Și în această clipă a intrat ea. Ar fi trebuit să prevăd că o să apară în curând. Adică, or putea fi îndurerate inimile, dar dacă știu că o gustare rece îmi așteaptă în sufragerie, e destul de sigur că or să-și facă apariția acolo mai devreme sau mai târziu.

Privirea ei, când a intrat în cameră, era ațintită asupra somonului cu maioneză și fără îndoială că ar fi luat-o direct spre el și ar fi început să înfulece, dacă eu, emoționat la vederea ei, n-aș fi scăpat din mână un pahar cu licoarea fină cu care încercam să-mi calmez mintea. Zgomotul a făcut-

o să se întoarcă și pentru o clipă s-a instalat stânjeneala. Obrajii i s-au împurpurat ușor, iar ochii i-au ieșit nițeluș din orbite.

— O! a exclamat ea.

Întotdeauna am crezut că nimic nu ajută mai bine la destinderea unei atmosfere incomode decât un strop de treb'șoară teatrală. Găsește ceva de făcut cu mâinile și ai câștigat pe jumătate bătălia. Am înșfăcat o farfurie și m-am grăbit în întâmpinarea ei.

— Un pic de somon?

— Mulțumesc.

— Cu puțină salată? — Te rog.

— și de băut? Zi, ce otravă?

— Cred că aș vrea puțin suc de portocale.

A înghițit în sec. Nu de la sucul de portocale, n-am zis asta, pentru că încă nu-l avea, ci de la amintirile gingașe pe care i le trezeau aceste cuvinte. Era ca și cum cineva ar fi pomenit de spaghete în fața unei văduve a unui flașnetar italian. Chipul ei s-a împurpurat și mai dihai, trădându-i suferința, și mi-am dat seama că nu mai intra în sfera tacticilor practice să încerc să mențin conversația la subiecte neutre precum somon rece fiert.

Îmi imaginez că și ea și-a dat seama, pentru că atunci când eu, ca preambul la miezul problemei, am zis „Ăă”, a spus și ea „Ăă” deodată cu mine, iar perechea de „Ăă”-uri s-a ciocnit în aerul încăperii.

— îmi pare rău.

— Scuză-mă.

— Spuneai...

— Spuneai...

— Nu, continuă tu, te rog.

— O, s-a făcut.

Mi-am îndreptat cravata, obiceiul meu când mă aflu în compania fetei ăsteia, și am început:

— Cu referire la scrisoarea ta de dată recentă...

S-a înroșit din nou și a dus la gură o furculiță cam crispată cu somon.

— Ai primit biletul meu?

— Da, am primit biletul tău.

— I l-am dat lui Jeeves să ți-l aducă.

— Da, mi l-a dat. Așa l-am primit.

A urmat o altă tăcere. Și pentru că ea evident se abținea să spună lucrurilor pe nume, m-am simțit obligat fără nici un chef s-o fac eu. Adică

cineva tot trebuia s-o facă. Prea al naibii de aiurea ca o muiere și un mascul în situația noastră să stea pur și simplu în picioare și să mănânce somon și brânză unul lângă celălalt fără să scoată nici un cuvânt.

— Da, l-am primit.

— Înțeleg. L-ai primit.

— Da, l-am primit. Tocmai l-am citit. Și ce mi-aș cam fi dorit să te întreb, când se întâm-pla să dăm unul peste altul, este... ei bine, ce-i cu el?

— Ce-i cu el?

— Asta spun și eu: Ce-i cu el?

— Dar era foarte explicit.

— O, mda. Extrem de explicit. Foarte bună exprimarea și toate astea. Dar, vreau să zic, păi, vreau să zic, profund sensibil și onorabil și așa mai departe... dar... ei bine, pe toți dracii!

Își terminase somonul și acum puneă jos farfuria.

— Salată de fructe?

— Nu, mulțumesc.

— O bucățică de plăcintă?

— Nu, mersi.

— O chestie din aia lipicioasă pe pâine prăjită?

— Nu, mulțumesc.

A luat o bucățică de brânză. Eu am descoperit un ou fiert pe care îl scăpasem din vedere. Apoi am spus „Vreau să zic” exact când ea a spus „Cred că știu” și a mai avut loc o coliziune între replici.

— Scuză-mă.

— îmi pare rău.

— Continuă, te rog.

— Nu, continuă tu.

Mi-am fluturat galant oul fiert indicându-i că mingea e în terenul ei, iar ea a început încă o dată.

— Cred că știu ce încerci să spui. Ești uimit.

— Da.

— Te gândești la...

— Exact.

— domnul Fink-Nottle.

— Chiar la el.

— Ce-am făcut ți se pare greu de înțeles.

— Categorie.

— Nu mă miră.

— Pe mine da.

— Și totuși e foarte simplu.

A mai luat o bucățică de brânză. Se pare că-i plăceau bucățelele astea de brânză.

— De fapt, e foarte simplu. Vreau să te fac fericit.

— Al naibii de frumos din partea ta.

— Am de gând să-mi dedic întreaga viață misiunii de a te face fericit.

— Un plan foarte umanitar.

— Măcar atât pot să fac. Dar... pot să fiu sinceră cu tine, Bertie?

— O, da.

— Atunci trebuie să-ți spun asta. Țin la tine. O să mă mărit cu tine. O să fac tot posibilul să-ți fiu o soție bună. Dar afecțiunea mea pentru tine n-o să fie niciodată o pasiune arzătoare ca aceea pe care am simțit-o pentru Augustus.

— Exact aici voiam și eu să ajung. Aici, cum spui și tu, e hiba. De ce să nu renunți total la ideea de a te înhăma la trăsură alături de mine? Dă-ocolo. Adică, dacă îl iubești pe bătrânul Gussie...

— Nu-l mai iubesc.

— Ei, hai.

— Nu. Ce s-a întâmplat în după-amiaza asta mi-a ucis dragostea. O pată de urâtenie a mân-jit un lucru frumos și niciodată n-o să mai pot simți pentru el ce am simțit înainte.

Bineînțeles că am înțeles ce voia să zică. Gussie și-a așternut inima la picioarele ei. Ea a ridicat-o și numaidecât după aia a descoperit că el fusese burdușit cu alcool până-n vârful urechilor. Probabil că șocul a fost zdravăn. Nici unei fete nu-i place să știe că un tip trebuie să fie beat mângă ca s-o ceară de nevastă. Ii bănește amorul propriu.

Cu toate astea, am insistat.

— Dar ai luat în calcul, i-am zis, că poate ai înțeles greșit purtarea lui Gussie din după-amiaza asta? Admițând că toate probele duc la o teorie mai sinistă, ce preț trebuie el să plătească numai fiindcă l-a văzut puțin soarele? Știi, tipii mai stau uneori sub bătaia razelor soarelui, mai ales când e cald afară.

S-a uitat la mine și mi-am dat seama că se ocupa un pic cu vechea poveste a irișilor umezi.

— Tipic pentru tine să spui așa ceva, Bertie. Te respect pentru asta.

- O, nu.
- Ba da. Ai un suflet superb de cavalier.
- Deloc.
- Ba da, ai. îmi amintești de Cyrano.
- De cine?
- Cyrano de Bergerac.
- Flăcăul cu nasul?
- Da.

N-aș putea spune că mă simțeam prea încântat. Mi-am pipăit pe furiș vechiul cioc. Poate că era cam proeminent, dar, pe toți dracii, nu în stilul lui Cyrano. Începeam să cred că fata asta o să mă compare acum și cu Schnozzle Dur ante.

- Iubea, dar era avocatul altuia.
- O, acum înțeleg ce vrei să spui.
- De asta îmi place de tine, Bertie. A fost frumos din partea ta, frumos și măreț. Dar n-are rost. Există unele lucruri careucid dragostea. N-o să-l uit niciodată pe Augustus, dar mi-a pierit iubirea pentru el. O să fiu soția ta.

Ei bine, trebuie să fii politicos.

— S-a făcut, am spus. Mersi mult. După care dialogul s-a cam fâsăit încă o dată și am rămas eu, mâncând ouă fierte și ea, respectiv, bucățele de brânză în tăcere. Se părea că nu-i prea sigur care o să fie următoarea mișcare.

Din fericire, înainte ca stânjeneala să se înfiripe prea zdravăn, Angela a intrat și asta a pus capăt întrevederii. Alde Bassett a anunțat logodna noastră, Angela a sărutat-o și a zis că speră să fie foarte, foarte fericită, iar alde Bassett la rândul ei a sărutat-o și i-a zis că speră să fie foarte, foarte fericită cu Gussie, Angela a spus că e sigură că o să fie, pentru că Augustus e un scump, iar alde Bassett a mai sărutat-o o dată și Angela a mai sărutat-o o dată și, într-un cuvânt, toată chestia a devenit atât de scârbos de feminină încât am fost bucuros să o șterg.

Bineînțeles că aș fi fost bucuros s-o fac, în orice caz, pentru că dacă existase vreun moment când Bertram ar fi trebuit să gândească și să gândească temeinic, atunci asta era momentul ăla.

Mi se părea că îmi sunase ceasul. Nici măcar cu câțiva ani în urmă, când din neatenție m-am logodit cu verișoara înfricoșătoare a lui Tuppy, Honoria, n-am avut o senzație mai pregnantă că sunt vârat până la brâu în

mlaștină și că sunt la un pas să mă scufund cu totul. M-am apucat să hoinăresc prin grădină, fumând o țigară chinuită, cu paloșul înfipt cu nădejde în inimă. Și tocmai căzusem într-un soi de transă, încercând să-mi imaginez cum ar fi să o am pe alde Bassett la domiciliu pentru tot restul vieții și, în același timp, dacă mă-nțelegi, încercând să nu-mi imaginez cum ar fi, când m-am ciocnit de ceva ce ar fi putut fi un copac, dar nu era, căci de fapt era Jeeves.

— Scuzați-mă, domnule, a spus el. Ar fi trebuit să mă dau în lături.

Nu i-am răspuns. Am rămas privind-l în tăcere. Pentru că, văzându-l, mi-a venit o idee.

Ei, și Jeeves ăsta, am reflectat eu. Mi-am format opinia că își pierduse îndemânarea și că nu mai era forța de odinioară, dar n-ar fi fost oare posibil să greșesc? Dacă l-aș pune să cerceteze toate căile, n-ar putea descoperi vreuna pe care aș izbuti să ajung pe furiș la loc sigur, fără să las în urmă nici un resentiment? M-am trezit răspunzându-mi că existau multe șanse să poată.

În fond, capul încă i se bomba în spate ca altădată. Se putea observa în ochii lui aceeași sclipire inteligentă.

Ține minte, după ce se petrecuse între noi în chestiunea sacoului alb marinăresc cu nasturi de alamă, nu mă simțeam pe deplin pregătit să mă las pe mâinile individului. Bineînțeles că o să-l consult doar. Dar, amintindu-mi câteva din succesele lui mai vechi – Cazul Sipperley, Episodul cu Mătușa Agatha și Câinele McIntosh și Afacerea rezolvată cu îndemânare a Unchiului George și Nepoata Barmaniței erau cele câteva care îmi veneau în minte – m-am crezut îndreptățit să-i ofer măcar ocazia de a veni în ajutorul tânărului său stăpân la ananghie.

Dar înainte să merg mai departe, mai exista între noi un lucru care trebuia să fie lămurit, lămurit pe deplin.

— Jeeves, am spus, am o vorbă cu tine.

— Domnule?

— Am cam dat de greu, Jeeves.

— Îmi pare rău să aud aceasta, domnule. Vă pot fi de ajutor?

— Probabil că da, dacă nu ți-ai pierdut inspirația. Spune-mi sincer, Jeeves, ești într-o formă mentală bună?

— Da, domnule.

— Încă mai mănânci suficient pește?

— Da, domnule.

— Atunci poate fi în regulă. Dar ar mai fi ceva înainte să încep. În trecut, când ai reușit să mă scoți pe mine sau pe vreun amic de-al meu din bucluc, deseori ai manifestat tendința să profiți de recunoștința mea și să obții vreun avantaj personal. Șosetele alea mov, de exemplu. De asemenea și pantalonii ăia de golf și vechile ghetre etoniene. Alegându-ți momentul cu o viclenie subtilă, ai venit la mine când mă simțeam vlăguit de ușurare și m-ai făcut să renunț la ele. Iar ce zic acum e că, dacă o să ai succes și de data asta, trebuie să nu existe nici o aiureală de genul ăsta cu privire la sacoul ăla marinăresc al meu.

— Prea bine, domnule.

— N-o să vii la mine după ce-o să se termine totul pentru a mă ruga să mă descotorosesc de sacou?

— Cu siguranță că nu, domnule.

— Acum că ne-am înțeles, o să continui, Jeeves. Sunt logodit.

— Sper că veți fi fericit, domnule.

— Nu fi tâmpit. Sunt logodit cu domnișoara Bassett.

— Într-adevăr, domnule? Nu eram conștient...

— Nici eu. A fost o surpriză totală. Însă asta e. Anunțul oficial se afla în biletul ăla pe care mi l-ai adus.

— Ciudat, domnule.

— Ce anume?

— Ciudat, domnule, că biletul conținea ce spuneți. Mie mi s-a părut că domnișoara Bassett, când mi-a înmânat epistola, era departe de a se găsi într-o stare de spirit fericită.

— E departe de a se găsi într-o stare de spirit fericită. Doar nu crezi că vrea cu adevărat să se mărite cu mine, Jeeves! Nu-ți dai seama că e numai una dintre demonstrațiile alea împutite care fac rapid din Brinkley Court un iad pentru oameni și animale? La dracu' cu toate demonstrațiile, după părerea mea.

Da, domnule.

— Păi, ce-i de făcut?

— Credeți că domnișoara Bassett, în pofida celor întâmplare, încă se mai simte atașată de domnul Fink-Nottle, domnule?

— E moartă după el.

— În acest caz, domnule, cu siguranță că cel mai bun plan ar fi să aranjăm o reconciliere între ei.

— Cum? înțeleg. Stai pe loc tăcut și bați darabana cu degetele. Ești în impas.

— Nu, domnule. Dacă bat darabana cu degetele, o fac numai ca să pot cugeta mai bine.

— Atunci, bate în continuare darabana.

— Nu mai este necesar, domnule.

— Nu-mi spune că ți s-a aprins deja becu-lețul?

— Ba da, domnule.

— Mă uimești, Jeeves. Hai s-auzim.

— Planul pe care-l am în minte este cel de care v-am pomenit deja, domnule.

— Când mi-ai pomenit de vreun plan?

— Dacă vă amintiți, în seara când am sosit aici, domnule. Ați fost amabil să vă interesați dacă am conceput vreun plan pentru a-i reuni pe domnișoara Angela și pe domnul Glossop, iar eu mi-am permis să sugerez... '

— Doamne sfinte! Nu cumva chestia aia veche cu alarma de incendiu?

— întocmai, domnule.

— încă tii mortis la asta?

y y y

— Da, domnule.

Când spun că, în loc să resping propunerea cu un laconic „Câh!” sau ceva în genul ăsta, m-am trezit făcând speculații dacă nu era până la urmă ceva de capul ei, arată cât de zdravăn m-a zguduit înfiorătoarea lovitură pe care o primisem.

Când a pus prima oară în discuție stratagema asta a lui cu alarma de incendiu, am criticat-o, dacă vă aduceți aminte, cu maximum de promptitudine și vigoare. „Lamentabil” a fost adjectivul de care m-am folosit ca să-l descriu și vă puteți aminti că am reflectat cu un pic de tristețe, considerând ideea asta o dovadă concludentă a sleirii complete a unei minți odată admirabile. Dar acum a început pe undeva să pară că ar fi ceva de capul ei. De fapt și de drept, ajunseseam la stadiul în care eram gata să încerc orice o singură dată, indiferent ce imbecilitate ar fi fost.

— Mai descrie-mi o dată trucul ăla, Jeeves, am zis îngândurat. îmi amintesc că mi s-a părut cam șui, dar poate că mi-au scăpat unele nuanțe mai fine.

— Obiecția dumneavoastră de atunci, domnule, a fost că este prea elaborat, dar nu cred că este așa în realitate. După cum văd eu lucrurile, domnule, locatarii casei, când vor auzi alarma de incendiu, vor presupune că a izbucnit un foc.

Am încuviințat din cap. Îi puteai urmări firul gândurilor.

— Da, asta pare rezonabil.

— Atunci domnul Glossop se va năpusti s-o salveze pe domnișoara Angela, în timp ce domnul Fink-Nottle va face același serviciu domnișoarei Bassett.

— Asta se bazează pe psihologie?

— Da, domnule. Probabil vă amintiți că o axiomă a detectivului născocit de către răposatul sir Arthur Conan Doyle, Sherlock Holmes, este că toată lumea, în cazul unei alarme de incendiu, din instinct, își salvează obiectul cel mai de preț.

— Mie mi se pare că există riscul serios să-l vedem pe Tuppy că iese din casă cu o plăcintă cu rinichi, dar continuă, Jeeves, continuă. Crezi că asta o să le rezolve pe toate.

— Nu prea se poate ca relațiile din cele două cupluri să rămână distante după o asemenea întâmplare, domnule.

— Poate că ai dreptate. Dar, pe toți dracii, dacă începem să sunăm alarme de incendiu în toiul nopții, n-o să băgăm groaza în jumătate din personalul domestic până îi apucă panda-liile? E o cameristă – Jane, cred – care și așa saltă ca pișcată numai când apare de după colț în fața ei pe neașteptate.

— O fată nevrotică, domnule, sunt de acord. Am remarcat-o. Dar dacă acționăm cu promptitudine, vom evita o asemenea întâmplare neprevăzută. Întregul personal, cu excepția lui monsieur Anatole, se va afla la balul din Kingham Manor în această noapte.

— Bineînțeles. Asta arată în ce stare m-a adus chestia aia. Urmează să uit și cum mă cheamă. Păi, atunci, hai să încercăm o recapitulare. Bang, sună clopotul. Gussie se repede și o înșfacă pe alde Bassett... Stai. Dacă ea coboară pur și simplu scările?

— Scăpați din vedere efectul unei alarme neașteptate asupra temperamentului feminin, domnule.

— Asta așa e.

— Îmi închipui, domnule, că primul impuls al domnișoarei Bassett o să fie să sară pe fereastră.

— Păi, asta e și mai rău. N-am vrea să o vedem rășchirată pe pajiște ca un soi depuree. Mi se pare că hiba stratagemei tale, Jeeves, e că o să presare prin grădină cadavre ciopârțite.

— Nu, domnule. Dacă vă amintiți, teama domnului Travers de hoți l-a făcut să fixeze gratii solide la toate ferestrele.

— Da, așa e. Păi, sună bine, am zis, deși cu un oareșce aer de îndoială. E foarte posibil să aibă succes. Dar am sentimentul că o să scârțâie pe undeva. Însă nu mă aflu în postura să caut nod în papură nici dacă ar fi o șansă dintr-o sută. O să accept strategia ta, Jeeves, deși, cum spuneam, cu rezerve. La ce oră îmi sugerezi să trag clopotul?

— Nu înainte de miezul nopții, domnule.

— Adică, puțin după miezul nopții.

— Da, domnule.

— S-a făcut, atunci. La 12.30 fix o să-l trag.

— Prea bine, domnule.

Nu știu prea bine de ce, dar există ceva în regiunile rurale după lăsarea nopții care are întotdeauna un efect ciudat asupra mea. În Londra pot sta afară până la orice oră și pot ajunge acasă o dată cu lăptarul fără nici o tresărire, dar du-mă într-o grădină a unei case de țară după ce majoritatea musafirilor au plecat în cuibar, iar ușile sunt încuiate și simt că un soi de piele de găină se împrăștie peste mine. Vântul nopții răscolește vârfurile copacilor, rămurelele pârâie, tufișurile freamătă și, până să-mi dau seama unde mă aflu, moralul mi se duce de râpă și mă aștept ca fantoma familiei să vină furișându-se în spatele meu scoțând sunete tânguitoare.

A naibii de neplăcută toată chestia și dacă tu crezi că te încălzește cu ceva să știi că în curând o să pornești cea mai asurzitoare alarmă din Anglia, stârnind panică și trimițându-i pe toți după pompe în casa aia tăcută și întunecată, te înșeli.

Știi totul despre alarma de incendiu de la Brinkley Court. Face o hărmălaie înfiorătoare. Unchiul Tom, pe lângă faptul că nu-i plac hoții, e un tip care dintotdeauna s-a împotrivit ideii de a fi prăjit în somn, așa că atunci când a cumpărat clădirea, a avut grijă ca alarma de incendiu să fie ceva care ar putea să-ți provoace un atac de cord și să n-ai cum s-o confunzi cu ciripitul somnoros al unei vrăbii din iederă.

În copilărie, când îmi petreceam vacanțele la Brinkley, obișnuiam să avem exerciții de alarmă după ora de culcare și în multe nopți m-a smuls din somnul fără vise cu o zvâcnire demnă de Judecata de Apoi.

Mărturisesc că, amintindu-mi de ce este în stare clopotul ăsta când se apucă cu nădejde de treabă, m-am oprit pe când stăteam în noaptea aia la 12 p.m. fix lângă aripa de clădire unde se afla. La vederea sforii lipite de zidul vopsit în alb și la gândul afurisitului de vacarm care avea să facă harcea-parcea liniștea nopții, mi s-a adâncit sentimentul ăla ciudat de care am mai pomenit.

Mai mult, acum că avusesem timp să meditez la ea, eram mai mult decât oricând sceptic la stratagema asta a lui Jeeves.

Jeeves părea să ia de la sine-nțeleș faptul că Gussie și Tuppy, confrunțați cu o soartă hidoasă, nu ar fi avut alt gând decât să le salveze pe alde Bassett și pe Angela.

Nu puteam să îi împărtășesc convingerea asta optimistă.

Adică, știu cum îi afectează pe masculi momentele când sunt confrunțați cu o soartă hidoasă. îmi amintesc că Freddie Widgeon, unul dintre cei mai galanți țiți de la Trântori, mi-a povestit cum a fost o dată o alarmă de incendiu la un hotel de pe malul mării unde stătea el și, în loc să se grăbească să salveze femeii, el a coborât pe scara de incendiu în zece secunde de la lovitura de începere, preocupat doar de bunăstarea personală a lui F. Widgeon.

În ceea ce privește dorința de a le face vreun bine făpturilor gingașe, mi-a spus el, era pregătit să stea jos și să ajute la prinderea lor în pătură, dar nu mai mult.

De ce, atunci, să nu fie la fel și în cazul lui Augustus Fink-Nottle și al lui Hildebrand Glossop?

Cam așa gândeam pe când stăteam și mă jucam cu sfoara și cred că aș fi lăsat totul baltă dacă în acest moment nu mi-ar fi răsărit în minte imaginea lui alde Bassett auzind alarma pentru prima oară. Fiind o experiență complet nouă, probabil că avea s-o bage serios în sperieți.

Și atât de încântător mi s-a părut gândul, încât n-am mai așteptat, am înșfăcat sfoara, m-am înfipt bine pe picioare și am tras de ea.

Ei bine, așa cum spuneam, nu mă așteptam ca alarma să domolească vreun pic lucrurile. Nici n-a făcut-o. Ultima oară când am auzit-o, mă aflam în camera mea, de cealaltă parte a casei, și chiar și așa mi-am luat zborul din pat de parcă ceva ar fi explodat sub mine. Stând atât de aproape ca acum, am înțeleș întreaga putere și semnificație a chestiei, căci nu mai auzisem vreodată ceva asemănător în viața mea.

În general, chiar mă încântă un pic de zgomot, îmi amintesc de Catsmeat Potter-Pirbright cum a adus într-o noapte la Trântori o zdrăngănea de polițist și a pornit-o în spatele scaunului meu, iar eu m-am lăsat pe spate și am închis ochii cu un zâmbet agreabil, ca cineva dintr-o lojă de operă. Și la fel a fost și când fiul mătușii Agatha, tânărul Thos., a aprins cu un chibrit o cutie de artificii pregătită pentru Ziua de Guy Fawkes¹ ca să vadă ce se întâmplă.

Dar alarma de incendiu de la Brinkley Court era prea mult pentru mine. Am tras clopotul de vreo șase ori, iar apoi, dându-mi seama că ajungea cu vârf și îndesat, am pornit-o agale spre pajiștea din față să constat ce rezultate solide am obținut.

Brinkley Court își dăduse toată silința. O privire rapidă mi-a spus că jucam cu sala plină. Uitându-mă primprejur, i-am observat pe unchiul Tom într-un capot mov pe aici, pe mătușa Dahlia în vechiul ei halat albastru cu galben pe acolo. De asemenea și pe Anatole, Tuppy, Gussie, Angela, alde Bassett și Jeeves, în ordinea de mai sus. Erau cu toții acolo, prezenți, așa cum era de așteptat.

Dar – și asta m-a îngrijorat imediat – nu am putut detecta nici un semn că ar fi avut loc vreo acțiune de salvare.

1. Sărbătoare în cinstea lui Guy Fawkes, soldat din armata britanică; a luat parte la un complot care își propunea să arunce în aer clădirea în care se întruneau miniștrii, pentru a protesta împotriva opresiunii romano-catolicilor din Anglia. Complotul a fost descoperit, iar el a fost executat pe 31 ianuarie 1606.

Bineînțeles că sperasem să-l văd într-un loc pe Tuppy, aplecându-se îndatoritor spre Angela, iar pe Gussie făcându-i vânt lui alde Bassett cu un prosop într-alt loc. În schimb, alde Bassett era în grupul care îi includea pe mătușa Dahlia și pe unchiul Tom și părea preocupată să-l convingă pe Anatole să vadă partea bună a lucrurilor, pe când Angela era rezemată de cadranul solar cu o expresie țâfnoasă pe chip, iar Gussie ședea pe iarbă frecându-și un țurloi zdrelit. Tuppy bătea în lung și-n lat cărarea de unul singur.

O imagine tulburătoare, trebuie să recunoști. Cu un gest imperativ, l-am chemat pe Jeeves lângă mine.

— Ei bine, Jeeves?

— Domnule?

L-am privit sever. „Domnule?” pe naiba!

— Mai slăbește-mă cu „Domnule?”. Uită-te în jurul tău. Vezi și tu. Stratagema ta s-a dovedit a fi un eșec.

— Fără îndoială, se pare că lucrurile nu s-au aranjat după cum am anticipat noi, domnule.

— Noi?

— Cum am anticipat eu, domnule.

— Așa mai vii de-acasă. Nu ți-am spus eu că o să dea chix?

— Îmi amintesc că ați avut îndoieli, domnule.

— Nu îndoieli, Jeeves. N-am avut nici o fărâcă de încredere în ideea asta încă de la început. Când ai pus-o pentru prima oară pe tapet, am zis că e lamentabilă și am avut dreptate. Nu te condamn, Jeeves. N-ai nici o vină că ți-ai scrântit creierul. Dar de acum încolo – iartă-mă dacă te jignesc, Jeeves – n-am să te mai las să te ocupi decât de cele mai simple și mai elementare probleme. Cel mai bine e să fim sinceri, nu crezi? Nu-i cel mai bine să fii sincer și direct?

— Cu siguranță, domnule.

— Adică mai bine direct cu bisturiul, nu?

— Întocmai, domnule.

— Mi se pare...

— Mă scuzați că vă întrerup, domnule, am impresia că doamna Travers se străduiește să vă atragă atenția.

Și în acest moment, un răsunător „Ahoi!”, care ar fi putut veni numai dinspre rubedenia în cauză, m-a încredințat că impresia lui fusese corectă.

— Ia vino tu puținel înapoi, Attila, dacă nu te superi, a bubuit vocea aia bine cunoscută – și în anumite condiții și multiubită – iar eu m-am dus.

Categoric că nu mă simțeam în largul meu. Pentru prima oară începuse să-mi trăsnească prin cap că nu-mi pregătisem o poveste plauzibilă pentru a-mi justifica purtarea dubioasă de a suna alarma de incendiu la ora asta și o mai auzisem pe mătușa Dahlia cum se exprimase spontan și cu însuflețire în fața unor provocări mult mai mici.

Însă, acum, nu a afișat nici un semn de violență. Mai mult, un soi de calm glacial, dacă mă-nțelegi. Se putea vedea că trecuse prin multe încercări.

— Ei bine, Bertie, dragă, a spus ea, iată-ne cu toții aici.

— Mda, am replicat prudent.

— Nimeni nu lipsește, nu-i așa?

— Așa cred.

— Minunat. E mult mai sănătos pentru noi să stăm așa, în aer liber, decât să fim întinși în pat. Tocmai ațipisem când ți-ai făcut numărul cu alarma de incendiu. Pentru că tu, scumpul meu băiat, tu ai fost cel care a tras clopotul, nu-i așa?

— Da, eu am tras clopotul.

— Ai avut vreun motiv special sau doar așa ai avut tu chef?

— Am crezut că văd un foc.

— Ce ți-a lăsat impresia asta, dragă?

— Am crezut că văd flăcări.

— Unde, iubitele? Spune-i mătușii Dahlia.

— La o fereastră.

— Înțeleg. Deci ne-ai târât pe toți din paturile noastre și ne-ai speriat de moarte pentru că ai avut halucinații.

Aici unchiul Tom a scos un sunet aidoma unui dop care țâșnește dintr-o sticlă, iar Anatole, a cărui mustață atinsese o nouă limită inferioară, a zis ceva despre „niște maimuțe” și, dacă nu mă-nșel, un „rogommier”¹ – naiba știe ce-o fi.

— Recunosc. Am greșit. îmi pare rău.

— Nu-ți cere scuze, puiule. Nu vezi cât de încântați suntem cu toții? Oricum, ce făceai pe-afară?

1. Cuvânt inventat de Wodehouse: „drojdier”, „ro-gomme” – compus din „rom” „gumă” (fr.), cu sensul de „băutură alcoolică foarte tare”.

— Mă plimbam.

— Înțeleg. Și îți propui să-ți continui plimbarea?

— Nu, cred că acum o să intru în casă.

— Bine. Pentru că și eu aveam de gând să intru în casă și nu cred că aș putea dormi știind că tu ești pe-afară, dându-ți frâu liber imaginației tale bogate. Următorul lucru care o să se întâmple o să fie că o să ți se năzare un elefant roz stând pe pervazul ferestrei de la sufragerie și o să începi să azvârli cu cărămizi în el... Ei bine, haide, Tom, distracția pare că a luat sfârșit... Dar stai. Regele salamandrelor își dorește să ne spună ceva... Da, domnule Fink-Nottle?

Pe când se alătura micului nostru grup, Gussie părea necăjit de ceva.

— Hei!

— Spune, Augustus.

— Hei, ce ne facem?

— În ceea ce mă privește, intenționez să mă duc la culcare.

— Dar ușa e închisă.

— Care ușă?

— Ușa de la intrare. Cineva probabil a închis-o.

— Atunci o s-o deschid.

— Dar nu se deschide.

— Atunci, o să încerc altă ușă.

— Dar toate celelalte uși sunt închise și ele.

— Ce? Cine le-a închis?

— Nu știu.

»Am avansat o teorie.

— Vântul?

Privirea mătușii Dahlia a întâlnit-o pe a mea.

— Nu forța nota, m-a implorat ea. Nu acum, scumpete.

Și, într-adevăr, chiar în timp ce vorbeam, mi-am dat seama că nu prea bătea vântul.

Unchiul Tom a spus că ar trebui să intrăm pe fereastră. Mătușa Dahlia a oftat un picuț.

— Cum? Lloyd George¹ ar putea? Winston² ar putea, Baldwin³ ar putea? Nu. Nu de când ai pus gratiile alea.

— Măi să fie. Doamne, apără-mă, atunci sună.

— Alarma de incendiu?

— Sună la ușă.

— De ce, Thomas? Nu-i nimeni în casă. Toți servitorii sunt la Kingham.

— Ei, drăcia dracului, doar n-o să stăm aici toată noaptea.

— Nu? Stai să vezi. Nu există nimic – chiar nimic – pe care locatarii unei case de țară să nu-l poată face când Attila, aici de față, s-a pus pe treabă. Probabil că Seppings a luat cu el cheia de la ușa din spate. Trebuie să încercăm să ne distrăm până se întoarce el.

Tuppy a făcut o sugestie:

— Ce-ar fi să luăm una dintre mașini, să mergem până la Kingham și să cerem cheia de la Seppings?

1. Prim-ministru al Marii Britanii în timpul primului război mondial.

2. Winston Churchill, prim-ministru al Marii Britanii în timpul celui de-al doilea război mondial.

3. Stanley Baldwin, primul conte Baldwin de Bewdley, de trei ori prim-ministru al Marii Britanii între anii 1923 și 1937.

A nimerit-o. Fără nici o îndoială. Pentru prima dată, un zâmbet a luminat chipul crispat al mătușii Dahlia. Unchiul Tom a mormăit aprobator. Anatole a spus ceva în franceza provensală, care suna a compliment. Și cred că am observat până și pe mutra Angelei o oarecare alinare.

— O idee excelentă, a zis mătușa Dahlia. Una dintre cele mai bune. Fuga-fuguța în garaj chiar acum.

După ce a plecat Tuppy, s-au spus niscaiva lucruri foarte laudative despre inteligența și însușirile lui și a existat o tendință de a face comparații răutăcioase între el și Bertram. Bineînțeles, foarte dureros pentru mine, dar chinul n-a durat cine știe ce, căci nu se scurseseră mai mult de cinci minute când Tuppy a revenit printre noi.

Părea tulburat.

— Hei, totul cade.

— De ce?

— Garajul e încuiat.

— Descuie-l.

— N-am cheie.

— Strigă, atunci, și trezește-l pe Waterbury.

— Cine-i Waterbury?

— Șoferul, idiotule. Doarme deasupra garajului.

— Dar a plecat la bal, în Kingham.

A fost ultima picătură. Până în această clipă, mătușa Dahlia izbutise să-și păstreze calmul glacial. Acum stăvilarul a sărit în aer. Anii i-au zburat de pe umeri și a devenit încă o dată Dahlia Wooster din zilele de galop și chiuituri – fata emotivă și slobodă la gură care se ridica adeseori în scara de la șa pentru a zbiera observații personale depreciative la adresa celor care mânau ogarii.

— La naiba cu toți șoferii dansatori! De ce mama dracu' ar vrea un șofer să danseze? N-am avut încredere în individul ăsta încă de la început. Ceva îmi sugera că știe să danseze. Păi, asta pune capac. O să stăm aici afară până la micul dejun. M-aș mira teribil ca afurisiții ăia de servitori să se întoarcă înainte de opt. Nu-l iei pe Seppings de la dans decât dacă-l dai afară cu forța. Îl cunosc eu. Jazzul o să i se urce la cap și o să rămână aplaudând și cerând bisuri până când o să-i apară bășici în palme. La naiba cu toți majordomii dansatori! Ce e Brinkley Court? O respectabilă casă englezească de țară sau o școală de dans? Parcă am trăi în mijlocul unei trupe de balet din Rusia. Păi, bine. Dacă trebuie să stăm aici afară, o să

stăm. O să înghețăm bocnă cu toții, în afară -aici și-a aruncat înspre mine nu una dintre privirile ei cordiale – în afară de scumpul de Attila care, din câte observ, e gros îmbrăcat. O să ne resemnăm cu gândul că o să murim prin înghețare ca proștii, exprimându-ne doar o ultimă dorință ca amicul nostru Attila să aibă grijă să fim înveliți în frunze. Fără îndoială că o să sune alarma aia de incendiu în semn de respect... Ce-ai vrea, om bun?

S-a întrerupt și a rămas zgâindu-se la Jeeves. În ultima parte a discursului ei, el stătuse prin preajmă într-o poziție respectuoasă, stră-duindu-se să atragă privirea oratorului.

— Dacă aş putea face o sugestie, doamnă.

Nu spun că în decursul lungii noastre relații, am reușit întotdeauna să-l aprob pe Jeeves. Sunt aspecte ale firii sale care au provocat deseori răceală între noi. E unul dintre indivizii căruia, dacă îi dai o drăcie din aia, îți ia o nu-știu-ce. Munca lui e deseori brută și am auzit că se referă la mine ca fiind „neglijabil mental”. De mai multe ori, așa cum am arătat, am avut sarcina dureroasă să înăbuș în el tendința de a se umfla în pene și de a-și trata tânărul stăpân ca pe un șerb sau rob.

Astea sunt defecte grave.

Dar ceva n-am negat niciodată în privința lui. E un tip magnetic. Există ceva în el care pare să te liniștească sau să te hipnotizeze. Din câte știu, n-a întâlnit niciodată un rinocer care să-l atace, dar dacă s-ar întâmpla un asemenea lucru, n-am nici o îndoială că animalul, întâlnindu-i privirea, o să se oprească din mers cu laba în aer, o să se rostogolească pe spate și o să rămână cu picioarele în sus torcând.

În orice caz, în mai puțin de cinci secunde a calmat-o pe mătușa Dahlia, cea mai asemănătoare de prin preajmă cu un rinocer la atac. Doar stând acolo în picioare, plin de respect, și, deși n-am cronometrat chestia – neavând un cronometru la mine – aş spune că n-au trecut mai mult de trei secunde și un sfert până când atitudinea ei a suferit o schimbare uluitoare în bine. S-a înmuiat văzând cu ochii.

— Jeeves! Ți-a venit vreo idee?

— Da, doamnă.

— Magnificului tău creier chiar i-a sclipit beculețul în clipele de grea încercare?

— Da, doamnă.

— Jeeves, a zis mătușa Dahlia cu o voce tremurătoare, îmi pare rău că am vorbit atât de nepoliticos. N-am fost eu. Ar fi trebuit să știu că n-ai

venit numai ca să faci conversație. Spune-ne ideea ta, Jeeves. Alătură-te micului nostru grup de cugetători și spune-ne ce ai de zis. Simte-te ca acasă, Jeeves, și zi-ne o vorbă bună. Chiar ne poți scoate din buclucul ăsta?

— Da, doamnă, dacă unul dintre domni este dispus să meargă cu bicicleta.

— Cu bicicleta?

— Există o bicicletă în șopronul grădinarului din grădina de legume, doamnă. Poate unul dintre domni ar fi dispus să se ducă la Kingham Manor și să obțină de la domnul Seppings cheia pentru ușa din spate.

— Nemaipomenit, Jeeves!

— Mulțumesc, doamnă.

— Minunat!

— Mulțumesc, doamnă.

— Attila! a spus mătușa Dahlia, răsucin-du-se și vorbind pe un ton autoritar și calm.

Mă așteptam la așa ceva. Chiar din clipa în care cuvintele astea nesăbuite i-au ieșit pe gură individului, am avut presimțirea că o să se depună eforturi susținute pentru a mă alege drept țap ispășitor și mi-am făcut curaj să rezist și să protestez.

Tocmai eram pe cale să trec la treabă și, în vreme ce îmi adunam toată elocvența pentru a argumenta că nu știu să merg pe bicicletă și n-aș avea cum să învăț într-un răstimp atât de scurt, când al naibii să fiu dacă individul nu mi-a retezat-o din fașă.

— Da, doamnă. Domnul Wooster poate îndeplini misiunea cu brio. Este un ciclist expert. Adesea s-a lăudat cu succesele sale în ale spițelor.

Nu era așa. Nu făcusem niciodată una ca asta. E de-a dreptul oribil cum îți se pot răstălmăci cuvintele. Tot ce făcusem vreodată fusese să-i menționez – în treacăt, doar ca pe o informație interesantă, într-o zi, la New York, când urmăream cursa ciclistă de șase zile – că la vârsta de paisprezece ani, în timp ce îmi petreceam vacanța de vară la un vicar oarecare care avea sarcina să mă învețe limba latină, am câștigat întrecerea Băieților din Cor la serbarea școlii locale.

Adică nicidecum să mă laud cu succesele mele în ale spițelor.

Vreau să zic, era om de lume și ar fi trebuit să știe că serbările școlare nu sunt niciodată o provocare prea mare. Și, dacă nu greșesc, i-am precizat că în ocazia cu pricina, mi s-a acordat un avans de jumătate de tură la start și

că Willie Punting, favoritul absolut, pentru care toată lumea se aștepta ca întrecerea să fie floare la ureche, a fost obligat să se retragă, fiindcă îi șterpelise bicicleta fratelui lui mai mare fără să-l întrebe, iar fratele mai mare a apărut exact când a pocnit pistolul, i-a dat una după ceafă și și-a luat-o, împiedicându-l să ia startul și ștergându-i numele dintre concurenți. Cu toate astea, dacă l-ai fi auzit cum vorbea, ai fi zis că sunt unul dintre tipii ăia în pulover, doldora de medalii, ale căror fotografii răsar uneori prin revistele ilustrate când merg cu bicicleta din Hyde Park până în Glasgow în mai puțin de o oră sau așa ceva. Și de parcă lucrurile n-ar fi stat suficient de rău, și-a mai băgat și Tuppy nasul.

— Așa e, a zis Tuppy. Bertie a fost dintotdeauna un ciclist nemaipomenit. îmi amintesc că la Oxford obișnuia să-și lepede toate hainele în serile gălăgioase și să dea ture careului pe bicicletă, lălăind cântece comice. Și mergea teribil de repede.

— Atunci poate să meargă și acum teribil de repede, a zis mătușa Dahlia entuziasmată. După mine, nu poate merge cât de repede mi-aș dori. Dacă dorește, poate să lălăie și cântece comice... Iar dacă vrei să-ți dai și hainele jos, Bertie, puiule, fă asta negreșit. Dar îmbrăcat sau în pielea goală, lălăind cântece comice sau nu, dă-i bice.

Mi-am regăsit glasul.

— N-am mai mers cu bicicleta de ani de zile.

— Nu-i timpul pierdut să te apuci din nou.

— Probabil că am uitat să merg.

— O să prinzi imediat șpilul după ce-o să iei o trântă sau două. Prin încercare și greșeală. Singura cale.

— Dar sunt kilometri întregi până la Kingham.

— Deci cu cât pleci mai repede, cu atât mai bine.

— Dar...

— Bertie, dragă.

— Dar, pe toți dracii...

— Bertie, iubitule.

— Da, dar pe toți dracii...

— Bertie, dulceață mică.

Așa că s-a stabilit. Numai decît am pornit-o sumbru prin întuneric, cu Jeeves alături și mătușa Dahlia urlând după mine ceva în stilul să încerc să-mi închipui că sunt bărbatul care a adus veștile bune de la Ghent la Aix1. Era prima dată când auzeam de tipul ăsta.

— Ei, Jeeves, am spus după ce am ajuns la șopron, cu o voce glacială și plină de amărăciune, aici ne-a dus stratagema ta! Tuppy, Angela, Gussie și alde Bassett tot nu-și vorbesc, iar eu sunt confruntat cu perspectiva unui drum cu bicicleta de doisprezece kilometri...

— Paisprezece, am impresia, domnule.

— unui drum de paisprezece kilometri și a celui de întoarcere de încă paisprezece.

— îmi pare rău, domnule.

— De pomană îți pare rău acum. Unde e rabla aia împuțită?

— O s-o aduc imediat, domnule. Așa a și făcut. Am privit-o acru.

— Unde e farul?

— Mi-e teamă că n-are nici un far, domnule.

— Nici un far?

— Nu, domnule.

— Dar aș putea s-o pun de mămăligă fără far. Dacă mă pocnesc de ceva? M-am întrerupt și l-am privit cu răceală.

— Zâmbești, Jeeves. Gândul ăsta te amuză?

1. Referire la un poem celebru de Robert Browning (1812-1889).

Îmi cer scuze, domnule. Mă gândeam la o poveste pe care mi-o spunea unchiul Cyril, când eram copil. O istorioară absurdă, domnule, deși mărturisesc că mereu mi s-a părut nostimă. Unchiul Cyril zicea că doi bărbați pe nume Nicholls și Jackson au pornit-o spre Brighton pe o bicicletă cu tandem și au avut ghinionul să intre în coliziune cu furgoneta unui vânzător de bere. Iar când echipa de salvare a ajuns la locul accidentului, au descoperit că cei doi fuseseră azvârliți cu o forță atât de puternică unul înspre altul, încât era imposibil să-i diferențiezi cum se cuvine. Nici cel mai ager ochi nu putea discerne care parte a rămășițelor era a lui Nicholls și care a lui Jackson. Așa că au adunat cât de mult s-a putut și i-au pus numele de Nixon. îmi amintesc că am râs foarte mult de această povestire în copilărie, domnule.

A trebuit să-mi iau o pauză scurtă pentru a-mi stăpâni sentimentele.

— Ai râs, hă?

— Da, domnule.

— Ți s-a părut hazlie?

— Da, domnule.

— Și unchiului tău, Cyril, i s-a părut hazlie?

— Da, domnule.

— Ei, drăcia dracului, ce mai familie! Data viitoare când te mai întâlnești cu unchiul Cyril poți să-i transmiți din partea mea că are un simț al umorului morbid și nesuferit.

— A murit, domnule.

— Slavă Domnului pentru asta... Ei bine, dă-mi afurisita aia de bicicletă.

— Prea bine, domnule.

— Are roțile umflate?

— Da, domnule.

— Piulițele bine înșurubate, frânele în regulă, roata de lanț merge cu angrenajul de diferențial?

— Da, domnule.

— S-a făcut, Jeeves!

În afirmația lui Tuppy că, pe vremea când eram la universitatea Oxford, am mers pe bicicletă în pielea goală în careul facultății noastre, se găsea, nu pot să neg, un dram de adevăr, însă, deși faptele așa stăteau, el nu a povestit totul. Ce a omis să spună era că de fiecare dată eu fusesem zdravăn abțiguit, iar într-o asemenea stare un flăcău e capabil de isprăvi împotriva căroră, în clipele de luciditate, rațiunea i s-ar răzvrăti.

Stimulați de licoare, cred, s-au văzut și indivizi care au călărit aligatori.

Acum, când începeam să pedalez spre lumea largă, eram treaz de-a binelea și, în consecința, vechiul meu talent mă părăsise cu desăvârșire. M-am trezit că mă bălăngăneam zdravăn și toate poveștile pe care le auzisem vreodată despre accidente urâte de bicicletă mi-au răbufnit în minte, în frunte cu mica anecdotă veselă despre Nicholls și Jackson a unchiului lui Jeeves, Cyril.

Obosit și umblând haihui prin întuneric, m-am trezit că nu mi-e cu putință să pătrund mentalitatea celor de teapa unchiului lui Jeeves, Cyril. Ce mama naibii putea găsi de răs într-o catastrofă care aparent a dus la dispariția totală a unei făpturi umane – sau, în orice caz, a unei jumătăți de creatură umană și a altei jumătăți de creatură umană – depășea puterea mea de înțelegere. Pentru mine, chestia era una dintre cele mai sfâșietoare tragedii pe care le auzisem și n-am nici o îndoială că aș fi continuat să meditez la ea ceva vreme, dacă atenția nu mi-ar fi fost distrasă de necesitatea imediată de a merge energic în zigzag pentru a evita un porc pe o porțiune cu iarbă.

Pentru o clipă mi s-a părut că e o întâm-plare cu adevărat în stilul lui Nicholls-și-Jackson, dar, din fericire, o deviere rapidă din partea mea, care

a coincis cu o deviere agilă din partea porcului, mi-a îngăduit să-mi reiau drumul și eu am continuat să merg în siguranță, dar cu inima zbătându-mi-se în piept ca o pasăre captivă.

Faptul că am scăpat ca prin urechile acului a avut asupra mea efectul că mi-a zguduit vârtos nervii. Faptul că porcii umblau creanga în toiul nopții m-a făcut să înțeleg cât de periculoasă era îndeletnicirea mea. M-a pus pe gân-duri cu privire la tot ce poate păți un ins care umblă de colo-colo pe o bicicletă fără far după lăsarea nopții. În particular, mi-am amintit de declarația unui amic de-al meu că, în anumite porțiuni ale regiunilor rurale, șapii erau obișnuiți să traverseze șoseaua la capătul lanțului, în acest chip devenind una dintre cele mai nasoale capcane pe care ți le-ai putea dori.

Îmi amintesc că a menționat cazul unui prieten de-al lui a cărui bicicletă s-a încurcat în lanțul unui șap și care a fost târât zece kilometri, ca schiorii din Elveția, după care nu și-a mai revenit niciodată pe deplin. A mai fost și altul care a intrat într-un elefant lăsat în urma unui circ ambulat.

Într-adevăr, una peste alta, mi se părea că, în afară de posibila excepție de a fi mușcat de rechini, nu exista nici o altă potențială catastrofă de pus pe prima pagină a ziarelor care să nu i se poată întâmpla unui flăcău, o dată ce le-a permis celor dragi să treacă peste buna lui judecată și să-i dea brânci în necunoscut pe o bicicletă, și nu mi-e rușine să mărturisesc că, în general, tremuriciul care m-a apucat de acum încolo a fost considerabil.

Totuși, în ceea ce privește șapii și elefanții, trebuie să spun că lucrurile au ieșit neașteptat de bine.

Oricât ar fi de ciudat, n-am întâlnit niciunul. Dar când spui asta, poți să te oprești numai la atât, pentru că cu greu circumstanțele ar fi putut fi mai scârboase.

În afară de grija neconținută de a fi cu ochii în patru după elefanți, m-am simțit deprimat din cauza câinilor care lătrau și o dată am avut un șoc teribil când, descălecând să consult un indicator rutier, am văzut așezată pe el o cucuvea care semăna ca două picături de apă cu mătușa Agatha. Atât de tulburată îmi era deja starea de spirit, încât la început am crezut că era chiar mătușa Agatha și numai după ce rațiunea și reflecția mi-au sugerat că nu-i stătea câtuși de puțin în obicei să se cocoate pe indicatoare rutiere și să se așeze pe ele, am putut să mă adun și să pun stavilă slăbiciunii.

Pe scurt, dacă adăugăm și toată dereglarea asta mentală la suferința pur fizică din porțiunile gingașe, plus gleznele și gamba, Bertram Wooster care, până la urmă, s-a rostogolit la ușa de la Kingham Manor era un Bertram foarte diferit de voiosul și nonșalantul boulevardier din Bond Street și Piccadilly.

Chiar și pentru cineva care nu deținea nici o informație din interior, ar fi fost evident că Kingham Manor își cam dădea aere în noaptea asta. Luminile licăreau la ferestre, muzica plutea în aer și pe când mă apropiam, urechea a detectat talmeș-balmeșul șuierător al picioarelor majordomilor, valeților, șoferilor, cameristelor, jupâneselor, ajutoarelor de servitoare și, n-aveam nici un dubiu, al bucătarilor, foarte preocupați să bată ritmul. Presupun că s-ar putea rezuma mai bine totul spunând că se auzeau sunete de zaiafet în noapte.

Orgia se ținea într-una din camerele de la parter care dispunea de uși de sticlă ce dădeau pe aleea principală, iar acum tocmai spre o ușă din asta m-am îndreptat și eu. O orchestră cânta o melodie foarte vioaie și în alte condiții mai fericite, aș spune că picioarele ar fi început să-mi zvâcnească în ritmul muzicii. Însă aveam o treabă mai serioasă de făcut decât să stau și să țopăi pe alei pietruite.

Voiam cheia de la ușa din spate și o voiam imediat.

Cercetând gloata dinăuntru, o vreme n-am reușit să-l depistez pe Seppings. Însă curând a apărut în raza mea vizuală, făcând mișcări sprintare în mijlocul ringului. Am zbierat „Hei, Seppings!” de vreo două ori, dar era prea preocupat de ce făcea ca să-mi dea atenție și numai când vârtejul dansului l-a adus la o distanță mică de degetul meu arătător, cu o împunsătură rapidă în coaste, i-am atras atenția. Ghiontul neașteptat l-a făcut să se împiedice de picioarele partenerei sale și s-a întors spre mine cu o rigiditate vădită. Însă după ce l-a recunoscut pe Bertram, răceala s-a topit, fiind înlocuită de mirare.

— Domnule Wooster!

Nu aveam chef de discuții.

— Mai încet cu „Domnule Wooster” și mai bine fă-te încoa' cu niște chei de la ușa din spate, am spus eu laconic. Dă-mi cheia de la ușa din spate, Seppings.

Părea că nu pricepuse smenul.

— Cheia de la ușa din spate, domnule?

— Exact. Cheia de la ușa din spate de la Brinkley Court.

— Dar e la Brinkley Court, domnule. Am plescăit din limbă, iritat.

— Nu fi nesperios, dragul meu majordom, am zis. N-am făcut paisprezece kilometri pe bicicletă ca să-ți ascult glumele. O ai în buzunarul pantalonilor tăi.

— Nu, domnule. I-am lăsat-o domnului Jeeves.

— Ce?

— Da, domnule. Înainte să plec. Domnul Jeeves a spus că vrea să se plimbe prin grădină înainte de culcare. Trebuia să lase cheia pe pervazul ferestrei de la bucătărie.

M-am holbat la el în tăcere. Avea privirea limpede, mâna nu-i tremura. Nu avea înfățișarea unui majordom care trăsesse la măsă.

— Vrei să spui că în tot acest timp cheia s-a aflat în posesia lui Jeeves?

— Da, domnule.

N-am mai putut să vorbesc. Emoțiile puseseră stăpânire pe vocea mea. Eram zăpăcit și depășit de evenimente. Dar asupra unui lucru, mi se părea mie, nu încăpea nici un dubiu. Dintr-un motiv oarecare, pe care deocamdată nu-l puteam înțelege, dar fără doar și poate că aveam să-l aflu de îndată ce o să împing mașina asta diabolică de cusut pe cei paisprezece kilometri de șosea pustie de țară și o să ajung la o distanță rezonabilă de el, Jeeves îmi făcuse figura. Știind că în orice moment ar fi putut salva situația, el îi ținuse totuși pe mătușa Dahlia și pe ceilalți să se perpelească pe pajiște en deshabile și, chiar mai rău, a rămas calm locului și l-a urmărit cu privirea pe tânărul lui stăpân în vreme ce o pornea cu bicicleta într-o călătorie cu totul inutilă de douăzeci și opt de kilometri.

Cu greu puteam crede așa ceva despre el. Despre unchiul lui, Cyril, da. Cu un simț atât de deformat al umorului ca al lui, unchiul Cyril putea foarte ușor să fie capabil de un asemenea comportament. Dar că tocmai Jeeves...

Am săltat în șa și, înăbușindu-mi un urlet chinuit care mi-a venit pe buze de îndată ce persoana-mi plină de vânătași a atins pielea rigidă a șei, am pornit-o în drum spre casă.

Îmi aduc aminte că Jeeves a spus o dată -am uitat cum a venit vorba despre asta – ar fi putut să o arunce într-o doară, așa cum face uneori, ca s-o rețin – că nici dracul nu e la fel de furios ca o femeie ridiculizată. Și până în noaptea asta am crezut întotdeauna că are dreptate. Eu niciodată n-am luat în derâdere o femeie, dar Pongo Twistleton a ridiculizat-o pe o mătușă de-a lui, refuzând sec să-l aștepte pe fiul ei, Gerald, la gara

Paddington, să-l invite la masa de prânz și apoi să-l conducă la școală la Waterloo, și reproșurile nu s-au mai oprit. A primit scrisori, mi-a zis el, pe care trebuia să le vezi ca să le crezi. De asemenea, și două telegrame dure și o vedere amară cu o poză a monumentului comemorativ al războiului din Little Chilbury.

Prin urmare, după cum îți spuneam, până în noaptea asta, n-am pus niciodată la îndoială adevărul afirmației. Să nu refuzi niciodată o femeie, pentru că n-ai să ajungi nicăieri, așa mi s-a părut mereu.

Dar în noaptea asta mi-am revizuit opinia. Dacă vrei să știi ce poate dracu' să facă în materie de furie, caută-l pe tipul care a fost fraierit să plece într-o plimbare inutilă cu bicicleta, pe întuneric, fără far.

Reține cuvântul „inutilă”. Asta era partea care îmi străpungea sufletul cu fierul înroșit. Adică, dacă ar fi fost cazul să ajung la un doctor pentru a salva un copil cu laringită sau să mă duc la cârciuma locală pentru a aduce provizii dacă ar fi secat pivnița, nimeni nu s-ar fi năpustit spre ghidoane mai nerăbdător decât mine. Un adevărat tânăr Lochinvar¹. Dar să fii pus să faci numai pentru a satisface dorința bolnavă de a se amuza a majordomului tău personal era puțin cam groasă și îmi ieșisem din pepeni.

Așadar, ce voiam să spun e că, deși providența care îi ocrotește pe oamenii cumsecade a avut grijă să reușesc să-mi închei călătoria spre casă nebetegit, în afară de părțile gingașe, mutând din calea mea toți țapii, elefanții și chiar și cucuveaua care semăna cu mătușa Agatha, un Bertram bosumflat și arțăgos și-a aruncat ancora în fața intrării principale din Brinkley Court. Iar când am văzut o siluetă întunecată venind de pe verandă în întâmpi-narea mea, m-am pregătit să-mi dau frâu liber și să-mi destup toate cele care îmi spumegau în minte.

— Jeeves! am zis.

— Eu sunt, Bertie.

1. Lordul Lochinvar (16727-1716), considerat pe nedrept a fi conducătorul rebeliunii împotriva regelui George I.

Glasul care a vorbit părea uns cu melasă topită și, chiar dacă nu l-am recunoscut pe loc ca fiind al lui alde Bassett, ar fi trebuit să-mi dau seama că nu venea dinspre individul pe care tânjeam să-l înfrunt. Pentru că silueta asta purta o rochie simplă de tweed și mi se adresase pe numele mic. Iar Jeeves, oricare ar fi fost defectele sale morale, nu s-ar fi învârtit de colo-colo îmbrăcat în fuste și spunându-mi Bertie.

Bineînțeleș că era ultima persoană pe care mi-aș fi dorit să o văd după o noapte lungă petrecută în șa, dar am catadicsit să exclam un galant „Sal'tare!”

A urmat o pauză în timpul căreia am masat gambele. Adică ale mele, bineînțeleș.

— Ați intrat în casă, nu? l-am întreat, făcând aluzie la faptul că își schimbase hainele.

— O, da. Cam la vreo jumătate de oră după ce ai plecat, Jeeves a căutat prin jur și a găsit cheia de la ușa din spate pe pervazul ferestrei de la bucătărie.

— Ha!

— Ce?

— Nimic.

— Credeam că ai zis ceva.

— Nu, nimic.

Și am ținut-o tot așa. Pentru că în acest punct, așa cum se întâmpla adesea când mă aflam în compania fetei ășteaia, conversația s-a paradiț din nou. Briza susura în noapte, dar nu și alde Bassett. O pasăre ciripea, dar nici un ciripit nu-i scăpa lui Bertram. Era de-a dreptul uluitor cum simpla ei prezență părea să-mi șteargă cuvintele de pe buze – de fapt și a mea de pe ale ei. începea să se întrevadă că viața casnică alături de ea ar fi fost cam ca douăzeci de ani printre călugării trapiști.

— Știi pe unde e Jeeves? l-am întreat până la urmă, revenindu-mi.

— Da, în sufragerie.

— În sufragerie?

— Servindu-i pe toți. Mănâncă ouă, șuncă și beau șampanie... Ce-ai spus?

Nu spuseseș nimic, doar fornăiseseș. Exista ceva în gândul la oamenii ăștia, care benche-tuiaș fără nici o grijă în timp ce știaș că eu aș fi putut fi târât de-a lungul și de-a latul satului de țapi sau mestecat de elefanți, care m-a izbit aidoma unei săgeți otrăvite. Era exact ca o chestie despre care citești că s-a petrecut chiar înainte de revoluția franceză – nobilii trufași în castelele lor îmbuibându-se nepăsători și sorbindu-și băuturile pe îndelete, în vreme ce nenorociții țărănoi de afară sufereau privațiuni crâncene.

Vocea lui alde Bassett mi-a întrerupt aceste reflecții morbide:

— Bertie.

— Aici! Tăcere.

— Aici! am spus încă o dată.

Nici un răspuns. Toată chestia era cam ca una dintre convorbirile alea telefonice când tu stai la un capăt al firului spunând: „Aici! Alo!” fără să-ți dai seama că în partea cealaltă a firului interlocutorul a plecat să-și soarbă ceaiul.

Însă până la urmă s-a dezmeticit din nou.

— Bertie, am ceva să-ți spun.

— Ce?

— Am ceva să-ți spun.

— Știu. Am zis' „Ce?”

— O, am crezut că n-ai auzit ce-am spus.

— Ba da, am auzit foarte bine ce-ai spus, dar nu și ce-ai de gând să spui.

— O, înțeleg.

— S-a făcut.

Cu asta ne-am lămurit. Însă, în loc să continue, ea și-a mai luat o pauză. Stătea frământându-și degetele și zgârmând pietrișul cu laba piciorului. Când într-un final a vorbit, mi-a administrat un stimulent impresionant:

— Bertie, tu citești Tennyson?

— Nu, dacă am de ales.

— îmi amintești teribil de Cavalerii ăia ai Mesei Rotunde din „Idilele Regelui”.

Bineînțeles că auzisem de ei: Lancelot, Galahad și toți ăilalți, dar nu vedeam unde e asemănarea. Mi se părea că se gândea probabil la alți doi inși.

— Ce vrei să spui?

— Ai o inimă atât de mare, un suflet atât de bun. Ești atât de generos, de altruist, de cavaler. Dintotdeauna am crezut asta despre tine, că tu ești unul dintre cei mai galanți bărbați pe care i-am cunoscut.

Păi, bineînțeles că e al dracu' de dificil să găsești ceva de spus când cineva te ridică atât de tare în slăvi. Am bolborosit un „O, zău?” sau ceva în genul ăsta și mi-am frecat părțile gingașe puțin cam stânjenit. Iar apoi a urmat o nouă tăcere, ruptă numai de un urlet ascuțit pentru că apăsasem nițeluș prea tare.

— Bertie.

— Aici.

Am auzit-o cum înghite în sec.

— Bertie, o să fii și acum cavaler?

— Categorie. Mi-ar face mare plăcere. Ce vrei să spui?

— O să te pun la grea încercare. Am de gând să te supun unui test cum puțini bărbați au fost vreodată... Am de gând...

Nu-mi plăcea cum suna asta.

— Păi, am spus cu îndoială în voce, întotdeauna sunt bucuros să-ți sar în ajutor, știi, dar tocmai am trecut printr-o experiență a naibii de nasoală, sunt puțin înțepenit și mă cam doare, mai ales în... așa cum spuneam, sunt puțin înțepenit și mă cam doare. Dacă trebuie să-ți aduc ceva de sus...

— Nu, nu, n-ai înțeles.

— Nu, chiar n-am înțeles.

— Of, e atât de greu... Cum aș putea să-ți spun?... Nu ghicești?

— Nu, al naibii să fiu dacă pot.

— Bertie, dă-mi drumul!

— Dar nu te țin.

— Eliberează-mă!

— Eli...

Și apoi mi-am dat brusc seama. Presupun că oboseala m-a făcut să pricep atât de greu care era șpilul.

— Ce?'

M-am clătinat și pedala din stânga a țâșnit în sus și m-a altoit în țurloi. Dar atât de extaziat mă simțeam, încât n-am zis nici „pâs”.

— Să te eliberez?

— Da.

Nu voiam să mai existe nici o confuzie.

— Adică vrei să rupi logodna? Ai de gând să-ți înhami caii la căruță cu Gussie, până la urmă?

— Numai dacă tu ești în regulă și ai un suflet îndeajuns de mare să consimți.

— O, da.

— Ți-am dat consimțământul.

— La naiba cu consimțămintele.

— Atunci tu chiar...

— Categorie.

— O, Bertie!

Părea să se zbânțuie de fericire ca un cățe-landru. Din câte știu eu, cățelandrii se zbânțuie.

— Un cavaler desăvârșit! am auzit-o că murmură și, nemaifiind multe de spus după asta, m-am scuzat pe temeiul că am două banițe de praf pe spate și aș vrea să mă duc și s-o pun pe camerista mea să-mi dea niște haine comode.

— Du-te înapoi la Gussie, i-am zis, și spu-ne-i că totul e-n regulă.

A scos un soi de sughiț și, țâșnind spre mine, m-a sărutat pe frunte. Neplăcut, bineînțeles, dar, așa cum ar zice Anatole, poți să înghiți și niște miere pe lângă spini. În clipa următoare a spălat putina înspre sufragerie, în vreme ce eu, după ce am azvârlit bicicleta într-un tufiș, am luat-o către scară.

N-are nici un rost să insist asupra bucuriei mele. E foarte ușor de imaginat. Vorbesc despre tipii cu lațul de gât și călăul pe punctul de a le da drumul, când cineva apare în galop pe un cal spumegând, fluturându-i grațierea – dar nu-i așa. Nu-i absolut deloc așa. Nu știi dacă îți pot da vreo idee mai bună despre ce simțeam altfel decât spunându-ți că atunci când am început să traversez holul am devenit conștient de o dragoste atât de profundă pentru toate făpturile lui Dumnezeu, încât m-am trezit că mă gândeam cu bunăvoință și la Jeeves. Tocmai eram pe cale să urc treptele, când un neașteptat „Sal'tare!” din spate m-a făcut să mă întorc. Tuppy stătea în hol. Aparent, coborâse în pivniță pentru întăriri, fiindcă avea două sticle sub braț.

— Bună, Bertie, a spus. Te-ai întors? A râs amuzat. Arăți ca Epava lui Hesperus¹. A trecut vreun tăvălug peste tine?

Cu orice altă ocazie, aș fi putut suporta cu greu gluma grosolană. Dar eram atât de bine dispus, încât am trecut peste ea și i-am dat vestea cea bună.

— Tuppy, bătrâne, alde Bassett are de gând să se mărite cu Gussie Fink-Nottle.

— Multă baftă amândurora, nu?

— Dar nu înțelegi? Nu înțelegi ce înseamnă asta? Înseamnă că Angela a ieșit de la amanet și că nu trebuie decât să-ți joci corect cărțile...

S-a înclinat plin de exuberanță. Acum mi-am dat seama că era vesel. De fapt, remarcasem ceva asemănător imediat după ce am dat cu ochii de el, însă o pusesem pe seama alcoolului.

— Doamne sfinte! Ai cam rămas în urmă, Bertie. Dar la ce te-ai putea aștepta, bineînțeles, dacă pleci să te plimbi cu bicicleta aproape

1. Poem de Henry Wadsworth Longfellow (1807-1882). 336 toată noaptea? Angela și cu mine ne-am împăcat acum câteva ore.

— Ce?

— Chiar așa. A fost doar o ciondăneală trecătoare. În chestii din astea nu e nevoie decât să dai puțin și să iei puțin, de un strop de chibzuință de ambele părți. Ne-am întâlnit și am rezolvat problema. Ea și-a retras bărbia mea dublă. Eu am cedat în privința rechinului. Foarte simplu. Totul numai în câteva minute.

— Dar...

— Îmi pare rău, Bertie. Nu pot să stau și să vorbesc cu tine toată noaptea. În sufragerie se ține un bairam spectaculos și mă așteaptă cu proviziile.

Afirmația i-a fost confirmată de un țipăt subit venit dinspre camera mai sus amintită. Am recunoscut vocea – de parcă ar fi fost greu -ca fiind a mătușii Dahlia:

— Glossop!

— Da?

— Grăbește-te cu chestiile alea.

— Vin, vin.

— Păi, vino odată. Iuhuu! Înainte!

— Șo, ca să nu mai zic de galop. Mătușa ta, a spus Tuppy, s-a întrecut pe sine. Nu știu toate amănuntele, dar se pare că Anatole îi dăduse preavizul, iar acum a consimțit să rămână și, de asemenea, unchiul tău i-a dat un cec pentru revista aia a ei. N-am aflat detalii, dar e foarte entuziasmată. La revedere. Trebuie să mă grăbesc.

Spunând că Bertram era acum cu desăvârșire perplex nu se afirmă decât un simplu adevăr.

Nu pricepeam nimic din toate astea. Când am plecat, Brinkley Court era un cămin copleșit de durere, cu inimi sângerânde oriunde îți aruncai privirea, iar când m-am întors, l-am găsit un soi de paradis pământesc. Mă năucea.

Am făcut baie buimac. Rătușca de jucărie încă se mai afla în savonieră, dar eram prea preocupat ca să-i acord vreo atenție. Încă pierdut în ceață, m-am întors în camera mea și acolo l-am găsit pe Jeeves. Și ca o dovadă a stării mele de buimăceală, primele cuvinte adresate lui n-au fost reproșuri și acuzații sumbre, ci interogații:

— Hei, Jeeves...!

— Bună seara, domnule. Am fost anunțat că v-ați întors. Sper că ați avut o călătorie plăcută.

În orice alt moment, o înțepătură ca asta ar fi trezit fiara din Bertram Wooster. Abia dacă am băgat de seamă. Eram nerăbdător să lămuiesc misterul.

— Dar, hei, Jeeves, ce...?

— Domnule?

— Ce înseamnă toate astea?

— Vă referiți, domnule...

— Bineînțeles că mă refer. Știi despre ce vorbesc. Ce s-a întâmplat aici de când am plecat? Locul e pur și simplu burdușit cu finaluri fericite.

— Da, domnule. Sunt încântat să vă spun că eforturile mele au fost răsplătite.

— Cum adică, eforturile tale? Doar n-ai de gând să încerci să te lauzi că stratagema aia a ta lamentabilă cu alarma de incendiu are vreo legătură cu asta?

— Ba da, domnule.

— Nu fi cretin, Jeeves. A dat greș.

— Nu în întregime, domnule. Mi-e teamă, domnule, că n-am fost pe deplin sincer cu privire la sugestia mea de a trage alarma de incendiu. Nu mă așteptam să producă în sine rezultatele dorite. Am vrut să fie numai ca un preambul a părții pe care aș putea-o descrie ca fiind chestiunea adevărată din această seară.

— Vorbești pășărește, Jeeves.

— Nu, domnule. Era important ca doamnele și domnii să fie atrași afară din casă, pentru ca, odată ieșiți în aer liber, să pot fi sigur că rămân acolo o perioadă suficientă de timp.

— Ce vrei să spui?

— Planul meu are la bază psihologia, domnule.

— Cum?

— E un fapt recunoscut, domnule, că nimic nu reunește mai mulțumitor indivizii care au avut ghinionul să se certe între ei ca o antipatie comună față de o anumită persoană. În familia mea, dacă aș putea să vă dau un exemplu domestic, era o axiomă unanim acceptată că, în vremuri de disensiuni casnice, nu era nevoie decât să o inviți pe mătușa Armie pentru a vindeca toate rupturile dintre ceilalți membri ai căminului. În ostilitatea reciprocă stârnită de mătușa Annie, cei care se certaseră se împăcau

aproape imediat. Amintindu-mi de asta, mi-a venit ideea ca dumneavoastră, domnule, să fiți persoana vinovată care să-i oblige pe doamne și domni să petreacă noaptea în grădină și că toată lumea o să vă deteste atât de zdra-văn, încât datorită acestui sentiment comun, să se împace mai devreme sau mai târziu. As fi vorbit și eu, dar a continuat:

— Și așa s-a și întâmplat. Totul, după cum vedeți, domnule, este acum în regulă. După ce ați plecat cu bicicleta, diversele grupuri beligerante au aprobat cu atâta însuflețire bârfele despre dumneavoastră, încât gheața, dacă aș putea folosi expresia, s-a spart și n-a trecut multă vreme până când domnul Glossop se plimba pe sub copaci împreună cu domnișoara Angela, povestindu-i anecdote din cariera dumneavoastră universitară și primindu-le la schimb pe ale ei din copilăria dumneavoastră, în timp ce domnul Fink-Nottle, rezemat de cadranul solar, o fermeca pe domnișoara Bassett cu istorisiri din zilele dumneavoastră de școală. Intre timp, doamna Travers îi spunea domnului Anatole...

Mi-am regăsit glasul.

— Zău? am făcut. Înțeleg. Și acum, presupun, ca rezultat al afurisitei ăsteia de psihologii a ta, mătușa Dahlia e atât de supărată pe mine, încât o să treacă ani întregi până când o să îndrăznesc să-mi mai arăt fața pe aici – ani întregi, Jeeves, în care, noapte de noapte, Anatole o să gătească cinele alea ale lui...

— Nu, domnule. Pentru a preîntâmpina o asemenea urmare, v-am sugerat să plecați cu bicicleta la Kingham Manor. Când i-am anunțat pe doamne și pe domni că am găsit cheia și și-au dat seama că făceați atâta drum cu bicicleta de pomană, antipatia lor s-a evaporat imediat, pentru a fi înlocuită de o distracție colectivă. S-a râs foarte mult.

— S-a râs, hă?

— Da, domnule. Mi-e teamă că va trebui să suportați o mulțime de glume blajine, dar nimic mai mult. Dacă pot spune așa, vi s-a iertat totul, domnule.

— Zău?

— Da, domnule. Am cugetat o vreme.

— Se pare că, într-adevăr, ai îndreptat lucrurile.

— Da, domnule.

— Tuppy și Angela sunt din nou logodiți. Tot așa și Gussie cu alde Bassett. Unchiul Tom se pare că a scuiat banii ăia pentru Budoarul unei doamne. Și Anatole rămâne aici.

— Da, domnule.
— Presupun că ai putea zice că totu-i bine când se termină cu bine.
— Foarte adevărat, domnule. Am mai cugetat un pic.
— Totuși metodele tale sunt cam dure, Jeeves.
— Nu poți să faci o omletă fără să spargi niște ouă, domnule.
Am tresărit.

— Omletă! Crezi că îmi poți aduce una?
— Cu siguranță, domnule.
— Și cu o jumătate de st. de ceva?
— Fără îndoială, domnule.
— Te rog, du-te, Jeeves, cât mai repede.

M-am urcat în pat și m-am cufundat între perne. Trebuie să spun că furia mea generoasă se diminuase nițeluș. Mă durea tot trupul, dar se putea aduce argumentul că nu mai eram logodit cu Madelme Bassett. Sebuie să fii gata să suferi pentru o cauză nobilă. Da, judecând lucrurile din toate unghiurile, mi-am dat seama că Jeeves se descurcase frumușel și l-am întâmpinat cu un zâmbet aprobator când s-a întors cu cele necesare.

Nu prea se armoniza cu zâmbetul meu. Mi se părea că avea o înfățișare cam sobră și am tatonat terenul cu o întrebare amabilă: Te preocupă ceva, Jeeves? -Da, domnule. Ar fi trebuit să vă spun mai devreme, dar cu agitația din seara asta mi-a ieșit din minte. Mi-e teama ca am fost neglijent, domnule.

— Da Jeeves? am zis, molfăind mulțumit, -în legătură cu sacoul dumneavoastră marinăresc, domnule. ', O spaimă neștiută m-a străpuns, Tăcându-mă să înghit o îmbucătură din omletă pe unde nu trebuie., -,

— îmi pare rău să vă spun, domnule, ca în timp ce îl călcam azi după-amiaza, am lost neatent și am uitat instrumentul încins pe el. Mi-e tare teamă că vă va fi imposibil să-l mai...

Una dintre acele tăceri încărcate de semnificație a umplut încăperea.

— îmi pare nespuse de rău, domnule.

Pentru o clipă, mărturisesc că furia mea generoasă a mea s-a întors cu un salt, încordându-și mușchii și fornăind un picuț pe nări dar, așa Turn se spune pe Riviera, ă quoi sert-d Acum „u mai aveam nimic de câștigat cu 1 g.

Noi, Wooster-ii, putem să strângem din dinți. Am încuviințat cu tristețe din cap și mi-am înfipt furculița într-o nouă felie de omleta.

— S-a făcut, Jeeves!
Prea bine, domnule.

SFÂRȘIT